

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТІЯНСЬКА ГАЗЕТА

«...І пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»

Ів. 8:32

№ 1 (8)
січень—лютий—березень
2024 р.

Поширюється
безплатно

З НОВИМ РОКОМ ТА РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Презентація сайту «В'язня»

Шановні читачі «В'язня»! Від імені всієї нашої редакції вітаю вас із Різдвом Христовим та новим, 2024 роком! Бажаю нам усім цього нового року насамперед мирного неба над головою, здоров'я, успіхів, добробуту, у всьому й завжди віри, надії та любові! Хай буде на те воля Божа, щоб у цьому новому році до кожного дому прийшов мир, радість та любов! Нехай благодать Божа буде з усіма нами!

Сьогодні в цьому різдвяному номері нашої газети ми презентуємо наш офіційний сайт «В'язня», на який кожен охочий зможе зайти за цим посиланням: prisoner.news.

На сайті ви зможете ознайомитися не тільки з усіма номерами «В'язня» починаючи з 2012 року, але також знайти багато корисної інформації. На ньому створено багато рубрик та розділів із різних тем: найсвіжіші християнські новини з усього світу, свідчення колишніх в'язнів, листи, проповіді, екскурсії в'язниціми світу, творчість, музика та інша важлива та потрібна інформація.

Сайт «В'язня» був розроблений нами для зручності використовувати найсвіжішу інформацію, не чекаючи на друковане видання, особливо тими, хто має доступ до інтернету. Та й деяку інформацію просто неможливо опублікувати в газеті, оскільки вона має дуже великий обсяг, включно з відеоматеріалами. Хоча сама газета, звичайно ж, як і раніше, виходитиме в друкованому вигляді та поширюватиметься установами пенітенціарної системи багатьох країн.

Усіх, хто бере участь у тюремному служінні, а також усіх небайдужих християн до проблем цього служіння, ми просимо й надалі підтримувати не лише нашу газету, а й сайт «В'язня» як молитовно, так і матеріально.

Пішов дванадцятий рік із дня випуску першого номера газети «В'язень», яка стільки років із Божої милості верстається, друкується та поширюється виключно завдяки жертвуванню. Ми не маємо можливості замовити спонсорів, щоб стабільно й без проблем підтримувати цей важливий для всього суспільства проект «В'язень». Однак із Божої волі це служіння через газету, а тепер уже й через нашу створений сайт і далі живе та приносить свої позитивні результати. Дуже хочеться, щоб реалізація цього проекту «В'язень» мала своє нескінченне продовження. Бо від кожного з нас залежить те, якими виходять люди з місць позбавлення волі, а також хто живе з тобою поблизу чи йде поруч вулицею. Злочинцями не народжуються. Ними стають через багато чинників, зокрема через повну байдужість до цієї проблеми з боку суспільства.

Завдяки реалізації проекту «В'язень» за ці роки від злочинного життя відвернулися тисячі людей у різних країнах світу. Багато колишніх кримі-

«В'язень»

Про нас

Про проект

Про редактора

Відгуки

Співпраця

Реабілітаційний центр

Контакти

Про проект

«Тому той, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти!»

1 Кор. 10:12

Від в'язниці та від суми не зарікайся...

Сьогодні слово «в'язниця» стало звичайним словом для багатьох громадян. Проте ставлення до тих, хто перебуває там, анітрохи не змінилося. Суспільство з презирством ставиться до тих людей, хто відбуває покарання або виходить зі стін ґвалту. Здебільшого в'язні, нинішні та колишні, однаково залишаються для суспільства іноземцями. М'яко кажучи, суспільство не бажає «бруднитися» від знайомства із нинішніми та колишніми ув'язненими. Упередженість і зневага суспільства до таких людей робить його ще жорстокішим, ніж воно є. Так звані праведні ненавидять неграведних, останні своєю чергою відповідають першим взаємністю. Ось і горить до сьогодні це багаття ненависті один до одного.

Сьогодні мені знову хочеться згадати біблійні слова, де сказано: «Тому той, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти!»

На жаль, багато людей як раніше, так і тепер не замислюються над тим, що все в цьому житті мінливе. Якщо ти сьогодні не знаєш, що таке в'язниця, то немає жодної гарантії, що про неї ти не дізнаєшся завтра...

Ніхто з людей добровільно не бажає потрапити до в'язниці. Однак далеко не завжди людина може передбачити та упередити себе від небезпеки тих чи інших обставин. Статистика показує, що у в'язницях та зонах сидять не лише затяті злочинці, серед яких маніяки та вбивці. Дуже багато людей відбувають покарання за злочин, скоєний за край вимушених обставин. А ще досить вагомих відсоток людей проводить за ґратами своє життя через сфабриковані справи. Можна з упевненістю сказати, що свого часу ці люди, так само як і багато хто тепер, з тріпотінням ставилися до такого вислову, як: «Від в'язниці та від суми не зарікайся...» Але ж це дійсно так, бо не завжди знає людина, де може спіткнутися і впасти. І хоч як це банально звучить, але суспільству не треба пектувати подібного пересторогого. До ув'язнених людей не варто ставитися як до якихось психічних хворих. Навіть, до найзатятіших злочинців християнська душа має ставитися з любов'ю. Бо Господь навчає не лише любити своїх ворогів, але й прощати, благословляти та молитися за них (Лк. 6:27-28). І якщо Сам Бог прощає всякого грішника, то ким тоді ми виглядаємо в очах Бога, коли з презирством дивимось у бік тих, хто відбував або відбуває покарання у в'язницях.

Чому в людей склався такий стереотип, що той, хто побував у в'язниці чи в зоні, уже просто кінчена людина? Звідки така ворожость до цих людей? І що зробив кожен із нас для того, щоб наше суспільство стало чистішим? Чому скрізь такий високий відсоток злочинності?

Щоб відповісти на це та багато інших запитань, я хочу паралельно з вищевисловленим розкрити проблему реально глобального масштабу, до якої, на жаль, дуже багато людей ставляться з цілковитою байдужістю. Адже все те, що сьогодні відбувається в людському суспільстві, більше схоже на притулок для душевнохворих людей, які втратили не тільки здоровий глузд, а й свій людський образ. Жодний технічний прогрес не здатний компенсувати ту деградацію, яка вражає сьогодні все людське суспільство. Збожеволіле людство стоїть над бездонною прірвою. У всьому світі триває голослива боротьба з наркомафією, бандитизмом та іншим криміналом, який називається злочинністю. Але водночас злочинність не те щоб викоренити, її навіть скоротити нікому не вдається. Мабуть, сьогодні ми живемо в період найзгортенішого зла, яке виявило себе у вигляді глобальної злочинності, яка, як виразка, вражає все людське суспільство.

Translate

Рубрики

Закони України

Ув'язненним на замітку

ХРИСТІЯНСЬКІ НОВИНИ

Я не цураюся
своїєї віри, —
заявив відомий
актор
Марк Волберг

Дворазовий номінант на премію Оскар розповів про те, як його віра вплинула на нього як особисто, так і професійно.

Актор, який є ревним християнином, відкрито розповів про те, як подолав свої перші труднощі в житті, прийнявши віру в Ісуса. В інтерв'ю Волберг сказав, що всі свої досягнення він пояснює своєю відданістю Богу.

— Це просто найважливіший аспект мого життя, — сказав Волберг. — Це найважливіше. Це дало мені все те, чого я зміг досягти у своєму житті, — мою віру.

Актор заявив: — Віра не популярна в моїй індустрії, але, знаєте, я не можу зректися своєї віри... Для мене важливо поділитися цим із людьми.

Волберг продюсував фільм 2022 року *Батько Стю* та зіграв у ньому боксера, який знайшов свій шлях до спокути, ставши католицьким священником. За словами Волберга, історія фільму є символом його власної спокути через віру.

Волберг подолав свою неспокійну молодість, яка містила кілька зіпкнень із законом на його шляху до того, як стати актором А-списку. Він пояснив, що в історії фільму *Батько Стю* він бачив не лише своє минуле, а й сьогодення.

— І я йду до цієї мети, — додав він. — Бог і далі благословляє мене та поставив мене в цю ситуацію не для того, щоб і далі рости та працювати над образом Марка Волберга, а для того, щоб виконувати Його роботу.

За матеріалами
Fox News,
<https://sobor.com.ua>

І. ГОРІК.

БЕЗ ШАНСІВ НА НАДІЮ

Вінницька установа виконання покарань (№ 1) найбільша за чисельністю довічно ув'язнених людей в Україні. На сьогодні в Україні до довічного ув'язнення засуджено 1597 осіб, з яких 350 відбувають своє покарання в УВП № 1 міста Вінниці. Довічне ув'язнення в Україні є з 2000 року. За весь час із моменту впровадження цього покарання лише дві особи були помилувані за президентства Петра Порошенка (хоча й ці два помилування не відповідали тим критеріям, на підставі яких можна було б застосувати цей гуманний акт...).

Якщо говорити правдивою мовою, то інституту помилування для цієї категорії засуджених в Україні просто немає. Щороку на ім'я Президента України з установ виконання покарань надсилаються сотні прохань про помилування довічно ув'язнених людей, але жодне з прохань навіть не розглядається. Ця категорія засуджених просто не береться до уваги комісією з питань помилування. Усім довічно засудженим без винятку приходять з Офісу Президента України однакові відписки (як під копірку), у яких відмовлено у зв'язку з тим, що той чи інший довічно ув'язнений вчинив особливо тяжкий злочин понад двадцять, двадцять п'ять чи тридцять років тому, і водночас комісія з питань помилування повністю ігнорує те, що в деяких випадках за засудженого неодноразово клопоче сама адміністрація установи, у якій він перебуває, громадські організації, церкви, міжнародні місії та навіть омбудсмени. Усім відмовляють, покликаючись лише на один критерій: що засуджений кілька десятків років тому вчинив особливо тяжкий злочин, а яким він став за ці десятиліття — просто нікого не цікавить. Й ось тут виникає цілком закономірне запитання: то навіщо тоді взагалі для довічно ув'язнених у законі пропи-

сано таку норму, як помилування, якщо всім без винятку відмовляють, покликаючись на те, що людина скоїла особливо тяжкий злочин як мінімум два десятиліття тому?!

Коли в законі прописувалася така норма, як помилування для довічно ув'язнених, невже хтось не знав, що всі ті, кого суд засудив до довічного ув'язнення, скоїли виключно тяжкі злочини?! Найімовірніше, усі все прекрасно знали. А якщо так, то хіба може взагалі в європейській країні під час розгляду прохання про помилування довічно ув'язненого використовуватися такий критерій, як «вчинив особливо тяжкий злочин»?! Може, усе-таки головним критерієм під час розгляду таких прохань від довічно ув'язнених має бути те, якою стала людина за ці десятиліття, її спосіб життя, цілі, досягнення, освіта, поведінка, думка адміністрації установи, у якій перебуває той чи інший засуджений, його соціальні зв'язки, думка громадськості (церков, організацій, місій, приватних осіб), але аж ніяк не той факт, що колись людина скоїла особливо тяжкий злочин, бо всі засуджені до довічного ув'язнення вчинили особливо тяжкі злочини.

Якщо ми все-таки справді живемо в розсудливій державі, то й усі критерії, за якими робиться оцінювання під час розгляду прохання про помилування довічно ув'язнених, мають відповідати здоровому глузду. Інакше норма, прописана в законі щодо помилування довічно засуджених, є цілком абсурдною, якщо під час розгляду прохань про помилування відмовляти людині, лише використовуючи як аргумент один-єдиний критерій: «вчинив особливо тяжкий злочин». Адже особливо тяжкий злочин і через сто років не змінить свою форму, а ось сама людина помінятися може, і тому є реальні підтвердження та факти.

Дякувати Богу, що у Вінницькій УВП (№ 1) з 2005 року для довічно ув'язнених регулярно проводять богослужіння християни різних конфесій. На сьогодні в установі таку можливість надано дев'яти різним конфесіям. Щороку до віри в Бога з покайням приходять нові люди. Прямо в установі проводять обряд водного

хрещення, під час якого ті, кого хрестять, дають обіцянку Богу жити із чистою совістю та служити Йому. Віра в Бога реально змінює людей. Перебуваючи десятиліттями в камерній системі на найсуворішому режимі утримання, люди знаходять себе в релігії і разом із цим повністю переглядають своє колишнє, гріхове життя. Багато хто навчається в навчальних закладах, зокрема й у вишах, виявляє бажання до роботи не лише всередині установи, а й за межами стін тюрми. Мають свої проекти, які в деяких випадках реалізують на волі через близьких та друзів. Є конкретний відсоток довічно засуджених людей, які своїми справами, поведінкою та цілеспрямованістю довели, що вони можуть бути цілком корисними для суспільства на свободі. Однак не давати цим людям шансу на помилування, норми якого прописані в законі України, — це також вкрай жорстоко, якщо порівнювати із вбивством. Адже фактично в державі, де скасовано страту, довічне ув'язнення без шансу на помилування є смертю на виплат.

Інститут помилування для довічно ув'язнених людей в Україні, якщо ми дійсно хочемо стати повноправними членами Європейського союзу та жити серед цивілізованих держав, має бути не лише формальним, а й дієвим! Не можна розбазарювати державні гроші на те, чого просто немає. На жаль, сьогодні інститут помилування для довічно ув'язнених — це просто блеф та порожнє розбазарювання державних грошей. А це вже можна назвати злочином!

Я вже не раз цитував у своїх статтях дуже мудрий і правильний вислів, яким і хочу сьогодні закликати до здорового глузду всіх тих, від кого залежить подальша доля людей: **«Не бійся ворогів — у найгіршому випадку вони можуть тебе вбити. Не бійся друзів — у найгіршому випадку вони можуть тебе зрадити. Бійся байдужих — вони не вбивають і не зраджують, але тільки з їхньої мовчазної згоди існує на землі зрада і вбивство»** (Бруно Ясенський. Змова байдужих).

І. ГОРІК.

ВАШІ ЛИСТИ

Усе, що відбувалося зі мною раніше та що відбувається сьогодні, — це випробування

Благодать і мир від Бога Отця та Господа нашого Ісуса Христа всім братам і сестрам, а також служителям та всім працівникам газети «В'язень»!

Пише вам Андрій Степаненко. Отримав вашого листа, за який красно дякую Господу Ісусу Христу та вам. Адже це вияв Божої любові, якої нині у світі практично не лишилося. Божою любов'ю — це дар, а не та любов, що у світі гріха, розпусти та лицемірства.

Ось мені сьогодні понад шістьдесят років, довелося пройти через війну в Афганістані. Воював понад три роки, доки не дістав поранення — контузії, що призвела до клінічної смерті. Тоді зі мною сталося дуже багато незрозумілого мені досі. Зупинка серця була протягом

більш як чотири хвилини, а потім раптом само запрацювало. Лікарі тоді вже зареєстрували смерть, але Бог вирішив по-Своєму, я залишився жити. 1991 року я прийшов до Господа, і з того часу моє життя змінилося. І навіть те, що я нині перебуваю в цих стінах, я сприймаю як Боже провидіння. А якщо згадати те, про що йдеться в Книзі Йова, то все, що відбувається зі мною, раніше і сьогодні, — це випробування моєї віри. А простіше сказати, воєнна спокуса, яку я і переносу. Безумовно, у тій трагедії, через яку я перебуваю в тюрмі, є моя вина. Вона полягає в тому, що я прийшов на те місце та опинився в тій ситуації. Але я упокорився з усіма обставинами та віддав себе в руки Бога. Адже Він бачить і знає все, як і всі бажання серця. У Ньому моя віра та надія, бо Він один мій суддя. Господь — мій захист та огорожа, Він Духом Своїм Святим надихає мене та підтримує.

Чекатиму на черговий номер вашої газети.

З вірою, надією та любов'ю Ісуса Христа брат

Андрій СТЕПАНЕНКО, УВП-1, вул. Брацлавська, 2, м. Вінниця, Україна, 21001.

Дорога газето, ви світло для тих, хто блукає в пітьмі

Вітаю, шановна редакціє «В'язень»!

Отримав від вас черговий номер вашого видання, яке є світлом для тих, хто блукає в темряві. Дякую вам за працю на Божій ниві та за невимовне благо в ім'я нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа.

Хотілося б передати через ваше видання велике привітання від мене моїм друзям, братам і сестрам у Христі: Віталію Лотарьову, Сергію Богатирьову, Денису Ісаєву, Ірині Бруггер, Михайлу Правісу, Неллі Іванівні

Зінчик, В. В. Кудрякову, Костянтину Нікуліну.

Хочу розповісти вам трохи про себе. Сам я з України, народився та виріс у Житомирській області. Взагалі, я віри православної, але вважаю, що немає різновірства, бо є один Бог та одна віра в Нього. У свої двадцять чотири роки я потрапив на довічне ув'язнення. Коли мене затримали та закрили в камеру попереднього ув'язнення, мені снилися жахливі сни: я тікаю від диявола, демонів, але раптом з'являється Бог і так само швидко зникає. А на ранок мої руки та коліна були збиті до крові. Ці сни не покидали мене доти, доки мене не перевели до Житомирського СІЗО. Вирок «Довічне ув'язнення» для мене не був несподіванкою, бо мене заарештували за подвійне вбивство (хоча мною вони не скоювалися).

Там, у СІЗО, я познайомився з вірянином Віталієм Лотарьовим, завдяки якому й почався мій шлях зміцнення у вірі. Пізніше

мої шляхи перетнулися із Сергієм Богатирьовим, який показав мені ще одну частинку віри. Й слабий, але водночас я наділений великою силою знання, що я йду в житті з Богом. Я не можу сказати, що на волі я жив по вуха загрузив у гріху, але не можна назвати життя і нормальним, якщо воно не контактує з Богом. Я не вживав наркотиків, не сильно вживав і спиртне, працював із шістнадцяти років. Але де гроші, там і гріх. Мною цей гріх і опанував: друзі, клуби, дівчата... Після смерті батька мною опанував ще один гріх — злодійство. Душа була вкрадена дияволом, за що тепер і розплачуюся, каюся.

Тому, усвідомлюючи свої гріхи, прошу всіх словами Святого Письма: **Будьте тверезі, пильніуйте! Ваш супротивник — диявол — ходить, ричучи, як лев, що шукає жертви когось. Протиставте йому, тверді в вірі, знаюши, що ті самі муки трапляються й вашому братству по світу. А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі, нехай Сам удосконалить вас, хто трохи потерпів, хай уповнить, зміцнить, укріпить.**

Михайло БІЛОЦЬКИЙ, БВК-70, вул. Низгірецька, 1, м. Бердичів, Житомирська обл., Україна, 13306.

Хоча люди здебільшого знайомі із загальною історією Різдва, є багато деталей про народження Ісуса, які ви, можливо, не знали!

СКІЛЬКИ БУЛО МУДРЕЦІВ?

На багатьох картинках зображують лише три волхви на верблюдах, які йдуть за зіркою. Скільки точно було мудреців, ніхто не знає. Є підстави вважати, що там могло бути кілька десятків мудреців у супроводі слуг та великої кількості варті. Група була така велика, що налякала царя Ірода. Така довга подорож ніколи не обходилася без супроводу помічників.

І все ж таки наївно припускати, що кількість дарів відповідала кількості волхвів. Імовірно, група *східних гостей* була численнішою. Адже довга подорож вимагала й хорошої охорони, і солідного каравану.

Не забувайте: для того щоб зібрати караван, було потрібно досить багато часу (знайти слуг, верблюдів, зібрати запаси їжі до Єрусалиму та назад, знайти намети тощо). У такому разі такий довгий шлях до Єрусалиму міг зайняти місяці — до року або більше (з урахуванням обов'язкових зупинок для відпочинку та ночівлі).

ЯСЛА — ЦЕ КРАСИВА ДЕРЕВ'ЯНА ПІДСТАВКА?

На багатьох вертепах зображено Немовля Ісуса, що лежить на красивій дерев'яній підставці для ліжка. Нас-

Цікаві факти про Різдво, які ви, можливо, не знали

правді ясла — це годівниця для тварин. У біблійні часи зазвичай не було дерев'яних ясел, основні предмети домашнього користування робилися кам'яними, особливо годівниці, оскільки туди ще наливали воду для тварин.

Це безперечно не було ідеальним місцем для покладання новонародженої дитини. Це все, що було доступно Марії та Йосипу під час народження Ісуса.

ДЕ НАРОДИВСЯ СПАСИТЕЛЬ?

Ісус, імовірно, народився в хліві будинку, хоча в Біблії ніде не згадується місце народження Ісуса. Усе, що згадується, — це ясла, у які поклали Немовля Ісуса. Але в Біблії мовиться, що Марія та Йосип прийшли з Назарету до Віфлеєму, де для них не знайшлося місця в гостиниці.

І породила вона свого Пер-

венця Сина, і Його сповила, і до ясел поклала Його, — бо в заїзді місця не стало для них (Лк. 2:7).

Грецьке слово *гостиниця* (*kataluma*) не означає гостиницю в нашому сучасному розумінні. Це слово має кілька значень. Одне з них — це велика вистелена кімната (горішній поверх будинку). Оскільки багато людей приїхало до міста на перепис, горішні поверхи будинків були заповнені.

Тварин завжди тримали унизу, щоб у будинку було тепло. Марія та Йосип, мабуть, були внизу, у хліві, де також були ясла для тварин. На той час у Віфлеємі були поширені двоповерхові будинки.

У юдеїв було заведено мати в будинку невелику кількість худоби, яка часто мешкала на першому поверсі. Там же зберігалися запаси їжі, корм для худоби та знаряддя праці.

Сімейні спальні завжди були розташовані на другому поверсі та називалися горішнім житлом (горниця/гостиниця).

МУДРЕЦІВ ТАМ НЕ БУЛО

Твердження, що мудреці, які відвідали Немовля Ісуса, прийшли до ясел одночасно з пастухами, про що нібито здебільшого свідчать ілюстрації, — помилка. Ці ілюстрації є неправильними! Насправді, коли мудреці/волхви прийшли туди, де був Ісус, вони вже увійшли до дому.

І, увійшовши в дім, побачили Немовля з Марією... (Мт. 2:11).

Багато вчених вважають, що мудреці прибули, коли Ісусу було від одного до двох років.

Волхви, безперечно, не були присутні під час народження Ісуса. У другому розділі Євангелія від Матвія Ірод наказує вбити всіх хлоп-

чиків молодше двох років. Навіщо йому це робити? Тому що волхам знадобилося до двох років, щоб прибути до Юдеї з Персії та розповісти Іродові про народження Месії. На той час, коли волхви знайшли Ісуса, він уже досяг віку малюка. І давньогрецьке слово, яке використовує Матвій, відповідає не малюку, а дитині. Імовірно, його вік був середній між новонародженою дитиною, якій було приблизно рік, та дитиною до двох років.

КОЛИ НАРОДИВСЯ ІСУС?

Хоча Різдво святкується 25 грудня майже 1700 років, насправді Ісус народився не в грудні.

На цей час усі дослідники, історики, археологи та богослови впевнені, що народження Ісуса ніяк не могло бути 25 грудня чи 7 січня, як воно зазначається в різних церковних традиціях. Навіть самі церковні ієрархи визнають дати святкування Різдва умовними та такими, що стали невіддільною частиною сучасної християнської культури.

336 року нашої ери імператор Костянтин встановив Різдво в день зимового сонцестояння, тобто 25 грудня.

Багато християн, розуміючи умовність дати Різдва Христового, усе ж таки використовують цей день для того, щоб згадати про народження Христа Спасителя.

bible-facts.org

Напередодні Різдва Господа та Спасителя Ісуса Христа все більше хочеться співати, говорити й писати про найзначніший, найдорожчий подарунок, який був коли-небудь дано людству, — про нове життя та про взаємини з Богом через Ісуса Христа. Розуміння того, що єдина справжня та немінуча цінність — це особистість та близько знати розп'ятого й воскреслого Господа Ісуса Христа, із часом і з кожним днем усе більше наповнює мене.

...Бо я надумавсь нічого між вами не знати, крім Ісуса Христа, і Того розп'ятого (1 Кор. 2:2).

Як часто виявляеш, що навіть у Церкві Божій є багато цінностей, хоча лише одна неоціненна насправді!

Тож усе я вважаю за втрату ради переважного познання Христа Ісуса, мого Господа, що я ради Нього відмовився всього, і вважаю все за сміття, щоб придбати Христа... (Флп. 3:8).

Хочеться спонукати й вас, дорогі друзі, у прийдешні святкові дні відповісти самим собі на запитання: *Що саме я святкую? Хто в центрі цих святкових днів для мене?*

Мені захотілося публічно відповісти на це запитання. (Як знати, можливо, мої роздуми та моя відповідь буде корисною для когось із вас.) Для мене в центрі цих святкових днів не ялинка, не красиво прикрашений будинок та не кількісно-якісний склад меню. Це, безумовно, не означає, що в будинку має бути бруд і не потрібно їсти, але за цим другорядним можна забути про головне! А головне — у всіх цих святкових клопотах не забути про Того, заради Кого всі урочистості цих днів, — про Ісуса Христа!

Ісус народився в цей світ для того, щоб померти болісною смертю на хресті, і без Його народження не було б Його воскресіння. Він спустився на землю, залишивши славу Небес, щоб принести нам, людям, невимовний подарунок — примирення з Богом через Самого Себе. Погодьтеся, що багато людей щороку святкують Його день народження, не приймаючи цього подарунка та не розмірковуючи про сенс цього свята. Це дуже нерозумно, оскільки ми були створені Богом і для Бога. Доки ми цього не усвідомимо, наше життя так і залишиться порожнім, не маючи жодного сенсу. Хоча Слово Боже каже нам таке: *Нехай у вас будуть ті самі думки, що й у Христі Ісусі! Він, будучи в Божій подобі, не вважав за захват бути Богові рівним, але Він умилив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної. Тому й Бог підвищив Його, та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос — то Господь, на славу Бога Отця! (Флп. 2:5–11).*

Суть Різдва, або Хто в центрі твого життя?

Отже, давайте ж коротко нагадаємо собі та узагальнимо, у чому полягає суть Різдва. Суть Різдва полягає в Гарній звістці. Але це не звістка про подарунки під ялинкою; це не звістка про гуляння; і навіть не звістка про час, проведений у колі сім'ї та друзів.

Різдво — це Гарна звістка про любов Бога до нас. Біблія говорить про те, що без Бога ми всі заблукали та

стали безнадійно втрачені. Хоча багато людей думають по-іншому, але насправді без Бога ми не маємо напрямку в житті та беззахисні перед його обставинами. Без Бога ми не усвідомлюємо нашої мети в цьому світі у світлі вічності. Без Нього ми не знаємо, що таке справжня радість. Без Бога ми не маємо жодної гарантії на місце в Царстві Небесному.

Гарна звістка про Різдво полягає в тому, що Бог послав Свого Сина, щоб знайти та спасти втрачених. Біблія каже нам: *Один бо є Бог, і один Посередник між Богом та людьми, — людина Христос Ісус... (1 Тим. 2:5).* Слово спасіння багатогранне, як дорогоцінний камінь, і на нього можна дивитися з різних ракурсів. Назву, мабуть, основні з них.

Ісус народився, щоб спокутувати нас. Якби Він не прийшов у цей світ, ми так і не змогли б розв'язати всі наші проблеми самостійно. Тому що без Ісуса нами часто

керують очікування людей, які нас оточують. Ми захоплені бажанням їхнього схвалення. Ми боремося із різними залежностями. Ми намагаємося змінити самих себе та своє життя знову і знову, але ми не маємо сили, яка здатна зробити цю зміну можливою. Ісус прийшов, щоб наділити нас цією силою.

Ісус народився, щоб відновити нас. Глибоко всередині кожного з нас, з дитинства, нудиться (часто до кінця не усвідомлене) бажання відновити ті частини нашого життя, які були безнадійно втрачені людиною внаслідок гріхопадіння та поділу з Богом. Відновлення нашої сили, впевненості, репутації, невинності та взаємин із Богом можливе лише через Ісуса Христа.

Ісус народився, щоб примирити нас із Богом. Чи не правда, іноді ми думаємо (думали), що якщо ми звернемося до Бога, то Він висловить Своє невдоволення нами й одразу ж покарає нас? Але це не так! Бог бажає нашого повернення! Ісус спустився на землю на Різдво, щоб примирити нас із Богом і відновити мир із Ним через Свою смерть на голгофському хресті!

Тому, святкуючи в ці дні народження немовляти Ісуса, не забуватимемо про мету Його народження! О, як це важливо, щоб погляд кожного християнина був завжди спрямований на хрест Господа!.. Здобути справжню, непідробну радість можливо, тільки дивлячись на Начальника та Творця нашої віри, Ісуса! Тільки усвідомлюючи цінну, заплачену Любов'ю на хресті! Коли перед очима розп'ятий Христос, серце сповнене вдячністю, свястю та страхом Божим, невимовним миром і невимовною радістю!

...Дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого. Тож подумайте про Того, хто перетерпів такий перекір проти Себе від грішних, щоб ви не знемоглись, і не впали на душах своїх (Євр. 12:2–3).

Хрест є чимось більшим, ніж просто випробування, і набагато більшим, ніж незручність. Хрест — це біль! Хрест — це страждання! Хрест — це найбільша агонія, яку людство тільки могло б собі уявити. Як Ісус зміг винести хрест і сильний фізичний біль, який йому потрібно було зазнати?

Ісус знав, що Він має померти, щоб ми могли жити, і це було справжньою радістю для Нього! Ісус знав, що Його тіло має перенести жакливий біль від болісної страсти заради того, щоб ми могли зцілитися від душевних ран і фізичних болів. Він вважав справжньою радістю послужити нам Своєю Любов'ю! Чи подобалося Ісусу те, через що Він мав пройти? Ні... Біблія каже нам, що Він молився Батькові, просячи, щоб ця чаша минула Його, але, ухваливши рішення бути слухняним (у послуху волі Отця), Він відчув мир і радість!

(Продовження на 4-й стор.)

Суть Різдва, або Хто в центрі твого життя?

(Закінчення. Початок на 3-й стор.)

Думаю, що багато хто з нас хоча б раз перебував у ситуації, яка, здавалося б, на межі сил. Згадайте, що допомагало в цей момент? Впевнена, що це було усвідомлення мети, розуміння того, заради чого ти проходиш через ці страждання, і радість, тому що все це не дарма та когось це буде корисно. Думаю, що Ісус зміг винести хрест лише завдяки неземній радості, що була послана Йому. Вона надала Йому сил, коли більше вже неможливо було терпіти, і цієї радістю є ми з вами, друзі. Він народився для нас, і Він помирав для нас! Ми — Його радість, а Він — наша радість! Ось чому радіє душа напередодні Його Різдва! Ось чому, коли Він у центрі всього життя, змінюється і наше життя, і навколишній світ!

Коли в центрі життя кожного з нас, перед очима кожного з нас накреслений Ісус Христос, ніби розп'ятий, уже не станеш засмучувати Батька гріхом, байдужістю чи непослухом. Це означає, що на першому місці буде Його добра та досконала воля, а не наші власні бажання та розуміння. Це означає, що головним бажанням стає бути, а не просто називатися Його чадом, що на практиці означає відкинути себе та взяти свій хрест, покласти свої руки на плуг і йти за Ним, не озираючись назад.

Народження Ісуса Христа, прихід у світ досконалої Жертви, Його смерть на хресті та Його воскресіння заради виправдання мене й тебе особисто надасть сил пройти через випробування та зберегти своє серце в Його досконалому мирі та радості!

Я радісно буду втішатися Господом, нехай звеселиться душа моя Богом моїм, бо Він зодягнув мене в шату спасіння, і в одежу праведности мене вбрав... (Іс. 61:10).

Якщо з таким розумінням підходити до святкування Різдва Христового, Господь Бог буде дуже радий, а Його благодать не виявиться марною! Ми зможемо зберегти свою віру та завершити свій біг тільки тоді, коли Пан над панами, що прийшов у світ, Ісус Христос, що прийняв на Себе образ людини, Агнець Божий, якого розп'яли і який воскрес на третій день, був, є і буде єдиним джерелом віри, центром усього життя і єдиною метою!

Бо Я мислю хочу, а не жертви, і Богопознання — більше від цілопалень (Ос. 6:6).

Благословенного Різдва, дорогі друзі!

Світлана ОНИЩУК,
<https://mostholly.org.ua>

«Того ж дня — дня першого в тиждні, — коли вечір настав, а двері, де учні зібрались були, були замкнені, — бо боялись юдеїв, — з'явився Ісус, і став посередині, та й промовляє до них: «Мир вам!» І, сказавши оце, показав Він їм руки та бока. А учні зраділи, побачивши Господа. Тоді знову сказав їм Ісус: «Мир вам! Як Отець послав Мене, і Я вас посилю!» Сказавши оце, Він дихнув, і говорить до них: «Прийміть Духа Святого! Кому гріхи простите, — простяться їм, а кому затримаєте, — то

тоталітарних сект та інших церков більш охоче вірить своїм духовним лідерам, ніж живому невидимому Богу. Віра здебільшого діє виключно на видимі показники, тобто безпосередньо на те, що людині хочеться побачити чи почути. І це незважаючи на те, що Писання чітко характеризує саму суть та значення віри: «А віра — то підстава сподіваного, доказ небаченого» (Євр. 11:1).

Сьогодні свою непідробну радість у вірі можуть передати виключно ті, хто дійсно увірував і відкрив своє

Блаженні, що не бачили й увірували

затримуються!» А Хома, один з Дванадцятьох, званий Близнюк, із ними не був, як приходив Ісус. Інші ж учні сказали йому: «Ми бачили Господа!» А він відказав їм: «Коли на руках Його знаку відцвяшного я не побачу, і пальця свого не вкладаю до відцвяшної рани, і своєї руки не вкладаю до боку Його, — не ввірую!» За вісім же день знов удома були Його учні, а з ними й Хома. І, як замкнені двері були, прийшов Ісус, і став посередині та й проказав: «Мир вам!» Потім каже Хомі: «Простягни свого пальця сюди, та на руки Мої подивись. Простягни й свою руку, і вклади до боку Мого. І не будь ти невірний, але вірний!» А Хома відповів і сказав Йому: «Господь мій і Бог мій!» Промовляє до нього Ісус: «Тому ввірував ти, що побачив Мене? Блаженні, що не бачили й увірували!» (Ів. 20:19–29).

Щоразу коли я читаю про те, що відповів Ісус на вигук Хоми, то мимоволі думаю та говорю про себе майже те саме: «Ну як же так? Адже всі вони (апостоли) на власні очі бачили Господа та всі ті дива, які Він чинив поруч з ними, але водночас мали сумніви про Його реальне воскресіння з мертвих. Що ж тоді говорити про сьогодинішній світ, де люди здебільшого живуть в повному безвір'ї?»

Проводячи паралель між часами Мойсея, апостолів і сьогодинішньої церквою, я все більше переконуюсь у тому, що людина за своєю суттю мало чим змінилася у своїй вірі. Як тоді, так і нині люди схильні вірити тому, що бачать, ніж тому, що тимчасово недосяжно нашому зору. Наприклад, згадаймо часи Мойсея, де люди неодноразово бачили знамення Божої слави та величі, але минав зовсім малий час, і люди знову починали нарікати на Бога та поклонятися різним бовванам.

Земне життя Ісуса Христа, здавалося б, мало повністю змінити свідомість людей і зміцнити їхню віру, але й тут усе було надзвичайно дивним, тобто віра людей, зокрема і самих апостолів, діяла в них тільки тоді, коли вони бачили дива та знамення від Самого Господа. Зате через невеликий час люди вже готові були зрадити й навіть зректися Того, Кого ще зовсім недавно називали Сином Божим і Господом.

Сьогодні відбувається практично те саме серед тих, хто зве себе християнином. Значна частина парафіян

серце саме для такої віри, про яку сказав Ісус: «Блаженні, що не бачили й увірували». Господь не даремно назвав таких людей блаженними. Сила віри приходить від Бога лише до таких вірян. Святе Письмо дуже яскраво підкреслює перевагу невидимого перед видимим. Ці слова мимоволі викликають трепет у душі, коли ти всім серцем проникаєш у глибокий зміст сказаного: «Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві слави вічної ваги, коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме — дочасне, невидиме ж — вічне!» (2 Кор. 4:17–18).

Віра в невидимого Бога дає змогу нам досягти великої нагороди у вічності. У Писанні мовиться: «Чого око не бачило й вухо не чуло, і що на серце людині не впало, те Бог приготував був тим, хто любить Його!» (1 Кор. 2:9).

Увірувати й полюбити невидимого Бога, відчути Його реальну силу — це блаженство. Саме тим, хто своїм життям шукає Бога, Бог і відкривається у всьому. У Біблії мовиться: «Вірою ми розуміємо, що віки Словом Божим збудовані, так що з невидимо-

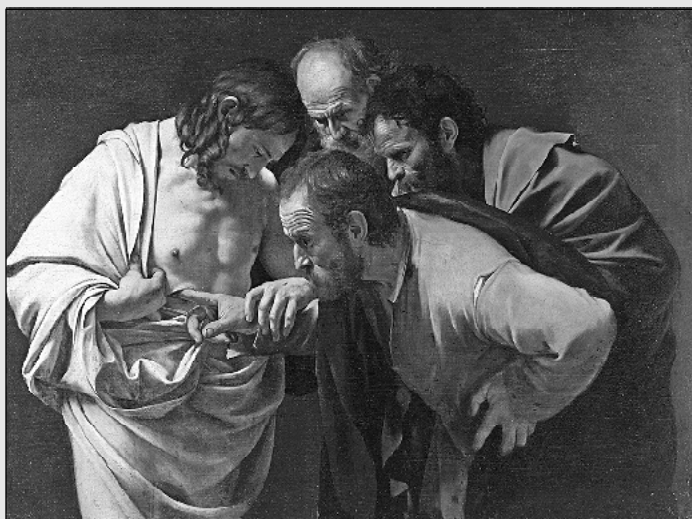
го сталося видиме. <...> Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходив, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:3, 6).

Хоч би скільки разів я перерахував Біблію, моє серце знову та знову радіє, коли я підходжу до слів Ісуса Христа: «Блаженні, що не бачили й увірували».

Дуже хочеться, щоб ці слова, сказані Господом, радували не лише моє серце, а й серця багатьох інших людей. Бо віра в невидимого Бога не є сліпа віра. Кожен, хто має хоч найменший сумнів у цьому, може особисто переконатися в протилежному. Бо Бог цілком реальний, завжди живий і всюдисущий. Залишається лише звернутися до Бога в покайні та увійти до числа блаженних, про яких сказав Ісус.

До тих, хто вперше читає сьогодині газету «В'язень», я хочу звернутися з такими словами: не втрачайте свого шансу дістати у вірі справжню радість і душевний спокій. Земні роки минають дуже швидко, і за порогом земного буття відкривається нескінченна вічність. І єдиний шлях у це вічне життя нам залишений в Ісусі Христі, Який із любов'ю нам говорить: «Блаженні, що не бачили й увірували».

І. ГОРІК.

Невіра святого Томи. Караваджо

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО КНИЖНИКІВ

кон та навчали його інших, але не виконували самі.

У Євангеліях книжники іноді називаються законниками, тобто експертами у священному Законі Мойсея. Інша їхня назва — учителі закону чи просто вчителі. Не дивно, що простий

членами якої могли стати лише високоосвічені люди — еліта єврейського суспільства. Часто вони співпрацювали із фарисеями.

У Новому Завіті книжники були противниками Ісуса Христа, але були й ті, хто прагнув іти за Христом.

І приступив один книжник та й до Нього сказав: «Учителю, я піду за Тобою, хоч би куди ти пішов!» (Мт. 8:19).

По суті, вони стали представниками окремої професії вчителів, здатних зберегти в точності Закон Мойсея та витлумачити його щодо умов періоду після вигнання.

На початку Ездра сам був у ролі книжника, учителя, що пише слова заповідей Господа та Його установ над Ізраїлем (Езд. 7:11).

Частина книжників виходила з коліна Левія. У межах левітської громади деякі левіти також займалися вивченням і тлумаченням За-

народ їх глибоко шанував: їхні навички були потрібні не тільки в Єрусалимі.

Першим і найбільшим книжником був Ездра (Езд. 7:6).

За часів Нового Завіту книжники перетворилися на політичну партію,

кону та інших релігійних текстів.

Вони могли виконувати роль книжників, дбаючи про збереження, копіювання та поширення Писань. Ці левітські книжники, будучи одночасно й левітами, і книжниками, мали особливий статус та авторитет у релігійній громаді.

Книжники здебільшого були противниками Ісуса Христа.

❖ Коли Ісус постав перед Іродом, вони стояли поруч і вигукували свої звинувачення разом з іншими (Лк. 23:10).

❖ До руйнування Єрусалиму в 70 році після народження Христа книжники разом з іншими членами синадріону все ще були налаштовані проти ранньої християнської церкви. Вони стали винуватцями мучеництва Стефана (Дії 6:12–14).

Книжники допомагали в складанні родоводів, веденні документації, реєстрації подій та брали участь у судових процесях як юридичні консультанти та радники. Вони відігравали важливу роль у навчанні людей і викладанні, поширенні історичних та релігійних текстів, а також у їхньому тлумаченні.

Євангелісти вказують, що вони разом зі старійшинами та/або первосвященниками були членами синадріону (Мк. 15:1; ср. Мт. 2:4; Дії. 4:5; 6:12).

bible-facts.org

МЕТА СТРАЖДАНЬ І ВИПРОБУВАНЬ

ЩО ТАКЕ СТРАЖДАННЯ

Страждання — вкрай неприємні, тяжкі чи болісні відчуття, під час яких той, хто страждає, відчуває фізичний чи емоційний дискомфорт, біль, стрес, горе, муку.

Страждання — прояв болісних та хворобливих переживань на фізичному чи душевному рівні.

Страждання та болі супроводжують кожну людину, яка приходить у цей світ, від першої хвилини її існування і найчастіше до останньої. Якщо під час народження дитина переносить тільки фізичний біль, як і її мама, то, змужнівши, вона починає стикатися і з душевними болями та стражданнями, переносити які буває важче, ніж фізичні. Іноді душевні переживання власної провини, докорів совісті чи втрати улюблених людей можуть бути настільки великими, що люди навіть готові покінути із цими муками ціною власного життя.

Чому одні люди, переносячи у своєму житті скорботи та страждання, стають м'якшими, добрішими, співчутливішими до інших, а інші на противагу цьому ображеними та злими? Якщо ми уважніше придивимося та прислухаємося до тих та інших, то виявимо велику різницю між цими двома групами людей в осмисленні того, що з ними відбувається.

Люди, які змінюються в позитивний бік під впливом труднощів, зазвичай ні на кого не нарікають і нікого не звинувачують у своїх випробуваннях. Вони розуміють, що вони звичайні люди, одні з багатьох інших людей, що страждають і долі яких можуть бути набагато важчими, ніж їхні. Вони задовольняються тим, що мають, і, порівнюючи себе з каліками та жебраками, радіють, що їм не так уже й погано, як тим. А ось озлоблені люди досаджують, що життя несправедливе до них. Вони вважають, що заслуговують набагато кращого поведіння із собою, ніж мають від долі чи людей навколо. Вони готові плакати від жалю до себе та заздрощів, що їх переповнюють, коли бачать людей, які щасливіші в житті, ніж вони. Іноді їм важко утриматися від того, щоб не зігнати на комусь своє обурення. Жертвами їхнього гніву стають ні в чому не винні люди. Зазвичай це близькі або навіть члени їхніх сімей. Часто ображені люди стають носіями гіркоти, яка, просочившись їх самих, свідомо чи несвідомо поширюється ними на інших людей. І якщо ці люди не побачать своєї проблеми та не захочуть змінитися, то їм ніхто не зможе допомогти.

Мета цих роздумів у тому, щоб допомогти будь-якій людині дістати максимальну користь від хворобливих періодів життя, які обов'язково супроводжуватимуть її в житті. Й особливо допомогти всім, хто любить Бога й бажає проводити вічність із Ним.

Можливість дістання позитивних результатів від страждань помічали різні люди. Навіть є стародавній вислів, що частково зображує суть цього явища.

Per aspera ad astra (лат. *крізь тяготи до зірок*; також використовується варіант **ad astra per aspera** — лат. *до зір крізь труднощі*) — відомий вислів, що означає *Через зусилля до перемоги, Через труднощі до тріумфу*. Його авторство приписується Луцію Сенеці, давньоримському філософу, поетові та державному діячеві. Суть його в тому, що шлях до досягнення високих результатів пролягає через труднощі та болі.

Розгляньмо роль страждань Ісуса Христа протягом Його земного життя.

Бог Свого Сина, Ісуса Христа, коли Він був у тілі, удосконалив через страждання.

Євр. 5:8-9 — *І хоч Сином Він був, проте навчився послузу з того, що виправдав був. А удосконалившись, Він для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння...*

Євр. 2:10 — *Бо належало, щоб Той, що все ради Нього й усе від Нього (Ісуса Христа), Хто до слави привів багато синів, Провідника їхнього спасіння вчинив досконалим через страждання.*

Мт. 4:1 — *Потому Ісус був поведений Духом у пустиню, щоб диявол Його спокушав.*

Виникають природні запитання: *Куди повели Ісуса Христа після водного хрещення в річці Йордан? Хто? І для чого?*

Виявляється, Христа за Батьківським наказом повів Дух Божий у пустелю для спокуси від диявола. Очевидно, це було потрібно. І після цих випробувань Христос опинився в набагато кращій формі, ніж до них.

Лк. 4:13-14 — *І диявол, скінчивши все цеє спокушування, відійшов від Нього до часу. А Ісус у силі Духа вернувся до Галілеї, і чутка про Нього рознеслась по всій тій країні.*

Невже необхідно було вдосконалити Сина Божого, який є, по суті, Богом, з допомогою якого було створено наш Всесвіт і все, що в ньому? І на якому етапі Свого існування Христу довелося пережити це? Прочитаймо текст із Біблії, де Христос Сам говорить про це, розмовляючи з юдеями, які звинувачували Його.

Ів. 10:36 — *...то Тому, що Отець освятив і послав Його в світ, закидаєте ви: «Зневажаєш Ти Бога», через те, що сказав Я: «Я — Син Божий»?*

Як нам розуміти слова Христа *освятити і послав в світ*?

На небі немає нічого несвятого, а Син Божий — сама досконалість. Про що ж тоді йдеться? Ці тексти явно говорять про Христа, і ми цього не можемо заперечувати.

Отже, повторимо запитання: чи потрібно було Христу пережити процес удосконалення та освячення? Для Сина Божого, що існував вічно, — ні, не потрібно, але для тілесної частини Його ества в період земного існування — потрібно. І цей процес більше відбиває приведення в гармонію людського тіла з Духом. Йдеться не про процес, що відбувався на небі, а суто про земний відрізок життя нашого Господа Ісуса Христа в тілі. Був час, коли Він зростав у домі Своїх земних батьків до того, як він був посланий у світ, або, інакше кажучи, вийшов на служіння. Про це написано так:

Лк. 2:40 — *А Дитина росла та зміцнялася духом, набираючи мудрости. І благодать Божа на Ній пробувала.*

Лк. 2:52 — *А Ісус зростав мудрістю, і віком та благодаттю, у Бога й людей.*

Кожен із цих текстів говорить про процес удосконалення, від меншого до більшого, від менш досконалого до більш досконалого. І всі вони говорять про Ісуса Христа в дитинстві, отрочстві та юності. Саме до цього періоду Його земного життя і належать вищенаведені вірші про вдосконалення через страждання, або освячення.

Біблія каже, що Христос пройшов через усе, окрім гріха. Слово *все* містить боротьбу, хвороби, втому, похвалу, ганьбу, скорботу, несправедливість, смуток, гнів, радість тощо. Для того щоб не зробити жодного гріха, якими наповнений наш Всесвіт, необхідно було боротися, страждати та перемагати.

Євр. 4:15 — *Бо ми маємо не такого Первосвященника, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробуваного в усьому, подібно до нас, окрім гріха.*

Євр. 2:18 — *Бо в чому був Сам страждав, випробовуваний, у тому Він може й випробовуваним допомогти.*

Приведення в повну гармонію тіла Ісуса з Духом і було періодом вдосконалення та освячення, що призвело до повного послушу волі Небесного Батька.

Слово *освячення* часом у нас асоціюється із гріхом. Але це не обов'язково так. Воно має два відтінки:

Перший — відокремлення від решти та посвята на служіння Богу.

Другий — приведення життя у відповідність до Божих стандартів. І він має якісне значення.

У житті Ісуса було й те, й інше. І все це супроводжувалося боротьбою, скорботами та стражданнями.

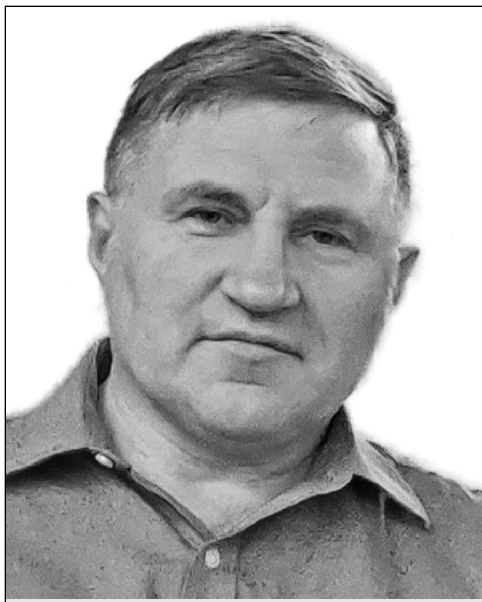
Бог Свого Сина, Ісуса Христа, удосконалив через страждання.

І якщо таким шляхом довелося проходити Христу, то тим більше нам, Його послідовникам.

1 Петр. 2:21 — *Бо на це ви покликані. Бо й Христос постраждав за нас, і залишив нам приклада, щоб пішли ми слідами Його.*

Хто з нас із легкістю погодиться летіти на невипробуваному літаку, який після складання жодного разу не підіймався в повітря, хоча в ньому втілені найкращі винаходи сучасності?

Випробування показують, чи відповідає механізм або агрегат пред'явленим щодо нього вимогам. Чи зможе він довго та надійно виконувати задані функції? Чи можна на нього покластися? Результати випробувань також вказують на ті агрегати

Пастор Олександр БОРИСЕНКО

чи сфери, де потрібно доопрацювання або вдосконалення.

Подібні періоди випробувань доводиться проходити всім Божим дітям як безпосередньо після укладення завіту з Богом, так і в процесі всього життя. Шлях до досконалості проходить через випробування та страждання.

Випробування — це болісний процес, що визначає властивості та цінність того, хто зазнає випробувань, та виявляє слабкі місця в нашій духовній будові.

Випробування бувають різного характеру:

- часом та очікуваннями,
- життєвими навантаженнями,
- руйнуванням надій,
- смертю близьких людей,
- втратами, збитками, аваріями,
- помилками тих, кого брав за приклад,
- зрадою близьких, підступом,
- приниженнями,
- хворобами,
- духом знедоленості та зневіри.

Ціль випробувань:

- 1) нагадують, що ми діти Божі,
- 2) відкривають нам те, що в нас у серці,
- 3) показують величину нашої віри,
- 4) перевіряють нашу жертвовність,
- 5) випробовують нашу вірність,
- 6) вказують на наші слабкості, які потребують виправлення.

Випробування покликані змінити, покращити людину та призвести до добровільної віддачі у волю Божу.

ЩО ВІДБУВАЄТЬСЯ З ЛЮДИНОЮ ПІД ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

Після звернення до Бога відроджується наш дух, але наша душевна складова ще якийсь проміжок часу залишається тією ж. Ті самі прагнення управляти собою, та сама надія на себе або на інших людей, тілесні амбіції. Усе це має бути змінено. Цей процес успішно відбувається під час випробувань та страждань. Адже у вогні перетоплювання відбувається таке:

- руйнуються колишні стереотипи;
- по-справжньому виявляється величина нашої зіпсованості;
- відокремлюється все душевне та мирське (гордість, самовпевненість, не-

залежність від Бога, гонитва за вагомистю);

- приходить пізнання Бога, тому що у випробуваннях виявляється, що Він є не таким, яким Його представляли раніше;

- змінюються життєві пріоритети;

- по-новому починає відкриватися смисл страждань і смисл усього людського життя;

- змінюється ставлення до інших людей.

Ми так влаштовані, що завжди шукаємо вихід зі скрутної ситуації. Коли приходять випробування, ми мобілізуємо всі наші здібності та можливості для вирішення ситуації та пошуку виходу. Усе це часто відбувається до повного вичерпання можливостей, які ми маємо. Бог вміє терпляче чекати, поки ми не втратимо останню надію на себе, на наші ресурси чи інших людей. Буває так, що тільки тоді, коли людина, яка перебуває у випробуваннях, відчує повну безвихідь, вона обертається обличчям до Бога. Біблійний Давид так говорив про користь цих переживань:

Пс. 118:67 — *Доки я не страждав, блудив був, та тепер я держусь Твого слова.*

Пс. 118:71 — *Добре мені, що я змучений був, — щоб навчитися Твоїх постанов!*

У періоди тривалих Божих благословень нам може здатися, що всі успіхи щодо перетворення нашого характеру — це результат наших заслуг. І для того, щоб ми могли духовно зростати далі та щоб гордість, що закралася до нас, не занепастила нас, Бог змучений показати нам, що все це дано нам від Нього. Для цього Він може позбавити нас відчуття Своєї близької присутності, духовної радості та миру... Зазвичай у такі періоди ми бачимо в собі всі ознаки нашої старої, неочищеної природи: брак любові до інших людей, дратівливість, нетерпимість, уразливість, пошук винних і так далі. Це призводить до протверезіння. Хоча цей період залишеності болючий, він дуже успішно допомагає побачити нам, хто ми є самі без Бога, і позбутися наших вад. Після нашого прозріння ми починаємо помічати в собі те, що не бачили раніше: гордість, зарозумілість, самовпевненість, незалежність від Бога та інше, що нас віддаляє від Нього. Це призводить до покаяння перед Богом, і ми трепетно та вірно приліплюємося до Нього. Зрештою, болючі періоди залишеності Богом перетворюються для нас на величезне благословення. Вони сприяють виправленню, очищенню та духовному зростанню.

Іс. 54:7-8 — *На хвилину малу Я тебе був покинув, але з милосердям великим тебе позбираю. У запалі гніву Я сховав був обличчя Своє на хвилину від тебе, та вічною милістю змилюся над тобою, каже твій Викупитель, Господь.*

Числ. 14:34 — *...і пізнаєте, що значить бути покинутими Мною!*

ЩО ЩЕ БІБЛІЯ ГОВОРИТЬ ПРО ВИПРОБУВАННЯ

1. Страждання як засіб духовного удосконалення

А. Страждання сприяють виправленню, очищенню та духовному зростанню

Євр. 12:6-10 — *“Бо Господь, кого любити, того Він карає (тобто виховує), і б'є кожного сина, якого приймає”! Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає? А коли ви без кари, що спільна для всіх, то ви діти з перелюбу, а не сини. А до того, ми мали батьків, що карали наше тіло, — і боялися їх, то чи ж не далеко більше повинні коритися ми Отцеві духів, щоб жити? Ті нас за короткого часу карали, як їм до вподоби було, Цей же на користь, щоб ми стали учасниками Його святости.*

1 Петр. 4:1-2 — *Отже, коли тілом Христос постраждав за нас, то озбройтеся й ви тією самою думкою, бо хто тілом постраждав, той перестав грішити, щоб решту часу в тілі жити вже не для пожадливістей людських, а для Божої волі.*

(Продовження на 12-й стор.)

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Я зустрівся з воскреслим Христом!

І Він на горі цій понищить заслону, заслону над усіма народами, та покриття, що розтягнене над усіма людьми. Смерть знищена буде назавжди, і витре сльозу Господь Бог із обличчя усякого, і ганьбу народу Свого він усуне з усієї землі, бо Господь це сказав. І скажуть в той день: Це наш Бог, що на Нього ми мали надію — і Він спас нас! Це Господь, що на Нього ми мали надію, — тішмося ж ми та радіймо спасінням Його! (Іс. 25:7–9).

Заслона, або покриття над народами — це гріхове життя, що розділяє людину з Богом. Таке покриття було й над моїм життям. Багато людей у світі перебувають під подібним покриттям та відчувають розрив між собою та Богом. Хтось шукає Господа в релігії, інші — у науці, але всі ці пошуки не можуть заповнити порожнечу людського серця. Її може відчутти маленька дитина, молода людина, люди середнього та похилого віку — усі вікові категорії незалежно від статі, фінансових статків або суспільного положення.

Уперше я відчув у своєму серці порожнечу приблизно у двадцять років, коли звільнився зі строкової служби в армії. Одного разу, після розпиття спиртних напоїв, один із товаришів запропонував вчинити крадіжку (хоча від цього не було б великого зиску). Саме після цього в мене почалися дуже великі проблеми з міліцією, кримінальними структурами та із самими потерпілими, які нещодавно вийшли з місць позбавлення волі. Ось тут я зрозумів весь цинізм так званої дружби: міліція тягає райвідділами, на вулиці ловлять потерпілі, а найкращі друзі продають тебе й тим і другим, стараються тобою відкупитися від усіх. Тоді я вперше для себе зробив висновок, що в мене із цього часу немає друзів.

У моїй сім'ї також не все було солодко. Батько багато років випивав, і приблизно з дванадцяти років мене виховувала мама, яка намагалася зі всіх сил забезпечити мене та мого молодшого брата всім необхідним. Мені самому приходилося робити всі домашні справи, коли мама була на роботі або у від'їзді. Батько все частіше пропивав гроші, які мама лишала нам на їжу. Я особисто не любив вживати спиртних напоїв через те, що постійно бачив п'яного батька, який створював конфліктні ситуації: підіймав руку на маму та чіплявся до нас із братом. Мене лякали думки, що в мене буде таке саме сімейне життя і моя дружина буде так само мучитися зі мною.

Приблизно із сьомого кла-

су однокласники почали палити, а дехто з них вживати спиртні напої, я ж цього не робив. Щоб я зробив одну затяжку цигарки, мені друзі навіть пропонували гроші. Я не палив та пишався тим, що не ходжу закуртками й не шкаляю цигарки.

Мати завжди просила мене не спілкуватися з легковажними хлопцями, та я їй не слухав. Після того як мої друзі на різдвяні свята пограбували квартиру та кооператив, а в кооперативі вкрали приблизно двадцять ящиків лікеру, я вперше випив. Я не хочу сказати, що хлопці були найгірші, а я самий хороший, хтось був досить легковажний, дехто трохи кращий, але здебільшого ми тягнулися до зла.

У цей час я вже переселився в Збоїща (так називається один із мікрорайонів Львова), у яких була напружена кримінальна ситуація. Там проживало багато циган, які з радістю скупляли крадене або міняли на наркотичні речовини (травку, ширку, мак). Не пройшло й місяця мого життя в районі, коли дуло револьвера дев'ятого калібру подивилося мені в лице. Це було моє перше знайомство з місцевим населенням. Пізніше я познайомився із цим місцевим населенням та почав красти автомобілі, а після пішло вживання травки та маку.

Отже, життя в дев'ятнадцять років почало йти шкереберть, хоча я вже працював і був перспективним працівником. Та, з іншої сторони, крадіжки, веселі розваги та наркотики загнали мене в кут. Несподівано, з тільки що вкраденою магнітолою, мене забирають до райвідділу міліції. Завдяки впливу мами скоро відпускають, але мої знайомі мені не вірять, що з міліції можна так скоро вийти та починають підозрювати. Потім ми не могли вже й поділити точку, де продають травку.

Одного разу, коли я йшов до дому під дією наркотиків, ті самі хлопці, які криставляли пістолет до мого чола, сказали, що завтра ввечері будуть розмовляти зі мною. Я прекрасно знав, чим такі розмови закінчуються. Добре буде, коли не залишусь інвалідом.

Цього вечора я йшов Городоцькою вулицею додому, але ноги не хотіли йти. Я намагався відтягнути час, щоб ні з ким не зустрітися, оскільки не хотів йти додому, бо знав, що хлопці постійно збиралися біля дому, та ще й біля мого під'їзду. У той скрутний час я почав роз-

мовляти з Богом (деколи я так робив), благаючи, щоб Він мене зберіг. Але що можу сказати? Сам це заслужив, а Господь — Він святий, я ж грішний. Я розумів, що пообіцяти Господу змінити своє життя — це не людині пообіцяти: Він усе знає.

На той момент я вже забув одну подію, яка сталася зі

мною в п'ятнадцять років. Я зробив саморобну вибухівку та все ніби продумав, але, коли підпалював, вона чомусь не вибухнула. Мій молодший брат просив мене, щоб я цього не робив. Декілька разів я на відстані приблизно п'ять метрів підпалював ґніт, поруч стояв і мій брат. Коли із цього нічого не вийшло, я підійшов та сів навприсядки над самою вибухівкою, запалив сірник та всадив головку сірника прямо в отвір. Пролунав сильний вибух. У мого брата, хоча він відійшов, злегка обгоріло обличчя. У це одного хлопця, що стояв боком на відстані трьох метрів, сильно обгоріло обличчя, і, поки ми чекали приїзду швидкої, він бігав довкола будинку, щоб вітер обвіював обличчя. А я сидів на відстані двадцяти сантиметрів від вибуху. Перше, що я зробив, — це розплющив очі, але вже не міг нічого побачити, крім темряви. У голові лунала одна думка: *Усе, сліпий назавжди*. Я зрозумів, що зробив щось страшне та безповоротне. Та в одну секунду я почав сильно кричати на весь голос (не знаю, чи я кричав устами або всією душею): *Господи, дай мені очі, лице нехай буде яким завжди*. Я не раз бачив попечених хлопців, які були понівечені на все життя. Лице пекло, неможливо знести, на руках шкіра потріскалася до м'яса, одяг і волосся горить. Я знов заплющив очі та кричав: *Господи, Господи!* Коли розплющив, то легко почав бачити, знову заплющив, через деякий час розплющив і почав бачити. Слава Ісусу, що Він близький до всіх, хто кличе Його ім'я. Розплавлене залізо під час вибуху злетіло в повітря і падало на тіло, залишаючи глибокі опіки. Коли я прибіг додому, то подивився в дзеркало та побачив,

що все лице горіло. Частинки, що врізалися в обличчя, шипіли, нічого не залишилося від рис мого обличчя, уся шкіра згоріла. Три місяці в лікарні, і завдяки Господу все в норму валося!

Й ось я йду додому та зовсім не пам'ятаю цих подій, які відбулися два роки тому, молюсь: *Поможи дійти додому живим. Я не можу Тобі пообіцяти, що зможу кинути курити, вживати наркотичні речовини чи алкоголь, чинити гріх, але, якщо Ти мені допоможеш, я кину*. Після цієї молитви ніхто до мене вже не чіплявся. Хоча я дуже хвилювався, коли йшов додому, та більше з тими хлопцями не зустрівся.

Життя продовжувалося, усі мої бажання кращого життя розвіялись, як листя осіннім вітром.

Повертаючись до цих подій, хочу сказати, що, після того як я прийшов з армії та влаштувався на роботу, я почав вживати алкоголь, хоча всередині був сильний спротив до нього, та із цим бажанням справитися не міг. Я почав помічати за собою, що колись міг випити раз у місяць, а тепер уже міг собі дозволити і два рази на тиждень. Це мене просто лютило. Я не хотів стати алкоголіком і не міг собі цього дозволити. Мав одне бажання: тільки б не стати таким, як мій батько, якого алкоголь зловив у свою сітку. Альтернативою алкоголю я вибрав легкі наркотики.

Одного разу я зайшов у магазин купити закуску, пачку Артека. Я був на підпитку та купив по шоколадній плитці продавцям. Час від часу заходячи в цей магазин, я помітив дівчину, яка працювала в кондитерському відділі, і познайомився з нею. Її звали Аня. Вона мене запросила на зібрання. Через те, що я не був релігійно зорієнтованою людиною, я погодився та почав відвідувати церкву. Потрохи почав читати Новий Завіт.

Потім я дізнався, що в цій церкві є дивне правило: якщо не приймеш водного хрещення, то не зможеш одружитися, але мені було море по коліна, за милою хоч на край світу. Мамі розказав про такий звичай. Вона каже: *Ну як треба, то треба*. Мама не знала, які плани в Господа, і я нічого не розумів.

Підготовка до водного хрещення проходила нормально, усе було добре, крім одного: я був налаштований усіх обманути. Ось уже залишається декілька днів до водного хрещен-

ня, а я все більше випиваю, усе йде тільки до гіршого. Так і пройшов останній тиждень. Настав четвер. У суботу мало відбутися водне хрещення, та я як був грішником, так напевно ще гіршим став (хоча читання Євангелія почало впливати на мене).

Був я одного разу вдома та, коли почав роздумувати над цією ситуацією, чітко усвідомив, що я обманюю не Аню, не церкву й навіть не пастора. До мене прийшло розуміння: я обманюю самого Господа! І тоді вдома я став на коліна та й почав молитися — розмовляти з Господом. Перше, що я сказав: не буду так одружуватися із цією дівчиною, я не можу кинути палити та пити та не можу вести таке життя, яким живуть люди, яких я бачив у церкві. Я сказав: *Господи, навіщо я Тобі такий потрібний?* Й ось із такими думками й ліг спати. Встав наступного ранку та займаючись домашніми справами (була майже дванадцята година дня), я раптом зрозумів, що ще не запалив жодної цигарки, що для мене було неможливо, тому що, перед тим як поїсти зранку, мені треба було закурити. Уже п'ять років я намагався своїми силами кинути палити, але нічого не виходило. Того ж дня сталося диво: я не хотів і навіть не думав про це. Тоді я зрозумів, що Господь мене звільнив від паління, і я відчув повну свободу від усіх кайданів, якими я був закований. Слава Господу, бо навіки Його милосердя!

У 2000 році я прийняв святе водне хрещення за вірою, бо у своєму житті зустрівся з воскреслим Ісусом! На сьогодні вже пройшов не один десяток років із часу мого одруження. Господь подарував нам чотирьох прекрасних діточок і багато життєвих свідчень Своєї сили в нашому сімейному житті.

Тепер я розумію, що життя людини в руках Господа та що хто покличе Господнє ім'я, той спасеться.

Із справедливим поведінням Ти справедливо, із чесним — почесному, із чистим — поведінням чисто, а з лукавим — за лукавством його, бо народ із бід Ти спасаєш, а очі зухвали принижуєш, бо Ти світиши мого світильника, Господь — Бог мій, освітлює Він мою темряву! Бо з Тобою поб'ю я ворожого відділа, і з Богом своїм проберусь через мур (Пс. 17:26–30).

Якби сталося за моїм лукавством, тоді б наша сім'я розбилася, як корабель без маяка в темну ніч. Сьогодні, навіть у тяжкі хвилини спільного життя, Господь є світильником для нас.

Андрій КУЧЕРЕНКО,
Україна, gs.lviv.ua

ВОГНИЩЕ

Жорстокий шторм, що розігрався у відкритому океані, пустих на дно корабель. Байдужа стихія не помилювала нікого, крім однієї людини. Вона прокинулася на світанку викинута хвилею на берег, єдина уціліла.

Людина побрела берегом, сподіваючись знайти людей, і незабаром повернулася до того місця, з якого почався її шлях. То справді був острів — невеликий острів, загублений у безмежному океані. Людей тут не

було. Людина залишилася сама.

Як Робінзон Крузо, вона змайструвала собі хатину з гілок та уламків корабля, викинутих на берег хвилями. Вона щодня молила Бога, щоб Той послав їй порятунк. Але проходив день за днем, тиждень за тижнем, місяць за місяцем, а людина, як і раніше, залишалася на самоті. Одного разу, провівши цілий день у пошуках їжі, людина повернулася

Ти караєш мене, позбавляючи її тієї дрібниці, що була в мене?

Заплакавши від горя, а ще більше — від безсилля, людина впала на землю, не знаючи,

як їй жити далі. Вона лежала на землі, не зводячи очей, відчуваючи, як денна спека змінюється вечірньою прохолодою. А людина все лежала на землі й не могла підвестися, бо в неї не залишилося більше сил. Аж раптом вона почула звуки — такі звичні на кораблі, але забуті на березі. Спочатку тихо, потім усе голосніше та голосніше. Вона підняла голову та побачила корабель, що на всіх вітрилах прямував до його острова. Ще до кінця не повіривши, що корабель цей справжній, людина зро-

зуміла, що не бачила нічого прекраснішого за цей корабель.

— Як вам удалося знайти мене? — спитала людина в моряків.

— Ми побачили сигнальне вогнище, яке ти розпалив на березі! — відповіли вони йому.

Як важко смиренно прийняти свою долю. Не в змозі досягнути задум Творця ми нерідко намагаємося. Але тільки в прикрасах та скорботах здобувається духовна сила.

<http://www.smisl-zhizni.ru/pritch>

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Дякую Господу за спасіння

Я народилася в Україні. Мешкала там до двадцяти трьох років. Потім ми із чоловіком вирішили поїхати на Північ, у район Нижньовартовська. Це був 1978 рік. Там такі йшли розробки, геологія, усе розвідувалося. Мені дуже хотілося туди. Ну й ми поїхали.

Й ось ми туди приїхали. Усе було добре. Влаштувалися, працювали. У мене з'явилося бажання здобути нафтову освіту, і я її здобула. Закінчила технікум, інститут.

У нас на той час не було жодних доріг, зокрема й залізничних. Усі доставляння були або водою, у літній період, під час навігації, або гелікоптерами та літаками. Я працювала головним диспетчером у великому геологорозвідувальному об'єднанні та займалася авіаперевезеннями. Це було дуже цікаво. І все в мене було гаразд: сім'я, діти. Але я не мала миру. Чомусь мені завжди чогось не вистачало. Здавалося, що все не те, і хотілося чогось іншого.

Часто приїжджала до Москви та Києва, бо виконували спецрейси з Києва. Ми возили вахтовиків звідти. І коли я приїжджала до цих великих міст, я приходила до церкви, відвідувала храми, свічки там ставила, милостиню роздавала, але виходила звідти з відчуттям, що щось не те, що мені чогось не вистачає. А як прийти до Бога, я не знала. Ну хіба що лоба перехрестити могла. Але слово *Біблія* завжди торкалося мого серця. Однак, щоб узяти Біблію та почати її читати, у мене не було часу.

Пройшли роки, почалися вісімдесяті, пішли кооперативи. І я задумалася над тим, що настав час вибиратися до Москви, оскільки в Сибіру стало дуже нецікаво.

Й ось 1990 року я поїхала до Москви. Мене запросила одна єврейська команда акціонерів, дали мені можливість відкрити підприємство на Уралі, у Нижньому Тагілі, з оброблення уральських самоцвітів. Усе було нормально. Усе виходило. Але миру та радості в серці не було. Коли до мене підходили віряни та щось хотіли сказати, я просто не приймала це.

Хвиля бізнесу завела мене до Середньої Азії. Мені там дуже сподобалося, особливо Ташкент. І я там почала займатися бавовняним бізнесом. Це дуже серйозний бізнес. Бо там, де бавовна, там мафія. Але в мене це виходило.

І знаєте, незважаючи на те, що Біблія була вдома (мені її подарували), узяти її в руки не було часу. Але Господь знав моє серце та знав, що я прийду до Нього. Й ось для мене створюється така ситуація, що в бізнесі розпочалися проблеми: з'явилися люди, яким треба було багато платити. Але я платити їм уже не могла, і вони вирішили мене трохи налякати.

Й ось одного разу я виходжу з дому та йду до спортзалу й до мене підходять хлопці, показують посвідчення та говорять: *Ось там стоїть машина. Ходімо поговоримо.* А я дивлюся, хто

сидить у цій машині, і говорю: *Ні, із цими я розмовляти не буду.* Вони говорять: *Ну тоді поїхали в управління.* І ми поїхали в управління.

Й ось ми приїхали в управління. Вони мене лякають. А я думаю: *А що мене лякати? Що я зробила?* Я їм говорю: *Хлопці, я нікому нічого не винна. Контракт не виконаний, але є час виконати його.* Не за один день виконується контракт. Ще рік не скінчився. Контракт можна продовжити ще на рік. Думаю: *Що ж ви хочете мені сказати?* І вони також не знають, що мені сказати. На те, щоб порушити на мене криміналь-

не винна. Контракт не виконано. Отже, це теж іде як держкрадіжка. Коротко кажучи, на мене сфабрикували справу.

Якось розмовляю зі слідчим, а він мені каже: *Слухай, ну ти взагалі не маєш тут перебувати. Ти просто тут перебуваєш випадково.* Розповідає мені: *Там приходив твій товариш до прокурора, але вийшло так, як вийшло. Ти мене теж зрозумій: я маю справу вести.* А я йому говорю: *Я до тебе претензій не маю. Я хочу тобі сказати таку річ: сюди мене привели люди, але звідси виведе мене Бог.* Я чомусь вірю в це. Й ось там я почала молитися. Я почала про-

ва: *Господи, якщо ти мене звідси виведеш, я прийду в дім молитви баптистів і покажусь.*

У в'язниці багато говорять про амністію: звичайну амністію, золоту амністію... Усі живуть мрією. Люди писали касаційні скарги, а я допомагала їм писати, але сама нічого нікому не пишу, чекаю, що буде золота амністія.

На той час у Ташкенті посадили дуже багато іноземних громадян. Посадили, по-перше, щоб із них викачати гроші, а по-друге, щоб забрати їх із їхнього поля діяльності. І багато керівників із різних країн, зокрема з України, почали виходити на Ка-

ідемо з роботи, і я дивлюся, що стоїть керівництво та тримають мою Біблію. У мене Біблія завжди лежала на подушці. І я, незважаючи на те що там стоять хлопці з великими зірками на погонах, говорю їм: *Яке ви взагалі мали право взяти мою Біблію?* А з комісії запитують у начальника режиму: *Як вона у вас характеризується?* Їм відповідають: *Та ні, це позитивна людина.* А я їм говорю: *Як ви могли взяти мою Біблію? Ви уявляєте: якби ви мені зараз запропонували величезну суму доларів і сказали б: «Долари чи Біблія?» — я вам сказала б: «Біблія».* Мені нічого не треба, окрім цього Слова Божого. А вони здивовано дивляться на мене, і начальник режимної частини мені каже: *Заспокойся. Твоя Біблія нікуди не подінеться. Ми її покладемо у твої особисті речі. Ти скоро підеш додому, і твоя Біблія піде разом із тобою. Заспокойся.*

Вони справді мою Біблію поклали в мою сумку. І тут оголошують амністію, і мене відправляють додому. Думаю: *Усе, жодної Москви, жодних інших міст. Я їду на Північ. І я маю знайти там церкву.* А я знаю, що будинок молитви є в Україні, у Новоград-Волинському (нині Звягель. — Прим. ред.), на Житомирщині, і мені треба туди. І я сину говорю: *Так, треба в Україну, а грошей нема, усе пішло.* Він мені каже: *Звичайно, поїдеш. Нема питань. Я тобі дам.* І я ще на роботу не йду, думаю: *Ні, треба з'їздити до України.*

Й ось я приїжджаю в Україну, приходжу до будинку молитви та запитую: *Коли тут богослужіння?* Дивлюся, стоять жінки такі ошатні, чоловіки. Вони говорять: *Сьогодні.* А богослужіння проходили в суботу та неділю. Ну добре, — говорю, — куплю косинку й завтра прийду. А жінка мені каже: *Яка косинка? Заходь!* У підсумку я пішла на зібрання. І коли я послухала один раз Слово Боже, я сказала: *Усе, я каюсь.* Наступного дня я сповідалася. Це було 19 вересня 1999 року. А потім Веніамін Васильович був відповідальним за нашу церкву там. Він став для мене духовним наставником, якому я могла все розповісти і який хрестив мене у 2001 році. Після цього я ніколи не шкодувала, що прийшла до Бога. Так, звичайно, я потім пішла працювати в нафтову компанію, але мені вже не потрібний був бізнес, і мене не цікавила посада великого керівника. Я сказала: *Хто мене запросить на роботу, туди я і піду.* Мене запросили, і я працювала завідуючою вахтових селищ на нафтовому родовищі. Була там свідком Христа. Також у мене там була християнська бібліотека. Усе там було гаразд. Загалом працювала як могла. Дякую і досі Господу за спасіння. І нічого мені не треба в цьому житті. Головне, що я спасенна.

Людмила КУПРІЙЧУК,
БФ Дім тепла, YouTube.

ну справу, немає підстав. Але є приказка: *Була б людина, а стаття знайдеться.* Ну і вирішили мене просто налякати, відправивши до спецприймача. Ситуація там, звісно, була жахлива.

Через якийсь час мій знайомий приходив до прокурора та каже йому: *Ви знаєте, там із людиною вчинили неправильно, треба її відпустити.* А прокурор каже: *П'ятдесят тисяч доларів, і все, жодних питань.* Але, звісно, п'ятдесят тисяч доларів ніхто за мене не став платити, і на мене видають санкцію на арешт, після чого мене закривають у знамениту Таштюрму.

Й ось, коли мене закрили у в'язницю, у мене з'явилося гаряче бажання читати Біблію. Офіцер в'язниці під час заповнення анкети запитав мене: *А що б ви хотіли?* Я кажу: *Я хотіла б Біблію.* Вона говорить: *Добре. Я вам Біблію принесу з дому.* І ви уявляєте, у Таштюрмі, де останні друкарі вийшли у 1988–1989 році, мені там офіцер приносить Біблію, і я починаю її там читати.

Отже, заводять на мене кримінальну справу. Прийшов один товариш, написав, що я йому винна велику суму, потім другий написав. Усе береться до уваги. Довести, зрозуміло, нічого не можу, що я нікому нічого

сиди Господа, щоб Він помилював мене.

Потім мене засудили. Мені дали покарання за статтею *Розкрадання державного або громадського майна*, яка практично не підпадає під амністію. Мені суму в контракт поставили як розкрадання. У результаті я дістала чотирнадцять років суворого режиму. Про це я нікому не повідомляла. Я так поклала собі на серце: якщо мене знайде мій син, то знайде. А якщо ні, то нікому не повідомляти, де я перебуваю.

Син шукав. Він теж на Півночі працював керівником. Але відповіді йому ніхто не давав. Через те, що справа була замовна, вони не могли дати відповіді, що я там перебуваю. А коли син друзям зателефонував, йому сказали, що я поїхала за кордон через проблеми в бізнесі.

Отже, засудили мене та відправили до зони. Жіноча зона, до речі, розташована в Ташкенті. Мене вислали саме туди. І там у бібліотеці була Біблія та духовна література. Мене нічого не цікавило, лише читання Слова Божого. І там я прочитала, що Господь сказав: *Дім мій — буде домом молитви.* Думаю: *Стоп. Дім молитви, він у баптистів.* Отже, я маю прийти туди. І в мене почалася молит-

римова: треба відпускати чи етапувати ув'язнених до їхніх країн, не можна їх там тримати. І Карімов, щоб не зв'язуватися із цією справою, робить амністію. Амністія каже: під амністію потрапляють усі статті і вона для іноземних громадян і вперше засуджених жінок. Такої амністії ніколи не було. Вона одна така була. Але вони там, в Узбекистані, усім своїм уперше засудженим жінкам зробили порушення режиму утримання. А два порушення, і під гуманний акт не йдеш.

У нас у зоні була бригада малолітніх дівчаток. І я брала Біблію і йшла та читала цим малоліткам Біблію. Мені дозволяли це робити. Я всім казала, що я вірянка, і до мене добре ставилися. Але на зібраннях я ще жодного разу не була. І саме там, читаючи Біблію, я дістала народження згори.

1999 року в Ташкенті оголосили амністію, але ще не знали, яка стаття йде під неї, а яка ні. Її оголосили, але розшифровки щодо неї ще не було. І саме тоді почалися терористичні акти. Коли в Ташкенті щось вищадили в повітря, то почали перевірки саме із зон. Вони вирішили, що у в'язнів не має бути духовної літератури.

Й ось до нас приходять комісія, іде перевірка. А ми якраз

Чи добре Земля влаштована?

Напрацювавшись за день, ліг садівник у саду під горіховим деревом. Лежить на спині, дивиться нагору. Горіхове дерево велике, усе горіхами вspan>

— Так... — сказав він собі, — погано Господь Землю влаштував: на такому великому дереві такі

дрібні плоди, а на грядці гарбуза лежать величезні. Треба, щоб на великому дереві росли великі плоди, а на маленьких стеблках — маленькі.

У цей час із дерева зірвався горіх і вдарив його прямо в лоба. Бідлаха схопився за шишку на лобі та закричав:

— Як добре влаштував Господь, що гарбуза ростуть не на деревах. Була б у мене зараз не голова, а коржик.

Мавпа й динне насіння

Жила собі мавпа, яка дуже любила динне насіння. Якось вона побачила на лозі диню, у якій був невеликий отвір. Зраділа мавпа, сунула в отвір лапку, схопила жменю динного насіння, а виїняти кулачок не може — вузький отвір.

Довго верещала мавпа та лаялася на диню, але так і не захотіла розтиснути кулак і відмовитися від насіння. Прийшов мисливець і схопив мав-

пу. Це він зробив у дині отвір, щоб уловити найжадібнішу мавпочку.

І сказав мисливець мавпі:

— Краще тобі було голодною залишитися, ніж життя своє заради динного насіння втратити. Так і нас ворог уловлює, коли відмовляємось бачити небезпеку, що в задоволенні таїться.

<http://www.smisl-zhizni.ru/pritch>

ІСТОРИЧНІ СВІДЧЕННЯ

Уривки з книги Джоша Макдауелла про Біблію
під назвою «НЕЗАПЕРЕЧНІ СВІДЧЕННЯ»

(Продовження. Початок у російській версії газети № 2–3 за 2012 р.; № 4–7 за 2013 р.; № 8–11 за 2014 р.; № 12–13, 15 за 2015 р.; № 16–18 за 2016 р.; № 20–23 за 2017 р.; № 24–27 за 2018 р.; № 28–31 за 2019 р.; № 32, 34–35 за 2020 р.; № 36–37, 39 за 2021 р.; № 40 за 2022 р. і в українській версії газети № 1–3 за 2022 р.; № 4–7 за 2023 р.)

ПРАВДИВИЙ ІСТОРИЧНИЙ ФАКТ

Порожня гробниця залишається тим мовчазним свідченням воскресіння Христа, яке ніколи й нікому не вдалося спростувати. Ні римляни, ні юдеї не змогли показати народу Тіло Христа або пояснити, куди воно зникло. Проте вони відмовилися повірити. Не через недостатність доказів, але всупереч їхній правдивості люди досі відкидають воскресіння.

«У цій порожній гробниці, — пише професор Ернест Хермітедж Дей, — християнський світ завжди бачив важливе свідчення правоти своєї віри. Християни ніколи не сумнівалися, що вона справді на третій день виявилася порожньою: Євангелія одноголосно звертають на це особливу увагу; необхідність доводити свою думку лежить не на тих, хто вірить євангельській історії, але на тих, хто або заперечує зникнення Тіла з гробниці, або пояснює його тією чи іншою раціоналістичною теорією».

Як писав професор Джеймс Денні, «порожня могила не є твір наївного апологітичного духу, якому було недостатньо доказів воскресіння, що містяться в явленнях Господа перед вірянами та введенні їх у нове переможне життя... це самостійна, незалежна й не вставлена з якихось сторонніх міркувань частина апостольського свідчення» (цит. за Смітом).

ВСТАНОВЛЕНІ ПСИХОЛОГІЧНІ ФАКТИ

Перетворення життя учнів

Джон Стотт вважає, що «перетворення учнів Христа — це, можливо, найголовніше свідчення воскресіння...».

Д-р Саймон Грінліф, юрист із Гарварду, пише про учнів: «Неймовірно, отже, що вони стали б так наполягати на істинності оповідань, якби Ісус справді не воскрес із мертвих і якби вони не знали про це так само певно, як про будь-яку іншу подію».

Навіть в історії воєн і битв навряд чи знайдеш приклад подібної героїчної сталості, терпіння та незламної відваги. Вони мали всі мислими приводи ретельно задуматися над основами своєї віри, над свідченнями великих подій та істин, які вони проповідували...»

«Невже ці люди, які допомогли перетворити всю моральну структуру суспільства, схожі на затаєних обманників чи одержимих маренням божевільних? — запитує Пол Літл. — У це важче повірити, ніж у воскресіння, тим більше що для такої точки зору немає жодних доказів».

Звернімося до перетвореного життя Якова, брата Ісуса. До воскресіння він зневажав усе, чого навчав його брат. Він вважав слова Ісуса зухвалим удаванням, яке тільки ганьбило честь сім'ї. Після воскресіння, однак, ми бачимо Якова разом з іншими учнями, які проповідують Євангеліє Господа. У його посланні добре описано його нове ставлення до Христа. Яків пише, що він «...раб Бога й Господа Ісуса Христа...» (Як. 1:1). Пояснити цю зміну можна лише словами Павла, який пише: *Потому з'явився Він* (Христос) *Якову...* (1 Кор. 15:7).

Джордж Матесон висловлює таку думку: «Невіра Хоми спричинена його переконанням у тому, що зі смертю Христа настав кінець і Його Царству. *Ходімо й ми, щоб із Ним помирати* — ці слова належать людині, яка, вимовляючи їх, не має жодних надій на воскресіння Христа. Ніхто не пропонував померти з іншою людиною, якщо розраховує через кілька годин побачити її живою. Цієї хвилини Хома втратив усю свою віру, що ґрунтувалася на розумі. Він втратив усі надії, пов'язані з Ісусом. Він не вірив у Його фізичну владу та вирішив, що зовнішні сили виявилися для Нього надто згубними, зруйнувавши Його».

Однак Ісус явився і Хомі. Про наслідки ми читаємо в Івана (Ів. 20:28), де Хома вигукує: *Господь мій і Бог мій!* Побачивши, що його Господь повстав із могили, Хома повністю змінився і зрештою прийняв мученицьку смерть.

Перейнятий поезією опис перетворення учнів Христа знаходимо в Дж. Андерсона: «У день розп'яття вони сповнені смутку, а першого дня тижня — триумфу. Під час розп'яття вони не мають жодних надій, а в перший день тижня їхні серця променяються надією та впевненістю. Уперше почувши про воскресіння, вони відмовляються вірити в нього, але, одного разу переконавшись, уже ніколи не сумніваються у своїй вірі. Чим пояснити подібні приголомшливі зміни в цих людях за такий короткий строк? Просте зникнення тіла з гробниці ніколи б так не змінило їхній дух і характер. За три дні не створити легенди, яка б так на них вплинула. Легенди виростають роками. Цей психологічний факт потребує повного пояснення».

Подумайте про характер цих свідків, які дали світові найбільше моральне на сьогодні з усіх вчень і жили, як визнають навіть їхні вороги, у повній згоді із цим вченням. Подумайте і про те, як безглуздо з психологічного погляду уявити собі маленьку групу розбитих трусів, яка ховається десь на горищі, а за кілька днів раптом перетворюється на товариство людей, яких не можуть змусити замовкнути жодні переслідування, — і пояснити цю різку зміну якоюсь жалюгідною брехнею, що вони намагалися нав'язати світові. У такому поясненні просто не буде жодного сенсу».

Перетворені життя протягом 1900 років

Ісус перетворив не лише Своїх учнів. Через це пройшло багато людей протягом останніх дев'ятнадцяти століть.

Висновок

Перетворені життя — це правдивий психологічний факт, який, отже, є вагомим доказом воскресіння. Це суб'єктивне свідчення об'єктивного факту воскресіння Ісуса Христа на третій день після Його смерті, бо лише воскреслий Христос міг мати таку могутню владу, здатну перетворювати людське життя.

УСТАНОВЛЕНІ СОЦІОЛОГІЧНІ ФАКТИ

Виникнення та буття християнської церкви

В основу християнської церкви лягло вчення про воскресіння Христа.

Дії 1:21–22 — *Отже треба, щоб один із тих мужів, що сходились з нами повсякчас, як Господь Ісус входив і виходив між нами, зачавши від хрищення Іванового аж до дня, коли Він вознісся від нас, щоб той разом із нами був свідком Його воскресіння.*

Дії 2:23–24 — *...Того, що був виданий певною волею та передбаченням Божим, ви руками беззаконників розп'яли та забили. Та Бог воскресив Його, пута смерті усунувши, — вона бо тримати Його не могла.*

Дії 2:31–32 — *...у передбаченні він говорив про Христове воскресіння, що «не буде зоставлений в аду», ані тіло Його «не знає зотління». Бог Ісуса Цього воскресив, чого свідки всі ми!*

Дії 3:14–15 — *Але ви відіцурались Святого та Праведного, і домагалися видати вам дуцогубця. Начальника ж життя ви забили, та Його воскресив Бог із мертвих, чого свідками — ми!*

Дії 3:26 — *Воскресивши Свого Слугу, Бог послав Його перше до вас, щоб вас поблагословити, щоб кожен із вас відвернувся від злих своїх учинків!*

Дії 4:10 — *...нехай буде відомо всім вам, і всім людям Ізраїлевим, що Ім'ям Ісуса Христа Назарянина, що Його розп'яли ви, та Його воскресив Бог із мертвих, — Ним поставлений він перед вами здоровий!*

Дії 5:30 — *Бог наших отців воскресив нам Ісуса, Якому ви смерть були заподіяли, повісивши на дереві.*

Дії 10:39–41 — *І ми свідки всьому, що Він учинив у Юдейському краї та в Єрусалимі, — та вбили Його, на дереві повісивши. Але Бог воскресив Його третього дня, і дав Йому, щоб з'явився, не всьому народові, але наперед Богом вибраним свідкам, нам, що з Ним їли й пили, як воскрес Він із мертвих.*

Дії 13:29–39 — *Коли ж усе виповнилось, що про Нього написано, то зняли Його з дерева, та й до гробу поклали. Але Бог воскресив Його з мертвих! Він з'являвся багато днів тим, що були поприходили з Ним із Галілеї до Єрусалиму, і що тепер вони свідки Його перед людьми. І ми благовістимо вам ту обітницю, що дана була нашим отцям, що її нам, їхнім дітям, Бог виконав, воскресивши Ісуса, як написано в другім псалмі: «Ти Мій Син, — Я сьогодні Тебе породив!» А що Він воскресив Його з мертвих, щоб більш не вернувся в зотління, те так заповів: «Я дам вам ті милості, що обіцяні вірно Давиду були!» Тому то й деінде говорить: «Не даси Ти Своему Святому побачити тління!» Бо Давид, що часу свого послужив волі Божій, спочив, і злучився з отцями своїми, і тління побачив. Але Той, що Бог воскресив Його з мертвих, тління не побачив. Отже, мужі-браття, хай відомо вам буде, що прощення гріхів через Нього звіщається вам. І в усім, у чому ви не могли виправдатись Законом Мойсеевим, через Нього виправдується кожен віруючий.*

Дії 17:30–31 — *Не вважаючи ж Бог на часи невідомості, ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися, бо Він визначив день, коли хоче судити поправді увесь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав доказа всім, із мертвих Його воскресивши.*

Дії 26:22–23 — *Але, поміч від Бога одержавши, я стою аж до дня сьогоднішнього та свідкую малому й великому, нічого не розповідаючи, окрім того, що сказали Пророки й Мойсей, що сталося має, — що має Христос постраждати, що Він, як перший воскреснувши з мертвих, проповідувати буде світло народові й поганам!*

Церква — це історичний факт

Наявність церкви пояснюється її вірою у воскресіння. Усі перші роки свого буття церква зазнавала переслідувань із боку як юдеїв, так і римлян. Віряни зазнавали тортур і смерті в Ім'я Господа тільки тому, що вірили в Його воскресіння з мертвих.

Як зазначає Вільбур Сміт, навіть такий раціоналіст, як доктор Гіньєбер, змушений зробити таке визнання: «Християнства не було б, якби віра у воскресіння не була впорядкована та поставлена на міцну основу... Уся сотеріологія та головні елементи вчення християнства ґрунтуються на вірі у воскресіння, і на першій же сторінці будь-якої настанови в християнській вірі треба було б поставити у вигляді епіграфу слова Павла: *Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!* (1 Кор. 15:14). Зі строго історичної точки зору віра у воскресіння несе саме таке важливе значення... Учення про воскресіння перетворило віру в Христа та служіння Йому в основу нової релігії, яка, відокремившись від юдаїзму, стала його противницею, а потім здійснила переможну ходу всім світом».

Пол Літл вказує, що церква, створена приблизно в 32 р. за Р. Х., виникла не просто так, а з певної причини.

Християн з Антіохії в ті перші роки буття церкви назвали одного разу *тими, що світ сколотили* (Дії 17:6). Сколотити світ, тобто глибоко впливати на нього, християни могли завдяки воскресінню.

(Далі буде...)

І. ВИЗНАЧЕННЯ
ТЕРМІНІВ

1. Що люди називають та
вважають щастям:

- душевний стан, коли ти досяг того, про що мріяв;
- коли тебе розуміють та поважають;
- порозуміння, мир та спокій у домі (сім'ї);
- стан душі, що базується на внутрішній задоволеності.

2. Щастя згідно з визначенням тлумачних словників

А. Словник із суспільних наук

Щастя — стан людини, що відповідає:

- найбільшій внутрішній задоволеності умовами свого буття;
- повноті та розважності життя;
- здійсненню свого людського призначення.

Б. Словник синонімів та подібних за змістом висловів

Щастя — добробут, благоденство, благодать, благословення, блаженство, перемога, успіх, випадок, радість.

ІІ. БІБЛІЙНА
ТЕРМІНОЛОГІЯ

1. Старий Заповіт

Старозавітне слово щастя — **ashar** (ашар) або **ashere** (ашре). Дуже часто це слово в Старому Заповіті перекладено як благословенний чи блаженний: **Буття 30:13** — І промовила Лія: «То на **блаженство** моє, бо будуть уважати мене за жінку **блаженну**». І назвала ймення йому: Асир.

У цьому уривку слово ашер зустрічається три рази: на блаженство, блаженну та Асир. Ім'я Асир є транслітерацією єврейського імені Ашер — щасливий.

2. Новий Заповіт

Новозавітне грецьке слово щастя — **makarios** (макаріос): **Луки 1:47–48** — ...і радіє мій дух у Бозі, Спасі моїм, що зглянувся Він на покору Своєї раби, бо ось від часу цього всі роди мене за **блаженну** вважати-муть... У цьому уривку слово, перекладене як блаженну, — це грецьке слово **makariozo**, що означає вважати щасливою.

Дії 26:2 — О царю Агіппо! Уважаю себе за щасливого, що сьогодні я перед тобою боронитися маю з усього, у чім мене винуватять юдеї...

І хоча значення слова **makarios** — щасливий, проте найчастіше в Новому Заповіті воно перекладене як блаженний чи благословенний.

Грецьке слово благословенний (**eudogeo**) є складним словом [**eu** (хороший, добрий) і **logos** (слово)], буквально значення якого — добре слово чи благословення: **Матвія 26:26** — Як вони ж споживали, Ісус узяв хліб, і **поблагословив**, поламав, і давав Своім учням, і сказав: «Прийміть, споживайте, це — тіло Моє»; **Марка 11:9–10** — А ті, що йшли перед Ним і позаду, викрикували: «Осанна! **Благословенний**, хто йде у Господнє Ім'я! **Благословенне** Царство, що надходить, Отця нашого Давида! Осанна на висоті!» У цих уривках використовується слово **eudogeo** — благословенний.

ІІІ. ЩАСТЯ ЗГІДНО
ЗІ СТАРИМ ЗАПОВІТОМ

1. У Старому Заповіті щасливою вважається та людина, яку Господь благословив повнотою життя та такими земними благами:

А. Добробут, достаток, повага в суспільстві тощо: **Іов 11**.

Б. Діти (нащадки): **Псалми 126:3–5** — Діти — спадщина Господнє, плід утроби — нагорода! Як стріли в руках того велетня, так і сини молоді: **блаженний** той муж, що сагайдака свого ними наповнив, — не будуть такі посоромлені, коли в брамі вони говоримуть із ворогами!

В. Основною умовою благословенного, щасливого життя, згідно зі старозавітним Писан-

ням, є богобоязливе ходіння перед Богом:

Псалми 127:1–4 — **Блажен (щасливий)** кожен, хто боїться Господа, хто ходить путями Його! Коли труд своїх рук будеш їсти, — **блажен (щасливий)** ти, і добре тобі! Твоя жінка в кутах твого дому — як та виноградина плідна, твої діти навколо твого стола — немов саджанці ті оливкові! Оце так буде поблагословлений муж, що боїться він Господа!

Псалми 111:1–3 — Алілуя! **Блажен (щасливий)** муж, що боїться Господа, що заповіді Його любить! Буде сильним насіння його на землі, буде поблагословлений рід безневинних! Багатство й достаток у домі його, а правда його пробуває навіки!

2. У Старому Заповіті щасливим вважається той, хто піклується про ближнього (така людина перебуває під заступництвом та охороною Бога).

Псалми 40:2–3 — **Блаженний (щасливий)**, хто дбає про вбогого, — в день нещастя Господь порятую його! Господь берегтиме його та його оживлятиме, буде **блаженний (щасливий)** такий на землі, і Він не видасть його на поталу його ворогам!

3. У Старому Заповіті щасливим вважається той, хто береже суд і робить правду.

Псалми 105:3 — **Блаженні (щасливі)**, хто держиться права, хто чинить правду кожного часу!

Ісаїя 56:1–2 — Так говорить Господь: Бережіть правосуддя й чиніть справедливість, не забураю бо прийде спасіння Моє, і появиться праведність Моя. **Блаженна (щаслива)** людина, що робить таке, і син людський, що міцно тримається цього, що хоронить суботу, щоб її не безчестити, та береже свою руку, щоб жодного зла не вчинити!

4. У Старому Заповіті щасливим вважається той, хто має надію на Бога.

Приповісті 16:20 — Хто вважає на слово, той знайде добро, хто ж надію складає на Господа — буде **блаженний (щасливий)**.

Псалми 32:12 — **Блаженний (щасливий)** той люд, що Богом у нього Господь, блаженний народ, що Він вибрав його на спадок Собі!

Псалми 39:5 — **Блаженна (щаслива)** людина, що Бога вчинила своєю твердиною, і не зверталась до пишних та тих, що вони до неправди схиляються!

Псалми 2:12 — Шануйте Сина, щоб Він не розгнівався, і щоб вам не загинути в дорозі, бо гнів Його незабаром запалиться. **Блаженні (щасливі)** усі, хто на Нього надіється!

Псалми 33:9 — Скуштуйте й побачте, який добрий Господь, **блаженна (щаслива)** людина, що надію на Нього кладе!

Псалми 83:5–6, 13 — **Блаженні (щасливі)**, хто мешкає в домі Твоєм, — вони будуть повіки хвалити Тебе! Села. **Блаженна (щаслива)** людина, що в Тобі має силу свою, блаженні, що в їхньому серці дороги до Тебе. <...> Господи Саваоте, — **блаженна (щаслива)** людина, що на Тебе надіється!

5. У Старому Заповіті щасливим вважається той, кому прощено гріхи.

Псалми 31:1–2 — **Блаженний (щасливий)**, кому подарований злочин, кому гріх закрито, **блаженна (щаслива)** людина, що Господь її гріха не залічить, що нема в її душі лукавства!

6. У Старому Заповіті щасливим вважається той, хто живе за законами Бога.

Благочестива людина, слухняна Закону Божому, визнається

особливо блаженною (тобто щасливою).

Псалми 1:1–2 — **Блажен (щасливий)** муж, що за радіою несправедливих не ходить, і не стоїть на дорозі грішних, і не сидить на сидінні злоріків, та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує!

Псалми 118:1–3 — **Блаженні (щасливі)** непорочні в дорозі, що ходять Законом Господнім! **Блаженні (щасливі)**, хто держить свідоцтва Його, хто шукає Його всім серцем, і хто кривди не робить, хто ходить путями Його!

Приповісті 28:18 — Без пророчих видінь люд розбещений,

женні миротворці, бо вони синами Божими стануть. **Блаженні** вигнані за праведність, бо їхнє Царство Небесне. **Блаженні** ви, як ганьбити та гнати вас будуть, і будуть облудно на вас наговорювати всяке слово лихе ради Мене.

2. Щасливою людиною в Новому Заповіті названо того, кому прощено гріхи.

Римлян 4:6–8 — Як і Давид називає **блаженною (щасливою)** людину, якій рахує Бог праведність без діл: «**Блаженні (щасливі)**, кому прощені беззаконня, і кому прикриті гріхи. **Блаженна (щаслива)** людина, якій Господь не порохує гріха!»

3. Щасливою людиною в Новому Заповіті названо того, хто

Дитинство. Малюнок Олександри Чернецької

коли ж стереже він Закона — **блаженний (щасливий)**.

7. У Старому Заповіті щасливим вважається той, хто приймає Божі настанови та покарання.

Псалми 93:12–13 — **Блаженний (щасливий)** той муж, що його Ти караєш, о Господи, і з Закону Свого навчаєш його, щоб його заспокоїти відлиходення, аж поки не викопана буде яма безбожному...

Іов 5:17–18 — Тож **блаженна (щаслива)** людина, яку Бог картає, і ти не цурайсь Всемогутнього кари: Бо Він рану завдасть — і перев'яже, Він ламає — і вигокують руки Його!

Блаженний (щасливий) той, кого Бог карає, тому що за допомогою такого покарання людина виводиться на шлях спасіння.

Отже, формула щастя в Старому Заповіті полягає у добробуті та добрій долі, дарованих Богом тому, хто живе за Божими законами й увсьому покладається на Господа.

ІV. ЩАСТЯ ЗГІДНО
З НОВИМ ЗАПОВІТОМ

У Новому Заповіті щастя (блаженство) нерозривно пов'язане із Царством Божим, шлях до якого відкривається вірою в жертву Ісуса Христа та виконанням Його заповідей.

1. Щасливими в Новому Заповіті названо людей, про яких Ісус проповідував у Нагірній проповіді. Це вбогі духом, засмучені, лагідні, голодні та спрагли праведності, милостиві, чисті серцем, миротворці та вигнані за правду.

Матвія 5:3–11 — **Блаженні** вбогі духом, бо їхнє Царство Небесне. **Блаженні** засмучені, бо вони будуть утішені. **Блаженні** лагідні, бо землю вспадають вони. **Блаженні** голодні та спрагнені праведності, бо вони нагодовані будуть. **Блаженні** милостиві, бо помилувані вони будуть. **Блаженні** чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога. **Бла-**

покояться, бо їхні діла йдуть за ними слідом».

Об'явлення 20:6a — **Блаженний (щасливий)** і святий, хто має частку в першому воскресінні! Над ними друга смерть не матиме влади...

7. Щасливою людиною в Новому Заповіті названо **щедру людину**, яка допомагає нужденним.

Дії 20:35 — Я вам усе показав, що, працюючи так, треба поміч давати слабим, та пам'ятати слова Господа Ісуса, бо Він Сам проказав: «**Блаженніше** давати, ніж брати!»

8. Щасливою людиною в Новому Заповіті названо того, хто не піддається спокусам, але переносить їх з честю, зберігаючи себе непорочним у цьому грішному світі.

Якова 1:12 — **Блаженна (щаслива)** людина, що витерпить пробу, бо, бувши випробувана, дістане вінця життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його.

Об'явлення 16:15 — Ось іду, немов злодій! **Блаженний (щасливий)**, хто чуйний, і одержує свою береже, щоб нагим не ходити, і щоб не бачили ганьби його!

9. Щасливою людиною в Новому Заповіті названо того, хто страждає за Христа та за Божу істину.

1 Петра 3:14 — А коли ви за праведність і страждаєте, то ви **блаженні (щасливі)**! «А їхнього страху не бійтеся, і не тривожтеся!»

1 Петра 4:14 — Коли ж вас ганьблять за Христове Ім'я, то ви **блаженні (щасливі)**, бо на вас спочиває Дух слави й Дух Божий.

Отже, як ми бачимо, у Новому Заповіті, щастя полягає не стільки в добрій долі та добробуті, скільки у взаєминах із Господом Ісусом Христом. Згідно з Писанням, наш обов'язок — шукати близькості з Господом, а Він подбає про те, що нам необхідно для життя.

Матвія 6:31–33 — Отож, не журіться, кажучи: Що ми будемо їсти, чи: Що будемо пити, або: У що ми зодягнемось? Бож усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. **Шукайте ж найперш Царства Божого й праведності Його, — а все це вам додасться.**

V. ЯКА Ж БІБЛІЙНА
ФОРМУЛА ЩАСТЯ?

Ми з вами переконалися, що поняття Старого Заповіту про щастя не суперечить ученню Нового Заповіту про щастя.

1. Біблійна інтерпретація
щастя згідно з визначенням
словника

Відповідно до визначення словника, щастя — стан людини, що відповідає: (а) найбільшій внутрішній задоволеності умовами свого буття; (б) повноті та розважності життя; (в) здійсненню свого людського призначення.

Розгляньмо це визначення у світлі біблійної істини.

А. Щастя — стан людини,
що відповідає найбільшій
внутрішній задоволеності
умовами свого буття.

Людина, вражена гріхом, — це істота, яка прагне, але не може досягти повного задоволення своїх запитів (матеріальних, фізичних, духовних тощо). Коли Рокфеллер став мільйонером, його запитали, чого йому найбільше хочеться після того, як йому вдалося заробити свій перший мільйон. Він відповів: Мені хочеться заробити другий мільйон. Така гріхозна природа людини: якщо вона має дві пари взуття, їй хочеться мати три; якщо вона заробляє тисячу доларів на місяць, то їй хочеться заробляти дві тисячі. Якщо в неї є машина, вона хоче мати будинок і таке інше... І чим більше зростає добробут людини, тим більше зростають її запити.

(Продовження на 13-й стор.)

ЗА ЗВОРОТНИМ БОКОМ ПАРКАНУ:

Життя в ізоляції не закінчується. Побут тут зовсім не схожий на наш звичний світ із кредитами, інвойсами, цінами на бензин, що стрибають, та поїздками країною. Але це також життя. Навіть якщо це єдина в Латвії жіноча льгуючіська в'язниця, де побували репортери *Balt-News*.

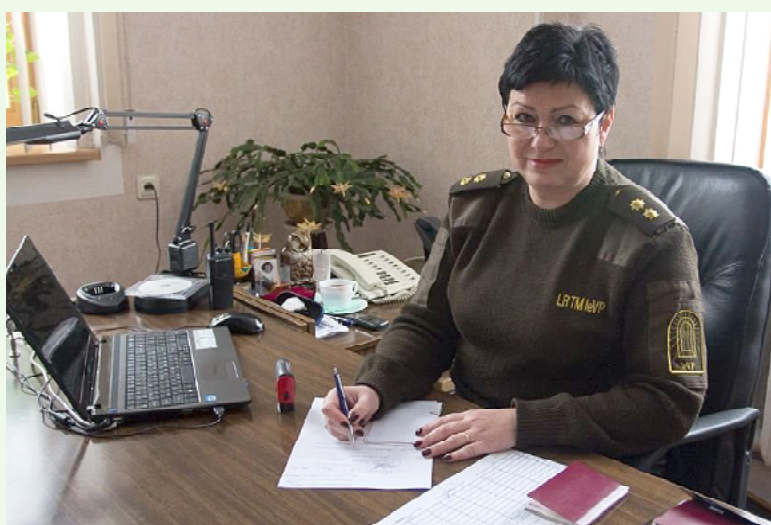
Вісімсот метрів периметра. Корпус слідчого ізолятора з тінями людей, що мелькають за ґратами. Паркан у півтора людського зросту з кільцями дроту з нержавіючої сталі. Відеорежими, дверні дзвінки, вічки, запори... Цивільним потрапити до в'язниці складніше, ніж засудженим. Потрібно дістати дозвіл від нового начальства Управління місць ув'язнення (*leVP*) в особі Ілони Спуре.

БАГАТІ ТУТ НЕ ПЛАЧУТЬ

На тюремному КПП вивішено плакат-нагадування про те, що за периметр забороняється про-

кому? — *Эй, не мешай нам, мы заняты делом, строим мы, строим тюрьму*, — складені Валерієм Брюсовим сто років тому гіркі рядки залишаються в силі, поки є така особлива форма покарання, як позбавлення волі. Тим паче — жінок, що здається диким. За своєю суттю репресивне суспільство, створене людиною і для людини. Альтернатив, що сумно, поки що не придумано. Та й місце саме таке: під час війни тут, у колишньому баронському маєтку, німці збудували табір для радянських військовополонених. Після перемоги над Рейхом у травні 45-го нічого міняти не стали, лише в'язнями стали німці та місцеві колабораціоністи. Через кілька років після війни, коли шувцмани та легіонери етапами відбули до Сибіру, а солдати Вермахту поїхали до себе до Німеччини, тут створили одну із жіночих колоній.

Полковник-лейтенант Інна Златковська прийшла до ОЦ

Буває, що жінок садять за економичні злочини, за хабарі саджають несправжніми латвійськими чиновницями, прокурором та суддів, але таких тут лише кілька відсотків. Суду простіше посадити циганку за пару грамів білого порошку або нещасну безпритульну, що вкрала в супермаркеті банку кави, ніж корумповану чиновницю.

КАЗКОВІ ЗВІРІ З ДОБРИМИ ОЧИМА

Кабінет полковника-лейтенанта Інни Златковської (на фото вгорі) замкнений між двома корпусами в центрі в'язниці. Топографічно справа — тісний ізолятор із підслідними. І тиснота ця — основна проблема в'язниці. Навпроти кабінету — плац, де чверть століття тому шикувалися жінки в сірих прошитих ватниках. Інна не любить жаргонні слова на кшталт *общак*, як і серіали на кшталт *Зони*, *Втечі* та *Prison break*. Усі кажуть, що найімовірніше у в'язниці ситуація інша: тихіше, спокійніше, за шерстю. Дівчатка, вони завжди такі дівчатка.

— Я прийшла сюди разом із Надією Мойсеївною (полковник *leVP* Надія Трюсюк, пішла у відставку за вислугою років) ще до радянської колонії: її охороняли солдати Внутрішніх військ СРСР. Сюди з усього Союзу відправляли жінок із дітьми. Згодом війська з Латвії вивели, в'язниці охороняли офіцери. Потім ухвалили рішення, що в жінок буде свій слідчий ізолятор, а в Ризькій центральній в'язниці жінок більше не має бути. Знаєте, раніше матері могли тільки відвідувати своїх немовлят у відділенні, а тепер матусі разом із малюками живуть окремо до чотирьох років. За двадцять три роки я багато бачила, але зміни дуже помітні, — каже Златковська.

Її всі звуть тут на ім'я та по батькові, по-домашньому, — Інна Янівна. Це також відбиває суть атмосфери: холодне *priekšniece kundze* (буквально *пані начальниця*). — Прим. ред.) тут не приживається. Добре, що крім закону присутня проста людина: офіцери, які намагалися максимально жорстко за законодавством перекроїти складну та водночас дуже просту систему людських взаємин у такий спосіб, як заохочення доносів, тут не шанувалися і надовго не затримувалися. Доноси є, куди без цього. Але такого, що кілька років тому, коли начальство проникло мало що не в думки кожної ув'язненої чи підслідної, немає. А ще добре тут наркоманкам у героїнової абстиненції, яким лікарі знімають симптоми ломки, потім іде реабілітація. Так, ще: ні наркотиків, ні мобільників у жіночій в'язниці немає.

— Інно Янівно, підпишіть заяви на побачення, — каже дівчина із лейтенантськими погонами. На стіл начальниці лягає

порушниця на закритому ступені утримання теж мають побачення.

— З доброї волі ніхто сюди не потрапляє. А життя у в'язниці не закінчується, — філософськи повторює Златковська. І показує малюнки однієї ув'язненої. Строк у неї довгий, мрійливості теж вистачає. Чарівні птахи, красиві жінки, милі пухнасті кошечки та цуценята, леви та корони з приклеєних страків. Яскраво і просто, наївно та трохи подитячому. І тут хіба важливо, скільки судимостей і за якими статтями в тієї, яка малювала ці картинки? Хіба важливо, скільки їй років: шістнадцять чи п'ятдесят? Головне, життя не закінчується.

ДІВЧАТА ВСЮДИ ТАКІ ДІВЧАТКА

І ще: начальниця в'язниці на все життя запам'ятала листа від однієї зі своїх підопічних. Кримінальною мовою, відповідно до законодавства, ця засуджена раніше чітко вписувалася до категорії рецидиву. Сяде-вийде, вийде-сяде. Під час останнього відсиджування щось у неї клацнуло, і вона змінилася. На волі зблизилася із рідними. Зробила ремонт та налагоджує особисте щастя. Пише ось, як у неї швидко закрутилися справи.

— Це є дуже цінним. Якщо хоч найменша частина наших дівчат повернеться до нормального життя, я буду рада, — каже Златковська.

Виходячи зі штабу та перетинаючи метрів п'ять асфальту, упираєшся в ґанок. Дві сходинок та міцні двері з дзвінком. Відділення неповнолітніх колись бачило десятки дівчат, а нині там лише дві, шістнадцяти й сімнадцяти років. Вони були в

носити шприци та будь-які медикаменти. Це не випадково: майже половина жінок сюди вирушила із суду за *наркотичними* статтями. Фотографуючи, обов'язково запитувати дозвіл. Регламент, як без цього. Щодо цивільних порядок і розпорядок не в'їдаються у звичку: після двох годин за колючим дротом ми вийшли на волю. Ми пішли, а засуджені та підслідні залишилися. На роки, а хто й на десятиліття.

Нині тут під вартою 265 осіб, коли ліміт 285. Ліміт — це як мінімум чотири квадратні метри камери або вже кімнати на вищих щаблях утримання. Але щоб перейти з нижчого ступеня на середній, знову ж таки потрібно відбутися щонайменше чверть строку без порушень. Чим вищий щабель, тим м'якше — а про комфорт говорити складно — умови утримання. Звичайно, засиджуватися за ґратами ніхто не прагне. Подібні правила й в інших десяти латвійських в'язницях. Але саме ця в'язниця в пенітенціарній системі Латвії одна та вирізняється особливо. Тому, що жіноча.

Каменщик, каменщик в фартуке белом, что ты там строишь?

1991 року мало що не випадково, жила поруч в льгуючімсі. Закінчила академію поліції, магістратуру та й залишилася. Літописання в'язниці робилося на її очах: розвід початку дев'яностих із шеренгами у ватниках із бирками, надиривний службовий роман охоронця та гарної ув'язненої, конфлікти та коаліції, авторитетні злодійки з поняттями, НП і, звичайно, надія, віра та любов... усе як завжди, тільки тут суворо згідно з регламентом Міністерства юстиції Латвії.

Територія в'язниці повторює форму маєтку ліфляндського барона. Побудовано з нуля небагато, це глухий двоповерховий корпус слідчого ізолятора праворуч від входу. І корпус із ідалінею, концертним залом та магазином *Мего* в напівпідвалі. Установа все більше ремонтується та перебудовується. У колишній баронській стайні — кімнати з ліжками, над відділенням матері та дитини планують перестилати дах.

А контингент тут не найзатяжніший. У всіх одинадцяти латвійських в'язницях так. *Верно, не ты и не твой брат, богатый. Незачем вам воровать*, — загалом усе за Брюсовим.

пачка паспортів та аркушів паперу, списаних різними чорнилами та різним почерком. Підписуються всі заяви. Отже, до когось незабаром приїде чоловік чи батько, наречений чи брат — до двох діб в особливому чотирікімнатному будиночку й без підйому о шостій годині, що є цінним у цих стінах. Сорок п'ять

школі на заняттях, залишивши все як є. Чисто та затишно. Книжки з великою любов'ю, грошима та стріляниною, гігантський товстий заєць у кутку, включений телевизор із мелодрамою. Книга бібліотечних казок Г. К. Андерсена, компакт-диски для CD-плеєра, молитовні слов та «Я люблю тебе, мама!».

РЕПОРТАЖ ІЗ ЖІНОЧОЇ В'ЯЗНИЦІ

Ще саморобні плакати з візаними звідусіль привабливими об'єктами. Там немовлята і штурмові гвинтівки, цуценята, пляшки спиртного з англійськими етикетками та зворушлива картинка з їжачком. Напевно, десь у кімнаті заховані дівочі щоденники. Дівчатка такі дівчатка, хай навіть і під тяжкою статтею. Як сказала одна з тюремних офіцерів, коли людина потрапляє в найкращі умови, їй є чого прагнути. Чи у всіх школярів на волі є заєць зростом із людину чи щось подібне?

Поруч із дівочою — кімната для фітнесу з мультитренажером *Body craft* та лавами для роботи на м'язи черевного преса. Гантельки, скакалки. Спорт у в'язниці є. Трохи йоги, трохи силових тренувань. Тут навіть проходив чемпіонат в'язниці спільно з Латвійською асоціацією паверліфтингу із жиму штанги лежачи. Фітнесом тут займається і

ТИХА ГАВАНЬ ШТОРМОВОГО ЖИТТЯ

Приблизно чверть ув'язнених та підслідних відбуває покарання за такі тяжкі та особливо тяжкі злочини, як вбивство. По-людськи теж можна зрозуміти: вона мати трьох дітей, а він був завжди п'яний, злісний і ганявся за нею і дітьми із сокирою. Суд зазвичай знаходить пом'якшувальні обставини в таких справах, але застосовує реальне позбавлення волі. Нещодавно із жіночої в'язниці звільнилося більше ніж сто осіб, що пов'язано з полегшенням у законодавстві за низкою статей. Правильно, в'язниці не мають бути переповнені. Хоча буває, повертаються до камер знову та знову.

Сказавши цю сумну істину (*Мій дім — тюрма!*), начальниця в'язниці показала нам такі об'єкти.

Церква, а за ґратами віра особливо зміцнюється. Дуже багато православних ікон, хоча

настрій і навіть боєздатність солдатів.

Дивне у швейному цеху поруч: зарплати вкрай низькі, але за роботою тут здебільшого уникають думок про злочин та покарання. Ось сміються дві маленькі дівчини. Оператору міжопераційного контролю двадцятихвильової Діані залишилося сидіти два тижні з її семи місяців, у неї невеликий строк за зберігання наркотиків. Її подрузі двадцятихвильової Оксани відбувати ще довго. Вона чекає на побачення і робить дзвінки на волю. На місяць перша отримує сто євро, друга трохи більше, а бригадир Ірина загалом за сто сімдесят. Водночас у багатьох тут хвости боргів із волі, і за позовами вони платять кредиторам. Дівчата, що залишилися, гроші витрачають у магазинчику *Mego*.

Насправді вона прийшла сюди за пачкою меленої кави зі знижкою.

— Люди у в'язниці загострено сприймають несправедливість. Один чоловік обіцяє приїхати на побачення і не приїде — просто зап'є, ну буває. Або взагалі не приїде чомусь. Максимальна тривалість побачення — сорок вісім годин, але люди в нас не надто багаті. Не можуть забезпечити продуктами побачення і проводять разом менше часу, — із жalem сказала Інна Златковська.

ІЗОЛЯЦІЯ — КРАЙНІЙ ЗАХІД

Ідальня та взагалі харчування жіночої в'язниці — окрема історія. Років десять тому в меню

була тільки картопля з капустою та капуста з картоплею. Сьогодні це п'ять розділних меню: дієтичне (підвищений вміст білків м'яса, яєць та риби), діабетичне, звичайне (приблизно 1800 калорій на добу) та вегетаріанське (журналісти *BaltNews* виявили, що різниця між двома останніми полягає в наявності або браку меленого м'яса в морквяному рагу). Завжди різні супи на обід, а меню змінюється щодня. Якщо дієта, то фрукти. Вісімдесят грамів м'яса та стільки ж риби щодня. Йогурти, нарешті. І відмірена пайка хліба вагою двісті грамів — наш фотограф Микита Кузьмін зняв пайку з різних ракурсів на переповненій таці.

Що ще? Так, під час репортажу *BaltNews* не зустріли людей без певного заняття. Усі щось роблять: шиють, гладять, навчаються, сплять, кладуть у тарілку рагу чи їдять за довгими рядними столами. Тут є бібліотека із 30 тисячами книг, але читають не всі. Просто жити — простіше, їж і спиши, муркочеш, коли гладять за шерстю, і строкку твоєму нічого. Утім, усе залежить від особистості. Крок

охорона в'язниці. Як правило, жінки більше стежать за своєю формою та зовнішністю, ніж чоловіки.

— За розпорядком підйом у нас о 6:00. Будять наглядачі, чи дівчата самі прокидаються. Як будь-якій жінці з ранку, необхідно подивитися в дзеркало та провести певні маніпуляції. Вдень йдуть на роботу, а хтось не працює, навчається, — каже наш тюремний гід.

Відділення матері та дитини — це десять матерів та одинадцять дітей: рівний рахунок порушила двійня однієї з ув'язнених. А циганка Джавердіна народила в пологовому будинку, яку доставили туди з Ільгюціємса, доньку на ім'я Діна. Дівчинка важила всього п'ятсот грамів, але тепер їй півтора року, і вона вже робить перші кроки. Інші десять дітей (усі вони спали) народилися теж на волі. І переїхали сюди під конвоем. Тут — усі лікарі, спеціальне меню, іграшки, кімната Монтессорі з іграшками, що розвивають тактильність малюків і папуги-нерозлучники. Так, ці діти перебувають по той, зворотний, бік огорожі. Але водночас із гарантіями сервісу коштом бюджету держави: умови навіть кращі, ніж у сім'ях, де батько безпробудно п'є, колеться, сидить чи вже помер.

— За фотографією в особистій справі, коли до нас доставляють жінку, можна побачити, які сильні вороги алкоголю та героїну. На волі не всі можуть зупинитись. Іноді так і кажуть: на щастя, я потрапив до в'язниці. Приблизно сорок відсотків сидить за крадіжки, але крадіжки пов'язані з поширенням, зберіганням та вживанням наркотиків.

в'язницю відвідують і священники інших конфесій: протестанти, католики й навіть вайшнави з *Товариства свідомості Крішні*. Далі йшов навчальний клас з інтерактивною дошкою, де за шкільними партами освоювали професію перукарів кілька жінок (одна з них, у джинсах та з довгим темним волоссям, могла брати участь у конкурсі *Міс Латвія*). Окрім середньої школи, є ще технікум *Rīgas Stila un Modes Profesionālā Vidusskola*. Де гризуть граніт науки майбутні кухарі, перукарі, малярі та швачки.

Зі швачками ми зустрілися на виробництві. Фірма *SRC Brasa* працевлаштувала сімдесят ув'язнених. Звідси, через периметр зі спіралями *Egozi* вершиною парканів, нещодавно виїхала вантажівка зі світловідбивними жилетами. А раніше був контракт для латвійської армії: швачки кроїли та строчили білизну зі срібною наноніткою для латвійського військового контингенту в Афганістані. Білизна не дозволяє розвиватися в умовах пустелі патогенній мікрофлорі та в цілому, імовірно, підвищувала

УСЕ, КРІМ АЛКОГОЛЮ

Торгова мережа *Mego* розумного торговця Михайла Ульяна обслуговує за фактом перемигри в конкурс Управління місць ув'язнення (*leVP*) усю мережу з одинадцяти в'язниць із 4600 ув'язнених та підслідних. Платіжний спосіб — проста платіжна картка з фотографією та магнітною смужкою, готівка не в ходу. У топі покупок — солодощі, кава та чай. У середині дня вітрина з м'ясними виробами майже спорожня.

— Ми маємо все, крім алкоголю. Дивіться, скільки на волі магазинів для спиртного! Так це основний обсяг продажів, а в нас — сигарети, печиво, мелена кава та засоби догляду за тілом і шкірою, — каже продавчиня магазину з вільних. Ціни в тюремному магазині такі самі, як на волі. І засмучує ув'язнених, коли одній можуть дістатись акційні товари, а іншій доводиться те саме купувати без знижок. Циганка з карткою в черзі за покупками жартує: немає в магазині віскі, немає коньяку й навіть *Балтики № 9*, а шкода.

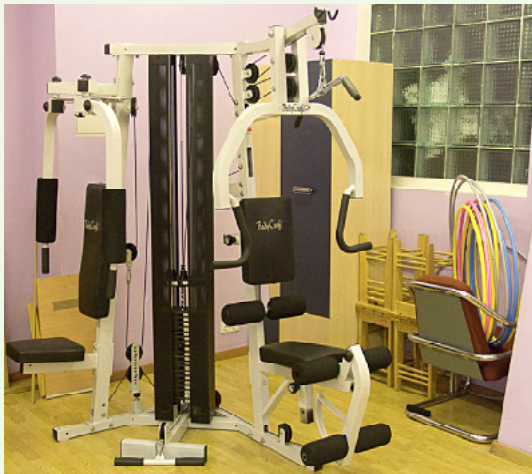

була тільки картопля з капустою та капуста з картоплею. Сьогодні це п'ять розділних меню: дієтичне (підвищений вміст білків м'яса, яєць та риби), діабетичне, звичайне (приблизно 1800 калорій на добу) та вегетаріанське (журналісти *BaltNews* виявили, що різниця між двома останніми полягає в наявності або браку меленого м'яса в морквяному рагу). Завжди різні супи на обід, а меню змінюється щодня.

ліворуч, крок праворуч не вітається: це місце — для тих, кого суспільство затаврувала злочинницями та засудило до тюремної ізоляції, щоб умовно-імовірно перевиховати. З в'язниці за хорошу поведінку можна вирушити в короткострокову відпустку, можна звільнитися і умовно-достроково. Було б куди. А на волі, часто просто неба, без грошей і без режиму, є велика небезпека дістати собі новий строк.

Поки муляри будують в'язницю, зокрема проект нової сучасної в'язниці під Олайні, що готується до реалізації, на 2000 з приблизно 4600 арештантів в одинадцяти старих в'язницях Латвії, у жіночій в'язниці строк іде мирно та безконфліктно. Тут не буває втеч і навіть стильникових телефонів у камерах. Та чи про таке життя думали та мріяли жінки раніше, поки тюремна вантажівка з ґратами на вікні із зали суду не повезла їх у бік Ільгюціємса?

Андрій ТАТАРЧУК,
<https://baltnews.lv>

МЕТА СТРАЖДАНЬ І ВИПРОБУВАНЬ

(Закінчення. Початок на 5-й стор.)

Пл. Єр. 3:27-30 — Добре для мужа, як носить ярмо в своїй молодості, — нехай він самотньо сидить і мовчить, як поклав Він на нього його; хай закрийє він порохом уста свої, може є ще надія; хай шоку тому підставляє, хто його б'є, своєю ганьбою насичується.

1 Петр. 5:10 — А Бог усякої благодаті, що покликав вас до вічної слави Своєї в Христі, нехай Сам удосконалив вас, хто трохи потерпів, хай упевнить, зміцнить, угрунтує.

Флп. 3:10 — ...щоб пізнати Його й силу Його воскресіння, та участь у муках Його, уподоблюючись Його смерті...

Б. Через страждання вчимося співчувати іншим

2 Кор. 1:4 — ...що в усякій скорботі Він нас потішає, щоб змогли потішати й ми тих, що в усякій скорботі знаходяться, тією потіхою, якою потішує Бог нас самих.

Євр. 10:32-34 — Згадайте ж про перші дні ваші, як ви просвітилися й витерпіли запеклу боротьбу страждань. Ви були то видовищем зневаги й знуцання, то були учасниками тих, що жили так. Ви бо страждали й з ув'язненими, і грабунки свого майна прийняли з потіхою, відаючи, що маєте в небі для себе майно неминуще та краще.

В. Страждання сприяють виробленню смирення, терпіння та покаянню Господу

Повтор. Зак. 8:2-3 — І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже сорок літ, щоб упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоїм, чи будеш ти держати заповіді Його, чи ні. І впокорював Він тебе, і морив тебе голодом, і годував тебе манною, якої не знав ти й не знали батьки твої, щоб дати тобі знати, що не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина.

Повтор. Зак. 8:16 — ...щоб упокорити тебе, і щоб випробувати тебе, щоб чинити тобі добро наостанку...

Рим. 5:3-4 — І не тільки нею, але й хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість — досвід, а досвід — надію...

Євр. 5:8 — І хоч Сином Він був, проте навчився послуху з того, що вистраждав був.

2. Здійснення спасіння через страждання

Дан. 11:35 — А дехто з тих розумних сплутняється, щоб очистити себе, і щоб вибрати, і щоб вибілитися аж до кінцевого часу, бо ще час до умовленого часу.

2 Кор. 1:6 — Бо як терпимо скорботи, то на вашу потіху й спасіння; коли потішаємось, то на вашу потіху в терпінні тих самих страждань, які терпимо й ми.

Бут. 50:20 — Ви задумували були на мене зло, та Бог задумав те на добре, щоб зробити, як вийшло сьогодні, — щоб заховати при житті великий народ!

3. Страждання як суди Божі над людиною

Цей вид страждань відбувається над тими, хто, знаючи істину, доволіно грішить, щоб вони були засуджені зі світом. У цьому разі Божі суди є спасенними, тому що зрівнюють встановлені Богом принципи справедливості.

2 Сам. 12:10-14 — «А тепер не відступить меч від твого дому аж навіки за те, що зневажив ти Мене, і взяв дружину хіттеяника Урії, щоб була тобі за жінку. Так сказав Господь: Ось Я наведу на тебе зло з твого дому, і заберу жінок твоїх на очах твоїх, і дам ближньому твоєму, а він покладеться з жінками твоїми при світлі цього сонця. Хоч ти вчинив потаємно, а Я зроблю цю річ перед усім Ізраїлем та перед сонцем». І сказав Давид до Натана: «Згрішив я перед Господом!» А Натан сказав до Давида: «І Господь зняв твій гріх, — не помреш! Та що ти спонукав зневаження Господа цією річю, то син твій, народжений тобою, конче помре».

1 Петр. 4:17 — Бо час уже суд розпочати від Божого дому; а коли він почнеться перше з нас, то який кінець тих, хто противиться Божій Євангелії?

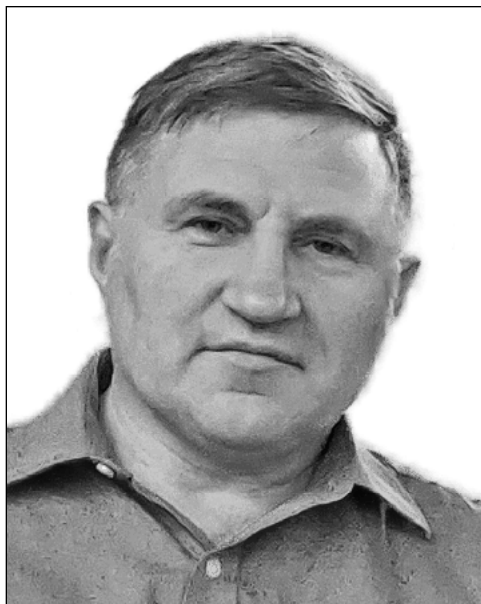
1 Кор. 5:5 — ...віддати такого сатані на погибель тіла, щоб дух спасся Господнього дня!

1 Кор. 11:32 — Та засуджені від Господа, караємося, щоб нас не засуджено з світом.

Євр. 10:26-30 — Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якість сподівання суду та гнів палючий, що має пожертви противників.

4. випробування як перевірка покори Богу

Повтор. Зак. 8:2-3 — І будеш пам'ятати всю ту дорогу, що Господь, Бог твій, вів тебе нею по пустині ось уже сорок літ, щоб упокорити тебе, щоб випробувати тебе, щоб пізнати те, що в серці твоїм, чи будеш ти держати заповіді

Пастор Олександр БОРИСЕНКО

Його, чи ні. І впокорював Він тебе, і морив тебе голодом, і годував тебе манною, якої не знав ти й не знали батьки твої, щоб дати тобі знати, що не хлібом самим живе людина, але всім тим, що виходить із уст Господніх, живе людина.

Повтор. Зак. 8:16 — ...що в пустині годує тебе манною, якої не знали батьки твої, щоб упокорити тебе, і щоб випробувати тебе, щоб чинити тобі добро наостанку...

Іс. 48:10 — Оце перетопив Я тебе, але не як те срібло, у горні недолі тебе дослідив.

5. Нагадують нам, що ми діти Божі, яких Він любить

Євр. 12:6-8 — «Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б'є кожного сина, якого приймає». Коли терпите кару, то робить Бог вам, як синам. Хіба є такий син, що батько його не карає? А коли ви без кари, що спільна для всіх, то ви діти з перелюбу, а не сини.

6. Страждання як наша слава

1 Петр. 4:12-14 — Улюблені, не дивуйтеся огневі, що вам посилається на випробування, немов би чужому випадку для вас. Але через те, що берете участь у Христових стражданнях, то тіштеся, щоб і в з'явленні слави Його раділи ви й звеселялись. Коли ж вас ганьблять за Христові ім'я, то ви блаженні, бо на вас спочиває Дух слави й Дух Божий.

1 Петр. 5:1 — Тож благодаю між вами пресвітерів, співпресвітер та свідок Христових страждань, співучасників слави, що повинна з'явитись...

Рим. 8:17-18 — А коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові, коли тільки разом із Ним ми терпимо, щоб разом із Ним і прославились. Бо я думаю, що страждання теперішнього часу нічого не варті супроти тієї слави, що має з'явитися в нас.

2 Кор. 4:17-18 — Бо теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірній багатстві славу вічної ваги, коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме — дочасне, невидиме ж — вічне!

1 Сол. 1:6-8 — І ви стали наслідувачі нам і Господеві, слово прийнявши в великому утискові з радістю Духа Святого, так що ви стали взірцем для всіх

віруючих у Македонії та в Ахаї. Бо пронеслося Слово Господнє від вас не тільки в Македонії та в Ахаї, а й до кожного міста прийшла ваша віра в Бога, так що вам непотрібно казати чогось.

7. Страждання як слава Бога

Йов 1:8 — І сказав Господь до сатани: «Чи звернув ти увагу на раба Мого Йова? Бо немає такого, як він, на землі: муж він невинний та праведний, що Бога боїться, а від злого втікає».

Йов 2:3 — І сказав Господь до сатани: «Чи звернув ти увагу на раба Мого Йова? Бо немає такого, як він, на землі: муж він невинний та праведний, який Бога боїться, а від злого втікає. І він ще тримається міцно в своїй невинності, а ти намовляв був Мене на нього, щоб без приводу його зруйнувати».

Ів. 9:3 — Ісус відповів: «Не згрішив ані він, ні батьки його, а щоб діла Божі з'явилися на ньому».

Ів. 11:4 — Як почув же Ісус, то промовив: «Не на смерть ця недуга, а на Божу славу, — щоб Син Божий прославився нею».

2 Сол. 1:6-10 — Бо то справедливе в Бога — віддати утиском тим, хто вас утискає, а вам, хто утиски терпите, відпочинки із нами, коли з'явиться з неба Господь Ісус з ангелами сили Своєї, — «в огні полум'яному, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає, і не слухає» Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони кару приймуть, — вічну погибель від лиця Господнього та від слави потуги Його, як Він прийде того дня прославитися в Своїх святих, і стати дивним у всіх віруючих, бо свідчення наше знайшло віру між вами.

8. Страждання як свідчення іншим людям

Вірність і героїзм Йова під час перенесення випробувань є прикладом для мільйонів людей.

1 Петр. 2:12 — Поводьтеся поміж поганями добре, щоб за те, за що вас обмовляють вони, немов би злочинців, побачивши добрі діла, славили Бога в день відвідання.

Мк. 13:9 — Пильнуйте ж самі, бо вас на суди видаватимуть, і бичуватимуть вас у синагогах, і поведуть до правителів та до царів ради Мене, на свідчення їм.

ПРИЧИНИ, З ЯКИХ ЖИТТЄВІ ВИПРОБУВАННЯ МОЖУТЬ БУТИ ОСОБЛИВО ВАЖКИМИ

1. Неготовність до випробувань

Хоч би як людина припускали, що труднощі можуть бути на її шляху, вони все ж такі приходять несподівано. Людині властиво чекати в житті якщо не кращого, то хоча б не гіршого.

Йов 29:18-20 — І я говорив: Умру я в своєму гнізді, і свої дні я помножу, немов той пісок: для води був відкритий мій корень, а роса зоставалась на вітці моїй. Моя слава була при мені все нова, і в руці моїй лук мій відновлював силу.

Йов 30:26 — Бо чекав я добра, але лихо прийшло, сподівався я світла, та темнота прийшла.

2. випробування поглинають увагу того, хто їх зазнає

Випробування та страждання поглинають увагу випробуваного так, що, крім них, людина вже не бачить і не помічає нічого. Навіть скорботи та труднощі інших людей здаються незрівняними з її переживаннями. Об'єктивне, здорове мислення замінюється егоїстично-суб'єктивним.

3. Очікування кінця періоду спокус чи випробувань розчаровує

Зміни не настануть доти, доки християнин не навчиться жити не очікуванням змін, але сьогоднішнім днем незалежно від того, хоч би яким поганим він здавався.

Йосип чекав, що виночерпій поговорить із фараоном про нього та введе його з в'язниці, але Бог не дав цьому відбутися, доки в серці Йосипа не померла всяка надія на людину.

Бут. 40:14-15 — Коли ти згадаєш собі про мене, як буде тобі добре, — то вчиниш милість мені, коли згадаєш про мене перед фараоном, і випроводиш мене з цього дому. Бо я був справді вкрадений із Краю єврейського, а також тут я не вчинив нічого, щоб мене вкинути до цієї ями.

Йов 30:26 — Бо чекав я добра, але лихо прийшло, сподівався я світла, та темнота прийшла.

4. Глибокі тісні взаємини із Богом замінюються запитаннями до Бога: Чому?

Брак відповідей погіршує становище того, хто перебуває у випробуваннях. Випробувана людина може звинувачувати тих, хто був причиною її випробувань, і навіть Самого Бога.

Йов 21:6-14 — І якщо я згадаю про це, то жахаюсь, і морозом проймається тіло моє. Чого несправедливі живуть, доживають до віку, й багатством зміцнюються?

Єр. 12:1-3 — Справедливий Ти, Господи, будеш, коли б я судився з Тобою, проте правуватися буду з Тобою: чому то дорога безбожним щаститься, чому то спокійні всі зрадники?

ПОРАДИ ДЛЯ ХРИСТИЯН, ЯКІ ПЕРЕБУВАЮТЬ У ВИПРОБУВАННЯХ

1. Почніть дякувати за обставини, що переживаються вами.

1 Сол. 5:18 — Подяку складайте за все, бо така Божя воля про вас у Христі Ісусі.

2. Зверніть свою увагу на тих, кому важче, ніж вам, і спробуйте порівняти свої обставини з їхніми.

3. Читайте та згадуйте Божі обітниці у Святому Письмі, а також ті, які Бог давав вам особисто.

Рим. 8:28 — І знаємо, що тим, хто любить Бога, хто покликаний Його постановою, усе допомагає на добре.

Як. 1:12 — Блаженна людина, що витерпить пробу, бо, будучи випробувана, дістане вінця життя, якого Господь обіцяв тим, хто любить Його.

4. Упокорюйте себе та свої думки. Бог не зобов'язаний пояснювати вам, навіщо Він вас так веде.

Флп. 2:7-9 — ...але Він умалив Самого Себе, прийнявши вигляд раба, ставши подібним до людини; і подобою ставши, як людина, Він упокорив Себе, будучи слухняний аж до смерті, і то смерті хресної. Тому й Бог повищив Його, та дав Йому ім'я, що вище над кожне ім'я...

Пс. 130:1-2 — Господи, серце моє не пишнилось, і очі мої не підносились, і я не ганявся за речами, що більші й дивніші над мене! Та ж я втихомирював і заспокоював душу свою, як дитя, від персмами своєї відлучене, як дитина відлучена в мене душа моя!

Повтор. Зак. 29:29 — Закрите те, що є Господа, Бога нашого, а відкрите — наше та наших синів аж навіки, щоб виконувати всі слова цього Закону.

5. Не намагайтеся вийти з випробувань самотужки та не майте надії на людей, щоб не опинитися ще в гіршому становищі. Потерпіть, і Бог сам введе вас, і справедливість обов'язково переможе.

Йов 36:21 — Стережись, не звертайся до зла, яке замість біди ти обрав.

6. Не ухвалюйте глобальних рішень, які можуть вплинути на все ваше життя, але дочекайтесь, коли ведення Боже для вас знову стане зрозумілим та прийде ясність від Бога.

7. Концентруйте свою увагу на Христі, а не на обставинах.

Пс. 15:8 — Уявляю я Господа перед собою постійно, бо Він по правцях моїх, — й я не буду захитаний!

8. Намагайтеся змінювати своє мислення, а не обставини.

9. Майте надію на Бога, а не на людей.

Єр. 17:5 — Так говорить Господь: Проклятий той муж, що надію кладе на людину, і робить раменом своїм слабу плоть, а від Господа серце його відступає!

10. Перестаньте негативно реагувати на допомогу та поради тих, хто намагається вам допомогти, незалежно від того, хоч би якими незграбними, болючими чи недоречними їхні поради вам здаються.

І пам'ятайте: ...теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірній багатстві славу вічної ваги, коли ми не дивимося на видиме, а на невидиме. Бо видиме — дочасне, невидиме ж — вічне! (2 Кор. 4:17-18).

Олександр БОРИСЕНКО.

**(Закінчення.
Початок на 9-й стор.)**

Тому справді великим щастям є задоволеність умовами свого буття. І такої задоволеності може досягти лише той, сенс життя якого полягає не в покращенні свого добробуту, а в турботі про душу. Тільки людина, яка має в душі мир, здатна бути задоволеною в будь-яких життєвих обставинах.

Прикладом людини, задоволеної умовами свого буття, є апостол Павло, який про себе писав таке у **Филип'ян 4:11–13**: Не за

чується чи минає. У Біблії крім звичайної, знайомої кожному з нас радості йдеться про досконалу радість: **1 Івана 1:4** — А це пишемо вам, щоб **повна** була **ваша радість!**

Досконала радість — це радість неминуча, вічна, повна, яка не має недоліку або вади ні в чому. Синонімом досконалої радості може бути слово **щастя**. Іншими словами, цей вірш можна прочитати так: *І це пишемо вам, щоб ви були (абсолютно) щасливі.*

У Новому Завіті є кілька подібних віршів, які розповідають

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ**ФОРМУЛА ШАСТЯ**

нестатком кажу, бо **навчився я бути задоволеним із того, що маю**. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й увсім: насичатися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатці. Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі. Така людина справді щаслива.

Б. Щастя — стан людини, що відповідає повноті та розв'язності життя.

Людина, яка перебуває в полоні гріха (яка є рабом гріха), не в змозі відчувати повноту й розв'язність свого життя, подібно до того як ув'язнений не може насолоджуватися життям у всій його повноті. Тільки вільна людина здатна жити повнокровним життям, яке сповнене сенсу та приносить задоволення. Свободу від гріха людини може дати лише Ісус Христос: **Івана 8:34–36** — Відповів їм Ісус: «Поправді, поправді кажу вам, що **кожен, хто чинить гріх, той раб гріха**. І не зостається раб у домі повік, але Син зостається повік. Коли Син отже зробить вас вільними, то **справді ви будете вільні**».

Ісус сказав про Себе в **Івана 10:10**: Я прийшов, щоб ви мали життя, і подостатком щоб мали. Господь прийшов у цей світ, щоб дати нам життя з надлишком — свободу від гріха, спасіння та життя вічне. Дар вічного життя — життя з надлишком — можна дістати даром через віру в Ісуса Христа — істинного Бога та Спасителя людства. Про це свідчить Біблія — Слово Боже: **Івана 20:31** — Це ж написано, щоб ви **ввірували, що Ісус є Христос, Божий Син, і щоб, віруючи, життя мали в Ім'я Його!**

В. Щастя — стан людини, що відповідає здійсненню свого людського призначення.

Призначення людини наземлі — пошук Бога й життя в гармонії та тісному спілкуванні зі своїм Творцем: **Дії 17:26–28** — І ввесь людський рід Він з одного створив, щоб замешкати всю поверхню землі, і призначив окреслені доби й границі замешкання їх, щоб **Бога шукали вони, чи Його не відчують і не знайдуть, хоч Він недалеко від кожного з нас**. Бо ми в Нім живемо, і рухаємось, як і деякі з ваших поетів казали: «Навіть рід ми Його!»

Якщо людина знайшла Бога, примирилася з Ним через жертву Ісуса Христа на хресті й тепер живе в гармонії зі своїм Творцем, пізнаючи Його та дотримуючись Його заповідей, то вона виконує своє людське призначення, а отже, по-справжньому щаслива.

2. Щастя як досконала радість

Радість — це одне з почуттів, яке здатне відчувати людина. Радість може бути викликана різними подіями та переживаннями людини, і, як будь-яке інше почуття, радість колись закін-

чується чи минає. Усі вони належать перу апостола Івана. Розгляньмо, за якої умови читачі Слова Божого можуть бути щасливими.

А. Івана 15:11 — Це Я вам говорив, щоб радість Моя була в вас, і щоб **повна була ваша радість!**

Запитання: Що таке сказав Ісус, що може зробити нас щасливими?

Відповідь міститься в перших десяти віршах Євангелія від Івана, у яких Господь Ісус говорить про те, як вірянин може бути істинним учнем Христа, який приносить багато плоду: (1) маючи тісні взаємини з Ісусом Христом (перебуваючи в Ньому та даючи Йому місце у своєму житті); (2) дотримуючись Божих заповідей. Тільки так людина може бути в Божій любові. А перебування в Його любові є щастям.

Б. Івана 16:24 — Не просили ви досі нічого в Ім'я Моє. Просіть — і отримаєте, щоб **повна була ваша радість**. У чому полягає щастя, про яке говорить Ісус у цьому вірші? **Відповідь** міститься у віршах 25–27: *Оце все Я в притчах до вас говорив. Настає година, коли притчами Я вже не буду до вас промовляти, але явно звіщу про Отця вам. Того дня ви проситимете в Моє Імення, і Я вам не кажу, що вблагаю Отця Я за вас, — бо Отець любить Сам вас за те, що ви полюбили Мене та й увірували, що Я вийшов від Бога.*

Ті, хто вірить в Ісуса Христа як Бога, мають право та владу молитися й просити у Бога все необхідне в ім'я Ісуса Христа. Щастя полягає в близьких (тісних) взаєминах із Богом, тому Він чує нас і відповідає на наші молитви.

В. 1 Івана 1:4 — А це пишемо вам, щоб **повна була ваша радість!**

Запитання: Що таке написали апостоли, що може зробити нас щасливими?

Відповідь: найближчий контекст говорить про Євангеліє. Іншими словами, апостол ділиться із читачем Гарною звісткою, яка є відчиненими дверима до справжнього неминучого щастя.

Усе у світі минуло: і радості, і прикраси, і добробут, і достаток, й успіх, і перемоги... Але щастя, яке пропонує кожному з нас Творець, є неминуче, незмінне, вічне щастя. Це вічне життя з Богом, яке починається з того моменту, як людина приходить до Господа з покайням і проханням про прощення гріхів: **Івана 17:3** — Життя ж вічне — це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його.

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав
**Біблійний дискусійний клуб,
м. Монреаль, Канада
[http://www.cogmtl.net/
Articles/127.htm](http://www.cogmtl.net/Articles/127.htm)**

**НАЙПОШИРЕНІШІ
ЗАПИТАННЯ****Наскільки можна бути
молодим, щоб прийняти
Ісуса як свого Спасителя?**

Безумовно, немає вікового обмеження для спасіння. Адже Ісус сказав: *Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене, — бо Царство Небесне належить таким (Мт. 19:14).* Як тільки діти стають достатньо дорослими, щоб розуміти, що вони грішні (**Рим. 3:23**), що Ісус помер за їхні гріхи (**Рим. 5:8; 6:23**) і що вони мають повірити в Ісуса для спасіння (**Ів. 3:16**), — вони є достатньо дорослими, щоб спастися.

Дитина не обов'язково має розуміти всі складні питання, що є складовою вчення про спасіння. Важливо, щоб батьки переконалися, що їхні діти розуміють основні аспекти (які описані вище), але обітниця в **Дії 16:31** однаково стосується й дорослих, і дітей: *Віруй у Господа Ісуса, — і будеш спасений ти сам та твій дім!*

Маленькі діти, які народжуються в сім'ях вірян або ж безвірних, можуть бути обрані Богом, викуплені кров'ю Христа та прийняти Святого Духа у свої серця й потрапити так на небеса. Коли саме у своєму житті вони усвідомлять це, залежатиме від них самих. Деякі маленькі діти мають особливо ніжні серця, і, почувши, що Ісус помер за них, відразу ж усвідомлюють власну гріховність і відповідно реагують. Інші, більш легковажні особистості, можуть це усвідомити лише в більш дорослому віці. Тільки Господь знає думки й серця, і ми довіряємо Йому в тому, що Він... прийшов, щоб знайти та спасти, що загинуло (**Лк. 19:10**), відповідно до Своєї досконалої волі та вибору часу.

**Чи є Ісус єдиним шляхом
до Небес?**

Загалом я хороша людина, тому попаду на Небо. Гаразд, я роблю деякі недобрі речі, але хороших справ я роблю більше, тому підуну на Небо. Лише справді погані люди, такі як розбещувачі дітей і вбивці, попадуть у пекло, Бог не пошле мене в пекло, тільки тому, що я не живу згідно з Біблією. Часи змінилися! — Це загальноприйняті виправдання серед більшої частини людства, але насправді все це неправда. Диявол, правитель світу, насаджує ці думки в наших серцях. Він і всі, хто йде його шляхами, є ворогами Бога (**1 Петр. 5:8**). Сатана завжди вдає із себе хорошого (**2 Кор. 11:14**), але він контролює розум усіх, хто не належить Богові: ...для них не засяяло світло Євангелії слави Христа, а Він — образ Божий (**2 Кор. 4:4**).

Помилково вірити, що Бог не звертає уваги на незначні гріхи й що пекло чекає поганих людей. Увесь гріх відділяє нас від Бога, навіть маленька, біла неправда. Усі згрішили, і ніхто не є настільки добрий, щоб потрапити на Небо самостійно (**Рим. 3:23**). Дістання доступу на Небеса не базується на тому, що наше добро переважає зло. А коли за благодаттю, то не з учинків, інакше благодать не була б благодаттю. А коли з учинків, то це більше не благодать, інакше вчинок не є вже вчинок (**Рим. 11:6**). Ми не можемо зробити нічого гідного, щоб заслужити доступ у рай (**Тит. 3:5**).

Увійдьте тісними ворітьми, бо просторі ворота й широка дорога, що веде до погибелі, — і нею багато хто ходять (**Мт. 7:13**). Навіть якщо всі живуть у гріхах і віра в Бога непопулярна, нас це не виправдовує. І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись проживали за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних... (**Еф. 2:1–2**).

Коли Бог створив світ, він був бездоганний. Усе було прекрасним. Тоді Він створив Адама та Єву й дав їм волю, щоб вони мали свободу вибирати, чи йти їм за Богом і слухати Його чи ні. Але сатана спокусив Адама і Єву — найперших людей — не послухатися Бога, і вони згрішили. Через це вони (і всі їхні нащадки, включно з нами) втратили можливість мати близькі взаємини з Богом. Він — досконалий і не може перебувати серед гріха. Як грішники, ми не змогли б виправити це самостійно. Тому Бог передбачив шлях, за допомогою якого ми можемо об'єднатися з Ним на Небесах. Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне (**Ів. 3:16**). Бо заплата за гріх — смерть, а дар Божий — вічне життя в Христі Ісусі, Господі нашім! (**Рим. 6:23**). Ісус народився, щоб показати нам цей шлях і померти за наші гріхи, щоб нам не довелося вмирати. Через три дні після Своєї смерті Він воскрес із могили (**Рим. 4:25**), до-

ПРО СПАСІННЯ

вівши Свою перемогу над смертю. Він перекрив прірву між Богом і людиною, щоб через віру ми мали особисті взаємини з Ним.

Життя ж вічне — це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його (**Ів. 17:3**). Люди здебільшого (і навіть диявол) вірять у Бога. Але щоб дістати спасіння, ми маємо повернутися до Бога, налагодити з Ним особисті взаємини, відмовитися від наших гріхів і йти за Ним. Ми маємо цілковито повірити в Ісуса, усім серцем. А Божу праведність через віру в Ісуса Христа в усіх і на всіх, хто вірує, бо різниці немає... (**Рим. 3:22**). Біблія навчає, що немає іншого шляху до спасіння, крім Христа. Ісус говорить в **Ів. 14:6**: Я — дорога, і правда, і життя. До Отця не приходять ніхто, якщо не через Мене.

Ісус — єдиний шлях спасіння, тому що Він — єдиний, Хто може заплатити за наші гріхи (**Рим. 6:23**). Жодна інша релігія не навчає про глибину і серйозність гріха та його наслідків. Жодна інша релігія не говорить про безмежну плату за гріх, яку лише Ісус Христос може дати. Жодний інший засновник релігії не був Богом, втіленим у людину (**Ів. 1:1, 14**), що було єдиним можливим способом погашення нашого боргу. Ісус мав бути Богом, щоб заплатити за наші гріхи, і Він мав бути людиною, щоб умерти. Спасіння доступне лише через віру в Ісуса Христа! І нема ні в якій іншій спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спастися ми мали (**Дії 4:12**).

Мал. Ігоря
ОСОКІНА**Як я можу бути впевнений
у своєму спасінні?**

Як ви можете знати напевно, що спасенні? Прочитайте **1 Ів. 5:11–13**: А це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це — у Сині Його. Хто має Сина, той має життя; хто не має Сина Божого, той не має життя. Оце написав я до вас, що віруєте в Ім'я Божого Сина, щоб ви знали, що ви віруючи в Ім'я Божого Сина, маєте вічне життя? Це ті, хто повірив у Нього і прийняв Його (**Ів. 1:12**). Якщо ви маєте Ісуса, ви маєте життя. І життя не тимчасове, а вічне.

Бог бажає, щоб ми були впевнені в нашому спасінні. Ми не можемо вести своє християнське життя, щодня сумніваючись і непокоячись про те, чи дійсно ми спасенні. Саме для цього план спасіння викладений у Біблії максимально зрозуміло. Вірте в Ісуса Христа, і будете спасенні (**Ів. 3:16; Дії. 16:31**). Чи вірите ви, що Ісус є Спасителем і що Він помер, щоб понести покарання за наші гріхи (**Рим. 5:8; 2 Кор. 5:21**)? Чи покладаєтеся ви лише на Нього у вашому спасінні? Якщо так, то ви спасенні! Впевненість — це брак будь-яких сумнівів. Приймаючи в серце Слово Боже, ви можете без жодних сумнівів приймати факт і реальність вашого вічного спасіння.

Ісус Сам підтверджує це, говорячи про тих, що увірували в Нього: *І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки. Мій Отець, що дав їх Мені, Він більший за всіх, — і вихопить ніхто їх не може Отцеві з руки (Ів. 10:28–29).* Знову ж таки тут наголошується на вічному житті. Ніхто, навіть ви самі, не в змозі відібрати дар спасіння Христа.

Запам'ятайте ці вірші. Ми зберігаємо Слово Боже в наших серцях, щоб не грішити проти нього (**Пс. 118:11**), а це включає і сумніви. Радьте від того, що Боже Слово повідомляє вам, — замість сумнівів ми можемо жити з упевненістю! Ми можемо дістати впевненість з особистого твердження Христа про те, що наше спасіння ніколи не буде піддане сумніву. Наша впевненість ґрунтується на Божій любові до нас через Ісуса Христа. **Послання від Юди (24–25)** мовить: А Тому, Хто може вас зберегти від упадку, і поставити перед Своєю славою непорочними в радості, Єдиному премудрому Богові, Спасителю нашому через Ісуса Христа, Господа нашого, слава, могутність, сила та влада перше всього віку, і тепер, і на всі віки! Амінь.

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

Я побував у вісімнадцяти в'язницях та десятках психіатричних клінік, але одна молитва повернула мені радість та свободу!

Найджел Вільямс ще в ранньому дитинстві потрапив до притулку, а потім побував у вісімнадцяти різних в'язницях. Але зустрів із Христом звільнило його від залежностей та селфхарма (агресії, що спрямована на себе, яка проявляється в різних формах поведінки, що шкоди. — Прим. ред.) і дала силу проповідувати Євангеліє, незважаючи на психічний розлад.

Я виріс у маленькому містечку недалеко від Менсфілда (Великобританія) з бабусею та матір'ю, яка страждала на шизофренію. За мною не стежили належним чином, і з п'яти років я грав на вулиці. Мене було важко контролювати, я не ходив до школи, крім того, крав цигарки та гроші в мамі.

Одного вечора я прокинувся посеред ночі та побачив дим, що йшов з-під дверей. Мама з бабусею викликали пожежників, які намагалися загасити вогонь, але в них нічого не вийшло. Я весь цей час ховався під ліжком, а підлога ставала все гарячішою та гарячішою. У результаті мене витягнув пожежник.

Після пожежі, причиною якої стала одна з маминих цигарок, до нас приїхали соціальні служби та забрали мене назавжди. Кожні кілька тижнів мене привозили побачитися з матір'ю, але вона іноді навіть не з'являлася.

Підлітком я крав сигарети та продавав їх у школі. Потім я

вдерся в паб і вкрав пивку. Після цього я почав грабувати будинки. Коли я вперше потрапив до в'язниці, мене кілька тижнів били двоє інших ув'язнених, поки на решті тюремний наглядач не побачив, на що перетворилася моя спина, і не відвів мене в лікарняне крило.

У цей час мама померла, що штовхнуло мене у важку депресію, у мене стався нервовий зрив, я накинута на охоронців, і мені загрозували додаткові десять років.

Роками мене мучили голоси в голові: змушували розбивати речі чи завдавати собі шкоди — я різав себе ножом. У мене шістьдесят два шрами на тілі від членушкодження. У в'язниці мене помістили в одномісну камеру на кілька місяців, тому що я завдавав собі шкоди або вступався в бійки.

За ці роки я побував у вісімнадцяти різних в'язницях, двох лікарнях суворого режиму та десятках психіатричних лікарень.

Коли я сидів у в'язниці в Галлі, шовіторка мене відвідували християни. Я працював на кухні та приносив їм бутерброди чи чай. Було приємно поговорити з ними, хоч я і не вірив у Бога. Я хотів би повірити, але мені

потрібні були докази того, що Ісус Христос є реальним.

Одне з питань, які не давали мені спокою, було таким: *Як Бог може бути реальним, якщо моє життя таке жахливе?*

Люди у в'язниці жорстоко били мене. Вони складали в навушечки взуття, банки й каміння та били мене. Я подумав: *Якщо Бог і є, то Він мені насправді не допомагає, і я не хочу йти за Ним.* Коли прийшли ці християни, я спробував сказати, що їхній Бог нереальний і постійно шукав помилки, щоб виставити їх дурнями. Але єдиним дурнем був я, і я такий радий, що Бог змилостивився наді мною.

Якось, коли я вкотре прийшов до тюремної каплиці, ці християни почали молитися за мене. Раптом я сповнився радістю,

миром та любов'ю. Незважаючи на те, що я був у лікарні, я відчував себе таким вільним! Вільним настільки, що я вибіг із каплиці й почав розповідати про це всім. Я кричав: *Ісус живий!* Один із лікарів побачив це та сказав: *Збільште дозу ліків, медсестро, але для мене це вже було неважливо, я вперше відчув дію Святого Духа.*

Ставши християнином, я відчув провини за свої злочини. Це просто вразило мене. Протягом багатьох років я страждав від сорому та провини за те, що я зробив із будинками людей, і від усіх наркотиків, які продавав людям. Ворог намагався утримати мене в пастці.

Мені приходили жахливі думки: *Ти можеш накласти на себе руки зараз. Усі тебе ненавидять. Ти нікчемна людина й не маєш права бути християнином...* Мені знадобилося кілька років, щоб подолати цей брехливий голос.

Раніше я весь час лихословив, але, коли Бог спас мене, це відразу ж минулося. Інші уподобання зажадали більше часу.

Якось мій друг Мартін зайшов до мене у квартиру та побачив купу порожніх банок з-під випивки, складених у кутку. Він сказав: *Найджеле, ти хочеш відмовитися від цієї залежності? Я сказав: Звісно, хочу! Але я в пастці.*

Я прокидаюся о четвертій ранку від того, як сильно хочу випити! Він недовго думаючи звернувся до Бога: *Господи Ісусе, просто звільни Найджела від пристрасті до алкоголю.* Потім він підійшов до мого холодильника, витяг усі банки, які в мене були, і пішов додому. Я подумав: *Який нахабник! Тепер доведеться йти в магазин, якщо бажання випити в мене не зникне.* І я сказав Богу: *Я почекаю ще годину й подивлюся, як почуватимуся.* Минула година, а випити не хотілося.

Наступного ранку, коли я прокинувся, у мене не було ні тремтіння, ні будь-якої тяги до алкоголю. Я був залежний з одинадцяти років, і це зруйнувало моє життя. Я дивився на себе в дзеркало й не міг повірити, що звичайна молитва звільнила мене.

Тепер я щотижня виходжу на вулицю, щоб поділитися своєю вірою. Навіть із психічним захворюванням я однаково можу розповідати людям про Ісуса, Божу доброту і про те, як Він змінив моє життя.

Я люблю молитися за людей. Деякі християни бояться йти за Христом, і я також багато чого боюся. У мене, як і раніше, шизофренія, але все ж таки Бог дає мені можливість стояти та проповідувати на переповненому ринку в Шеффілді та бачити, як люди приходять до Христа.

За матеріалами Premier Christianity, <https://inlight.news>

Часто нам пишуть, що питання, пов'язані зі створенням, другорядні й несуттєві та що ми маємо зосередитися на *твердій їжі*. Іншими словами, деякі вважають, що нам не треба відвертати увагу на різні питання, що викликають розбіжності, які не мають стосунку до нашого спасіння. Проте я думаю, що, перед тим як коментувати це твердження, варто визначитися з тим, чи є взагалі в Писанні другорядні питання.

Коли ми називаємо щось другорядним питанням, то маємо на увазі, що насправді це не так уже й важливо. Проте це питання, яке здалося деяким таким несуттєвим, Бог захотів висвітлити у Святому Письмі. Якщо Бог дав нам обмежену кількість натхненних книг (у нашій Біблії їх шістьдесят шість), то чи не здається вам дивним, що Бог заповнив більшу частину дорожніх сторінок Біблії непотрібною, несуттєвою інформацією, яку віряни можуть вважати більш чи менш необов'язковою?

Незважаючи на вищесказане, ми готові погодитися з тим, що деякі доктрини важливіші за інші. Павло говорив про доктрини *першорядної важливості* (1 Коринтян 15:3), і Христос залишив нам першу та другу найбільшу заповідь (Матвія 22:37–39), тому можна вважати біблійно обґрунтованим те, що деякі Писання важливіші за інші. Ця ієрархія показує, наскільки серйозні та важливі для нас найцінніші вказівки, але вона не може бути виправданням того, щоб відкинути чи применшити значення будь-яких інших віршів, які сприймаються як менш важливі. А тим часом Ісус погрожував суворою покаранням тим, хто скасує навіть *найменшу заповідь* (Матвія 5:19).

Тому теоретично ми можемо вибудувати ієрархію доктрин відповідно до їх важливості, поставивши на самий верх ті з них, які необхідні для спасіння, розташувавши трохи нижче ті, які не відіграють ролі в питанні спасіння, а в самому низу найменш значущі. Водночас навіть ті доктрини, які ми розташували на *останніх позиціях* нашого списку, однаково залишаються для нас важливими та відбиті в Писанні. Є такий вислів: *Скільки разів Бог має сказати щось, щоб це стало істиною?* (Звісно, відповідь: *аніскільки*, адже щось може бути істиною навіть у тому разі, якщо Бог взагалі не згадував про це в Писанні.) Можна додати до цього таке:

Чи є в Писанні другорядні питання?

Якщо так, може нам варто зосередитися на чомусь важливішому?

Скільки разів Бог має сказати, щоб показати, що це **важливо**?

СТВОРЕННЯ — ДРУГОРЯДНЕ ПИТАННЯ?

Отже, яке ж місце в означеній вище ієрархії має зайняти питання історичності розповіді про створення та гріхопадіння, описаної в Книзі Буття? Так, це не *доктрина першорядної важливості* та вона не на перших позиціях у нашому списку, але все ж таки досить високо, тому що ці події є ключовими для розуміння всього Євангелія. Перші три розділи Книги Буття готують сцену для опису тих подій, про які розповідають усі подальші розділи та книги Біблії. Автори Писання пов'язують історію створення світу в Книзі Буття з такими богословськими питаннями, як хто такий Бог і як Він взаємодіє зі Своїм творінням. Ба більше, автори Нового Заповіту роблять ще більший акцент на надзвичайній значущості питання створення, роблячи його христологічним. Іншими словами, якщо ви хочете зрозуміти, хто такий Ісус, що Він прийшов зробити й навіщо, а також як це впливає на наше життя та чого нам треба з нетерпінням чекати в майбутньому, Павло, Петро та інші вказують вам на історію створення, описану в Бутті.

Усесвітній потоп — це прообраз другого пришестя Христа, раптового, усесвітнього суду без надії його уникнути. Жертва Христа справила на людство такий самий глобальний вплив, як і гріх Адама, який призвів до засудження та поділу з Богом кожного з його нащадків. Коли Іван дістав видіння про новий Єрусалим, воно рясніло образами едемського саду, із чого можна зробити висновок, що те, чого ми з надією очікуємо побачити в житті вічному, до певної міри є *відновленням* втраченого в момент гріхопадіння Адама. Але якщо Адам був створений у світі, де царювали страждання та смерть, заходили б ми потрапити в такі нове небо та нову Землю? Образи едемського саду набувають сенсу лише тоді, коли ми приймаємо пряму інтерпретацію Буття.

Отже, питання створення не є *визначальним* для спасіння, але це *ключове*

питання, тому що, якщо ви маєте неправильне уявлення про походження світу, вам буде складно правильно сприйняти євангельську звістку та зрозуміти, чому ми потребуємо цієї надії.

НОВЕ ТЛУМАЧЕННЯ ЧИ ХИБНА ДУМКА?

Деякі люди мають помилкові погляди на питання створення через незнання. Вони не досліджували це питання та не мають повного уявлення про те, чого навчає Біблія. Але є і інша категорія людей: вони знають, чого вчить Біблія, але водночас вірять у щось інше, чого вона не вчить. Таке вперте відкидання, яким страждають такі організації, як *Біологос*, та інші подібні до неї, є набагато небезпечнішим.

Звичайно, багато людей, які вірять у теїстичну еволюцію чи різні варіанти *староземельного* креаціонізму, стверджують, що вони не заперечують біблійне вчення про створення, а просто не поділяють думку про необхідність буквального розуміння шести днів творіння. Проте проблема набагато глибша, ніж просто суперечність щодо тривалості днів творіння. Наприклад, будь-який варіант *староземельного* креаціонізму безпосередньо пов'язаний із тією проблемою, що смерть (а також насильство та страждання) була ще до гріхопадіння. А це передбачає, що мільйони років страждань та смерті тварин, а іноді й *людиноподібних істот*, які не мають душі — це частина того, що Господь назвав *наприкінці* тижня творіння *вельми добрим*.

Крім того, подібні тлумачення майже неминуче призводять до того, що потоп

за часів Ноя виявляється вже не всесвітнім, а локальним. Однак Ісус і Петро використовують Потоп для ілюстрації, яким буде друге пришестя Христа — раптовим і глобальним, і ніхто не знає дня і години, коли це станеться.

Багато дослідників Євангелія та апологети усвідомили необхідність обстоювання *історичного* Адама як реального предка всіх людей, це усвідомили навіть ті, хто не визначився щодо віку Землі та чи був потоп за часів Ноя всесвітнім. Але якщо Адам з'явився на Землі менш ніж десять тисяч років тому, а до нього мільярди років були та вимирали якісь інші види, то що мав на увазі Ісус, коли сказав, що Бог створив людину, чоловіка та жінку, з *початку творіння* (Марка 10:6)?

Суть у тому, що в деяких випадках можуть бути різні трактування Писання. Але для того, щоб те чи інше тлумачення було істинним, воно має узгоджуватися з усім, про що йдеться в Писанні щодо цього питання. Водночас будь-який різновид *староземельного* креаціонізму та локального Потопу неминуче ігнорує більшу частину того, про що йдеться про цю проблему та її важливість в інших місцях Писання.

НІЧОГО ЗІ СКАЗАНОГО БОГОМ НЕ МОЖЕ БУТИ ДРУГОРЯДНИМ

Ми віримо в те, що Господь незбагнений для нашого розуму доти, доки Він Сам не захоче відкрити нам. Наш розум настільки обмежений, що, поки Бог не опуститься до рівня наших можливостей, ми не маємо жодної надії вмістити навіть ази знання про Бога. Те, що Він відкриває Себе в Писанні та в Ісусі Христі, означає саме те, що *Він опустився до нашого рівня*, щоб ми могли зрозуміти те, що Він захотів нам відкрити про Себе. Ми не можемо бачити Ісуса Своїми очима (хоча ми з нетерпінням чекаємо на Його повернення), але в нас є Його одкровення про Себе — Його Слово.

Як тільки ми усвідомимо, наскільки дорого Писання, ми неодмінно захочемо розуміти кожне слово в ньому й вірити йому, тому що любимо Бога, Яким воно натхнене. І вивчення Писання стане для нас улюбленим заняттям, яке приносить радість у кожному дні нашого життя.

Літа САНДЕРС (KOSHER), creation.com

ХРИСТІЯНСЬКІ НОВИНИ

Ви також можете це зробити!

Американський професор, який вивчив двадцять книг Біблії напам'ять, пояснив, чому це під силу кожному

Том Меєр, християнин та професор біблійного коледжу, відомий як людина, яка вчить Біблію напам'ять. Його місія — допомогти людям побачити, що вивчити Біблію напам'ять абсолютно реально.

Професор Том Меєр викладає в біблійному коледжі Шаста в місті Редінг, штат Каліфорнія, де допомагає студентам побачити силу запам'ятовування точних слів Писання.

Він повністю вивчив напам'ять двадцять книг Біблії і тепер вважає своїм обов'язком допомогти всім охочим зробити те саме. У своєму недавньому інтерв'ю *Клубу 700* він розповів, чому вважає за важливе заучування Біблії.

— По-перше, це дає вам доступ до Слова Бога, хоч би де ви перебуваєте й хоч би що ви робите, — сказав він. — Ви матимете миттєвий доступ до... живого Бога.

Ви можете заперечити: *У мене є це в моєму смартфоні.* Я знаю. Це добре. Це чудово, але це інше. І найцінніше та найпрекрасніше в цьому те, що ви зможете допомогти комусь Словом Божим.

Писання, закладене в пам'яті, дає силу надихати інших вірян, які борються.

Однак завчання Біблії може злякати, особливо коли йдеться про запам'ятовування кожного слова з книги Біблії. Меєр розповів, як перетворити цей процес на легку подорож:

— По-перше, молитесь. Моліться, щоб Бог допоміг вам.

По-друге, для початку виберіть щось маленьке зі світлом наприкінці тунелю, наприклад Послання до Тита, Книгу Йони або щось подібне, — сказав він. — Якщо ви вчитимете з такої невеликої книги хоча б один вірш на тиждень, то легко вивчите напам'ять усю книгу за рік. Вам знадобиться лише один вірш на тиждень, а потім ви побачите, що це легко і ви можете це зробити.

За матеріалами
CBN NEWS,
<https://inlight.news>

I. БІБЛІЯ ПРО БАГАТСТВО

1. ГОСПОДЬ — ПОДАВАЧ УСЬОГО (ЗОКРЕМА, І МАТЕРІАЛЬНИХ БЛАГ)

А. Богатство як дар Божий тим, хто любить Його
Екклезіяст 5:18 — Також кожна людина, що Бог дав їй **багатство й маєтки**, і владу їй дав споживати із того, та брати свою частку та тішитися своїм трудом, — то це **Божий дарунок!**

Псалми 111:1–3 — Блажен муж, що боїться Господа, що заповіді Його любить! Буде сильним насіння його на землі, буде поблагословлений рід безневинних! **Багатство й достаток** у домі його, а правда його пробуває навіки!

Б. Господь дає силу набувати багатства
Повторення Закону 8:17–18 — ...щоб ти не сказав у серці своїм: «Сила моя та міць моєї руки здобули мені цей добробут». І будеш ти пам'ятати Господа, Бога свого, бо **Він Той, що дає тобі силу набути потугу**, щоб виконати Свого заповіта, якого присягнув Він батькам твоїм, як дня цього.

2. ПРОБЛЕМА НЕ В БАГАТСТВІ, А В СТАВЛЕННІ ДО НЬОГО
Якщо ви пам'ятаєте, серед людей віри були й багаті люди, такі як Авраам, Ісаак, Яків, Йосип, Мойсей, Естер, Соломон, цар Давид. Проте це не заважало їм бути вірними Богу та служити Йому від щирого серця. Тобто ми бачимо, що й багата людина може бути вірною Богові. У чому тоді проблема з багатством? А проблема не в багатстві, а в ставленні до нього.

А. Проблема не в багатстві, а в сріблολюбстві (любові до багатства)

1 Тимофію 6:9–10 — А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загибель і загибель. Бо корень усього лихого — то **грішоловство...**

Б. Проблема не в багатстві, а в зажерливості (прагненні до збагачення)

Луки 12:15–21 — І промовив до них: «Глядіть, остерігайтеся всякої **зажерливості** (любові до збагачення, пристрасті до наживного), — бо життя чоловіка не залежить від достатку маєтку його». І Він розповів їм притчу, говорячи: «В одного **багача** гоїно нива вродила була. І міркував він про себе й казав: «Що робити, що не маю куди зібрати плодів своїх?» І сказав: «Оце я зроблю, — порозвалюю клуні свої, і просторніші поставлю, і позбираю туди пашню свою всю та свій достаток. І скажу я душі своїй: «Душе, маєш багато добра, на багато років складеного. Спочивай, їж та пий, і веселися!» Бог же до нього прорік: **«Нерозумний, — ночі цієї ось душу твою зажадають від тебе, і кому позостанеться те, що ти був наготовив?»** Так буває і з тим, хто **збирає для себе, та не багатіє в Бога».**

3. ЛЮБОВ ДО БАГАТСТВА Є ІДОЛОСЛУЖІННЯ

Слово Боже попереджає нас, щоб ми не прилипали до багатства своєю душею: **Псалми 61:11** — Не надійтесь на утиск, і не пишайтеся грабунком; як багатство росте, — **не прикладайте свого серця до нього!** Істина полягає в тому, що все, що панує над нашим серцем, є для нас ідолом.

Любов до багатства (сріблολюбство) і прагнення до збагачення (зажерливість) є ідолослужінням, тобто служінням мамоні. Мамона — від арамейського слова майно — запозичене слово в грецькій мові, що означає багатство та розкіш. Також це ім'я язичницького божества, якому поклонялися всі, хто бажав збагатитися.

Ісус попереджає, що двом панам служити неможливо: **Матвія 6:24** — Ніхто двом панам служити не може, — бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. **Не можете Богові служити й мамоні.**

Тому Біблія закликає нас у **Колосян 3:5**: Отож, умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та **зажерливість, що вона ідолослуження...**

4. БІБЛІЙНА МУДРІСТЬ (ПРИТЧІ, ПРИКАЗКИ) ПРО БАГАТСТВО

Приповісті 11:16 — Жінка чесотна осягує слави, і пильні **багатства** здобудуть.

Приповісті 13:11 — **Багатство, заскоро здобуде**, — поменшується, хто ж збирає помалу — примножує.

Приповісті 22:4 — Заплата покори і страху Господнього, — це багатство, і слава, й життя.

Приповісті 22:16 — Хто тисне убогого, щоб собі збагатитись, і хто багачеві дає, — той певно збідніє.

Приповісті 28:22 — Завидюща людина спішить до **багатства**, і не знає, що прийде на неї **нужда**.

Екклесіяст 5:9–10 — Хто сріблом кохає, той не насититься сріблом, хто ж кохає **багатство** з прибутком, це марнота також! Як **маєток** примножується, то множаться й ті, що його поїдають, і яка користь його власникові, як тільки, щоб бачили очі його?

Екклесіяст 5:11 — Сон солодкий в трудящого, чи багато, чи мало він їсть, а ситість багатого спати йому не дає.

Еремія 17:11 — Куропатва висиджує яйця, яких не принесла, — це той, хто **багатство набув, та неправдою**: він покине його в половині днів своїх, і стане безумним при своєму кінці.

5. БАГАТСТВОМ СПАСІННЯ НЕ ЗДОБУТИ

А. Учення Старого Заповіту

Йов 36:18–19 — Отож люстись нехай не намовить тебе до плескання в долоні, а окуп великий нехай не заверне з дороги тебе. Чи в біді допоможе твій **зо́йк** та всі зміцнення сили?

Псалми 48:7–14 — ...які на багатство своє покладають надію, і **своїми достатками хваляться?** Але жодна людина не викупить брата, не дасть його викупу Богові, — бо викуп їхніх душ дорогий, і не перестане навіки, — щоб міг він ще жити навіки й не бачити гробу! Та люди побачать, що мудрі вмирають так само, як гинуть невіглас та неук, і лишають для інших **багатство своє**. Вони думають, ніби дома їхні навіки, місця їхнього замешкання — з роду до роду, іменами своїми звуть землі, та не зостається в пошані людина, — подібна худобі, що гине! Така їхня дорога — глупота для них, та за ними йдуть ті, хто кохає їхню думку.

Приповісті 11:4 — Не pomoже **багатство** в день гніву, а справедливність (праведність) від смерті визволює.

Б. Учення Нового Заповіту

☀ **Спокуса багатством не дає людям прийняти Боже Слово та йти за Христом.**

Матвія 13:22 — А між терен посіяне, — це той, хто слухає слово, але клопоти віку цього та **омана багатства** заглушують слово, — і воно зостається без плоду.

☀ **Важко багатому увійти до Царства Небесного.**

Матвія 19:23–24 — Ісус же сказав Своїм учням: Поправді кажу вам, що **багатому трудно** увійти в Царство Небесне. І ще вам кажу: Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж **багатому** в Боже Царство увійти!

Марка 10:23–25 — І поглянув довкола Ісус, та й сказав Своїм учням: «Як **тяжко отим, хто має багатство**, увійти в Царство Боже!» І учні хажнулись від слів Його. А Ісус знов у відповідь каже до них: «Мої діти, як **тяжко отим, хто надію кладе на багатство**, увійти в Царство Боже! Верблюдові легше пройти через голчине вушко, ніж **багатому** в Боже Царство увійти!»

☀ **Жодним багатством не можна дістати спасіння душі.**

Луки 9:25 — Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але занапастить чи згубить себе?

Марка 8:36–37 — Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапастить? Або **що назамін дасть людина за душу свою?**

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

БАГАТСТВО ТА БІДНІСТЬ

II. ІСТИННЕ Й ХИБНЕ БАГАТСТВО

1. БІБЛІЯ ПОПЕРЕДЖАЄ НАС ПРО ТІЛНІСТЬ ЗЕМНИХ СКАРБІВ І БАГАТСТВО

А. Старий Заповіт

Приповісті 23:4–5 — Не мордуйся, щоб мати **багатство**, — відступися від думки своєї про це, — свої очі ти звернеш на нього, — й нема вже його: бо конче змайструє воно собі крила, і полетить, мов орел той, до неба.

Екклесіяст 5:12–16 — Є лихо болюче, я бачив під сонцем його: **багатство**, яке бережеться його

власникові на лиху йому, — і гине багатство таке в нещасливим випадку, а родиться син — і немає нічого у нього в руці: як він вийшов нагий із утроби матері своєї, так відходить ізнов, як прийшов, і нічого не винесе він з свого труду, що можна б узяти своєю рукою! І це теж зло болюче: так само, як він був прийшов, так відійде, — і **яка йому користь**, що трудився на вітер? А до того всі дні свої і в темноті, і багато мав смутку, й хвороби та люті.

Б. Новий Заповіт

Якова 5:1–5 — А ну ж тепер ви, **багачі**, — плачте й ридайте над лихом своїм, що вас має спіткати: ваше **багатство** згнило, а ваші вбрання міль поїла! **Золото ваше та срібло** поіржавіло, а їхня іржа буде свідчити проти вас, і поїсть ваше тіло, немов той огонь! Ви **скарби** збрали собі на останні дні! Ось голосить заплата, що ви затримали в робітників, які жали на ваших полях, — і голосіння женців досягли вух Господа Саваота! Ви розкошували на землі й насолоджувались, серця свої вигодували, немов би на день заклчення.

Матвія 6:19–21 — Не складайте **скарбів собі на землі**, де нищить їх міль та іржа, і де злодії підкопуються й викрадають. **Складайте ж собі скарби на небі**, де німіль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть. Бо **де скарб твій**, — там буде й серце твоє!

2. ЯКЕ БАГАТСТВО ТРЕБА НАМ ЗБИРАТИ І ЯКІ СКАРБИ Є ІСТИННИМИ, НЕМИНУЧИМИ

☀ **Божі благословення є справжнім багатством.**

Приповісті 28:20 — Вірна людина **багата на благословення**, а хто спішно збагачується, непокараним той не залишиться.

☀ **Господь є справжнім багатством (скарбом).**

1 Петра 2:7–8 — Отож бо, для вас, хто вірує, **Він кошовність**, а для тих, хто не вірує — «камінь, що його занедбали були будівничі, той наріжним став каменем», і «камінь спотикання, і скеля спокуси», — і об нього вони спотикаються, не вірячи слову, на що й призначені були.

☀ **Знання та розуміння Господа — справжнє багатство.**

Еремія 9:23–24 — Так говорить Господь: «Хай не хвалиться мудрий своєю премудрістю, і хай не хвалиться лицар своєю хоробрістю, **багатий багатством своїм хай не хвалиться!** Бо хто буде хвалитись, хай хвалиться тільки оцим: що він розуміє та знає Мене, що Я то Господь, Який на землі чинить милість, правосуддя та правду, бо в цьому Моє уподобання, каже Господь!»

☀ **Доброта, лагідність і довготерпіння Боже є багатством.**

Римлян 2:4 — Або **погорджуеш багатством Його доброти, лагідності та довготерпіння**, не знаючи, що Божа добрість провадить тебе до покаяння?

☀ **Божа благодать є справжнім багатством.**

Ефесян 1:7 — ...що маємо в Ньому відкуплення кров'ю Його, прощення провин, через **багатство благодаті Його...**

Ефесян 2:7 — ...щоб у наступних віках показати безмірне **багатство благодаті** Своєї в доброті до нас у Христі Ісусі.

☀ **Радість і щедрість (привітність) є справжнім багатством.**

2 Коринтян 8:2 — ...що серед великого досвіду горя вони **мають радість рясну**, і глибоке їхнє убозтво збагатилось **багатством їхньої щирости...**

2 Коринтян 9:8–11 — А Бог має силу всякою благодаттю вас збагатити, щоб ви, мавши завжди в усьому всілякий достаток, **збагачувалися всяким добрим учинком**, як написано: «Розсіпав та вбогим роздав, — Його праведність триває навіки!» А Той, Хто насіння дає сячеві та хліб на поживу, — нехай дасть і примножить ваше насіння, і нехай Він зростить плоди праведності вашої, щоб усім ви **збагачувались на всіляку щирість**, яка через нас чинить Богові дяку.

☀ **Життя вічне (славна спадщина святих) є істинним багатством.**

Ефесян 1:18 — ...просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який **багатий Його славний спадок** у святих...

☀ **Добре ім'я та добра слава є справжнім багатством.**

Приповісті 22:1 — Ліпше **добре ім'я** за багатство велике, і **ліпша милість** за срібло та золото.

(Продовження на 16-й стор.)

(Закінчення. Початок на 15-й стор.)

☉ **Добрі справи та надія на Бога — справжні скарби.**

1 Тимофію 6:17–19 — Наказуй багатим за віку теперішнього, щоб не неслися високо, і щоб надії не клали на багатство непевне, а на Бога Живого, що щедро дає нам усе на спожиток, щоб робили добро, багатилися в добрих ділах, були щедрі та пильні, щоб збирали собі скарб, як добру основу в майбутньому, щоб прийняти правдиве життя.

☉ **Страждання за віру та Христа — справжнє багатство.**

Євреїв 11:24–26 — Вірою Мойсей, коли виріс, відрікся зватися сином дочки фараонової. Він хотів краще страждати з народом Божим, аніж мати дочасну гріховну потіху. Він наругу Христову вважав за більше багатство, ніж скарби єгипетські, бо він озирався на Божу нагороду.

☉ **Царство Небесне є справжнім багатством.**

Матвія 13:44–46 — Царство Небесне подібне ще до захованого в полі скарбу, що людина, знайшовши, ховає його, із радості з того йде, та й усе, що має, продає та купує те поле. Подібне ще Царство Небесне до того купця, що пошукує перел добрих, а як знайде одну дорожцю перлину, то йде, і все продає, що має, і купує її.

☉ **Віра є справжнім багатством.**

Якова 2:5 — Послухайте, мої брати любі, — чи ж не вибрав Бог бідарів цього світу за багатих вірою й за спадкоємців Царства, яке обіцяв Він тим, хто любить Його?

☉ **Надія на Бога й на спасіння є справжнім багатством.**

Римлян 15:13 — Бог же надії нехай вас наповнить усякою радістю й миром у вірі, щоб ви збагатилися надією, силою Духа Святого!

☉ **Справжнє багатство — у Христі.**

1 Коринтян 1:4–8 — Я завжди дякую моему Богові за вас, через Божу благодать, що була вам дана в Христі Ісусі, бо ви всім збагатилися в Ньому, — словом усяким і всяким знанням, бо свідчення Христове між вами утвердилось, так що не маєте недостатків в жоднім дарі благодаті ви, що очікуєте з'явлення Господа нашого Ісуса Христа. Він вас утвердить до кінця неповідними бути дня Господа нашого Ісуса Христа!

☉ **Духовні дари, які Бог дає християнам для створення Церкви, є справжнім багатством.**

1 Коринтян 14:12 — Так і ви, що пильнуєте про духовні дари, — дбайте, щоб збагачуватись через них на збудування Церкви!

Апостоли про себе писали: **2 Коринтян 6:10** — ...як сумні, але завжди веселі; як убогі, але багатьох ми збагачуємо; як ті, що нічого не мають, але всім володіємо.

Апостоли не були багатими людьми. Навпаки, вони навіть називали себе жебраками. Але водночас вони були найбагатшими людьми у світі, бо мали нетлінне багатство: віру, надію, благочестя, Царство Небесне та життя вічне. І вони не тільки мали це багатство, а і збагачували багатьох, ділячись Гарною звісткою про спасіння з кожною людиною, яка зустрічалася на їхньому життєвому шляху.

До речі, сьогодні багато хто запитує: Навіщо християнам треба збиратися, ходити до церкви та на молитовні зібрання? Що це їм дає? Відповідь очевидна: християни збираються для того, щоб ділитися одним благословенням і збагачувати один одного багатством нетлінним, як це робили перші учні Христа. До цього закликає нас Біблія: **1 Коринтян 14:12** — Так і ви, що пильнуєте про духовні дари, — дбайте, щоб збагачуватись через них на збудування Церкви!

Це все було про нетлінне багатство. Тепер повернімося до розмови про матеріальне багатство та бідність.

БІДНІ ТА БАГАТІ ЧАСТО ПОРІВНЮЮТЬСЯ В БІБЛІЇ

Приповісті 22:2 — Багатий та вбогий стрічаються, — Господь їх обох створив.

Приповісті 19:4 — Маєток примножує друзів численних, а від бідака відпадає й товариш його.

Приповісті 14:20 — Убогий зненавиджений навіть ближнім своїм, а в багатого друзі численні.

БІДНІ ТА БАГАТІ ЧАСТО ПРОТИСТАВЛЯЮТЬСЯ В БІБЛІЇ

Приповісті 19:1 — Краще бідний, який ходить у своїй непорочності, ніж багатий з лукавими устами та до того ж нерозумний (переклад В. Громова).

Приповісті 28:6 — Ліпше убогий, що ходить в своїй неповідності, ніж криводорогий, хоч він і багач.

Приповісті 28:11 — Багата людина в очах своїх мудра, та розумний убогий розслідує її.

Приповісті 11:28 — Хто надію кладе на багатство своє, той впаде, а праведники зеленіють, як листя.

Псалми 36:16–17 — Краще мале справедливого, ніж велике багатство безбожних, і то багатьох, бо зламани будуть рамена безбожних, а справедливих Господь підпире!

III. БІБЛІЯ ПРО БІДНІСТЬ

Ми з'ясували, що Біблія попереджає людей про згубність гонити за матеріальними багатствами. Чи означає це, що Бог воліє, щоб люди були бідними та жебраками? У жодному разі. Слово Боже відкрито виступає і проти злиднів. Про це свідчать численні вірші, які свідчать про причини бідності у світі. Біблія попереджає свого читача про те, щоб він не повторював помилок дурних і безрозсудних людей, які довели себе до бідності.

1. ПРИЧИНИ БІДНОСТІ

А. Лінощі

Приповісті 6:10–11 — Ще трохи поспати, подрімати ще трохи, руки трохи зложити, щоб полежати, — і прийде, немов волоцюга, твоя незможність, і злидні твої, як озброєний муж!

Приповісті 10:4 — Ледача рука до убогства веде, рука ж робляща збагачує.

Приповісті 20:13 — Не кохайся в спанні, щоб не збідніти; розплющ свої очі — та хлібом наситишся!

Приповісті 24:30–34 — Я проходив край поля людини лінивої, та

край виноградника недоумкуватого, — і ось все воно позаростало терням, будьяками покрита поверхня його, камінний же мур його був поруйнований. І бачив я те, і увагу звернув, і взяв у поуку собі: «Ще трохи поспати, подрімати ще трохи, руки трохи зложити, щоб полежати, — і приходять, немов мандрівник, незможність твоя, і нужда твоя, як озброєний муж!»

Б. Пияцтво (розгульний спосіб життя)

Приповісті 21:17 — Хто любить веселощі, той немаючий, хто любить вино та оливу, той не збагатіє.

Приповісті 23:20–21 — Не будь поміж тими, що жлуктять вино, поміж тими, що м'ясо собі пожирають, бо п'яниця й жерун збідніють, а сонливий одягне лахміття.

В. Розпусний спосіб життя

Приповісті 6:23–26 — Бо заповідь Бога — світильник, а наука — то світло, дорога ж життя — то навчальні картання, щоб тебе стерегти від злосливої жінки, від облесливого язика чужинки. Не жадай її вроди у серці своїм, і тебе хай не візьме своїми повіками, бо вартість розпусної жінки — то боханець хліба, а жінка заміжня вловлює душу цінну...

Г. Неслухняність Богу

Повторення Закону 15:4–5 —

...та тільки не буде серед тебе вбогого, бо конче поблагословить тебе Господь у краї, якого Господь, Бог твій, дає тобі на спадок, щоб ти посів його, якщо тільки конче будеш ти слухатися голосу Господа, Бога свого, щоб додержувати виконувати кожну ту заповідь, що я наказую тобі сьогодні.

Приповісті 13:18 — Хто ламає поуку — убогство та ганьба тому, а хто береже осторогу — шанований він.

Д. Гріх, що панує у світі, та його наслідки

Бог не створив людину жебраком. Він дав людині панувати над усею землею та всім, що її наповнює. Але Божий план речей було порушено та понівечено людським гріхом.

Ми бачимо, що є більш ніж достатньо причин для бідності у світі. Хтось сам себе призвів до злиднів лінощами та гріховним способом життя; чиясь бідність є наслідком гріха, що діє у світі, а комусь бідність дісталася в спадок. Багато хто звинувачує у своїй бідності Бога, але Господь тут ні до чого. Він неупереджено піклується про всіх, й особливо про тих, хто любить Його всім серцем і шукає Його обличчя день і ніч. Ось як про це свідчить цар Давид: **Псалми 36:25–26** — Я був молодий і постарівся, та не бачив я праведного, щоб опущений був, ні нащадків його, щоб хліба просили. Кожен день виявляє він милість та позичає, і над потомством його благословення.

ВИСНОВОК

Отже, ми з'ясували, що Біблія виступає як проти збагачення, так і проти зубожіння. Про це свідчить такий уривок: **Приповісті 30:7–9** — Двох речей я від Тебе просив, — не відмов мені, поки помру: віддали Ти від мене марноту та слово брехливе, убогства й багатства мені не давай! Годуй мене хлібом, для мене призначеним, щоб я не переситився та й не відірся, і не сказав: «Хто Господь?» і щоб я не збіднів і не крав, і не зневажив Ім'я мого Бога.

Як же ми маємо ставитися до свого багатства чи до бідності? На нашу думку, Господь у Своєму Слові дає нам цілком розумне розв'язання цієї проблеми.

ПО-ПЕРШЕ, ГОСПОДЬ ЗАКЛИКАЄ НАС ШУКАТИ ЦАРСТВО БОЖЕ.

Матвія 6:24–34 — Ніхто двом панам служити не може, — бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде триматись одного, а другого знехтує. Не можете Богові служити й мамоні. Через те вам кажу: Не журіться про життя своє — що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє, — у що зодягнетесь. Чи ж не більше від їжі життя, а від одягу тіло? Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у клуні, та проте ваш Небесний Отець їх годує. Чи ж ви не багато вартніші за них? Хто ж із вас, коли журиться, зможе додати до зросту свого бодай ліктя одного? І про одяг чого ви клопочетесь? Погляньте на польові лілеї, як зростають вони, — не працюють, ані не прядуть. А Я вам кажу, що й сам Соломон у всій славі своїй не вдягався отак, як одна з них. І коли польову траву, що сьогодні ось є, а завтра до печі викладається, Бог отак зодягає, — скільки ж краще зодягне Він вас, маловірні! Отож, не журіться, кажу: Що ми будемо їсти, чи: Що будемо пити, або: У що ми зодягнемось? Бож усього того погани шукають; але знає Отець ваш Небесний, що всього того вам потрібно. **Шукайте ж найперш Царства Божого й праведності Його, — а все це вам додасться.** Отож, не журіться про завтрашній день, — бо завтра за себе само поклопочеться. Кожний день має досить своєї турботи!

ПО-ДРУГЕ, ГОСПОДЬ НАВЧАЄ НАС БУТИ ЗАДОВОЛЕНИМИ ТИМ, ЩО МАЄМО.

1 Тимофію 6:6–11 — Великий же зиск — то благочестя із задоволенням. Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести. А як маєм поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того. А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливі, що втручають людей на загибаль і загибаль. Бо корень усього лихого — то грошолобство, якому віддавшись, дехто відбилась від віри й поклав на себе великі страждання. Але ти, о Божа людино, утай від такого, а женися за праведністю, благочестям, вірою, любов'ю, терпеливістю, лагідністю!

Филип'ян 4:11–13 — Не за нестатком кажу, бо навчився я бути задоволеним із того, що маю. Умію я й бути в упокоренні, умію бути й у достатку. Я привчився до всього й увсім: насититися й голод терпіти, мати достаток і бути в недостатчі. Я все можу в Тім, Хто мене підкріплює, — в Ісусі Христі.

Крім того, не треба забувати про те, що Господь дарував кожному з нас усе, що необхідно для повноцінного життя та благочестя: **2 Петра 1:3** — Усе, що потрібне для життя та побожності, подав нам Його Божа сила пізнанням Того, Хто покидав нас славою та честотою.

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав
Біблійний дискусійний клуб, м. Монреаль, Канада
<http://www.cogmtl.net/Articles/128.htm>

ВИСЛОВЛЮВАННЯ ВІДОМИХ ЛЮДЕЙ ПРО БОГА І БІБЛІЮ

**Карл Фрідріх
фон ВАЙЦЕККЕР,
фізик і філософ**

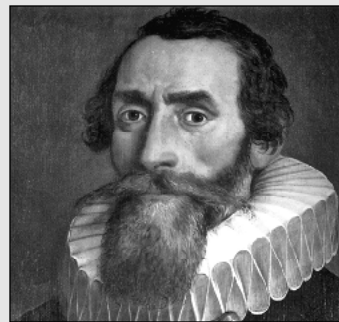
«Фізика не пояснює таємниці природи, вона зводить їх до глибших таємниць».

**Вернер фон БРАУН,
конструктор ракет**

«Я вірю в безсмертність душі. Наука нам довела, що порожнеча не може перетворюватися на ніщо. Отже, не можуть ні життя, ні душа перетворюватися на ніщо, тобто вони безсмертні».

**Йоганн КЕПЛЕР,
астроном і математик**

«Моєю єдиною надією є заслуги нашого Спасителя Ісуса Христа. У Ньому приховані, як я це хочу непохитно засвідчити, мій притулок, надія та схвалення».

**Вільгельм
ГУМБОЛЬДТ,
філософ**

«Читання Біблії дає завжди найдієвішу втіху. Не знаю нічого, із чим можна її порівняти. І Старий, і Новий Заповіт однаково зміцнює душу».

<http://blago.dp.ua/aphorisms>

Новозавітний письменник Яків стверджував: *Усяке добре давання та дар doskonaлий походить згори від Отця світлі, що в Нього нема переміни чи тіні відміни (Як. 1:17)*. Звичайно ж, доброта нашого великого Бога доводиться безліччю шляхів, і не менший із них — це дар Його божественного слова, Біблії.

Єгова явив Себе людині багатьма чудовими способами. Його існування очевидно з розгляду природи (**Пс. 18:2; Рим. 1:20**), завдяки Його провидінню (**Дії 14:17**), у людській совісті (**Рим. 2:14–15**) і, звичайно, через Його Сина, Ісуса з Назарету (**Ів. 1:18**). Також наш Творець говорить людині за допомогою серії натхненних документів, що сукупно називають Біблією. Біблія — це книга, яку треба вивчати та шанувати. Ця свята книга користується великою повагою не просто через її давнину. Класичні давньогрецькі твори мають багатовікову старовинність, але зовсім небагато людей мають цікавість до них або приділяють час тому, щоб досліджувати їх заперошені сторінки. З Біблією інша річ! Це Писання вивчається найбільше у світі! Багато людей цікавляться її історією та її захопливим посланням. Напевно має бути причина для такого живого хвилювання щодо Біблії. І вона справді є. Ця книга зрештою з небес!

Один із найвідоміших законів у всесвіті — це закон причини та наслідку. Ось цей закон: кожен наслідок мусить мати відповідну причину. Зараз застосуємо цей закон до Біблії. Біблія — це наслідок. Причиною її було якесь джерело. Насправді є лише дві можливості: а) Писання походять від суто людського джерела або б) Біблія, хоч і за участю людей-письменників, має зрештою Божественне походження. Як можна визначити, який із цих поглядів є правильним? Єдиний спосіб — це дослідити сам документ і подивитися, чи несе він чині на собі такі риси, які були б потрібні від книги, яка прийшла від Бога. Що очікувалося б від Божественної книги? Розгляньмо цю думку.

По-перше, якби Бог дав Біблію, ми очікували б, що Він скаже нам про це. Він так і вчинив, і це факт. Лише в Старому Заповіті є більш ніж 3800 тверджень, що Писання в кінцевому підсумку від Єгови. Наприклад: *І сказав Господь до Мойсея: «Напиши це на пам'ятку в книзі...» (Вих. 17:14)*. Книга Левит рясніє твердженнями її Божественного походження. Двадцять із двадцяти семи розділів починаються словами: *І сказав Господь до Мойсея, говорячи... Сам Ісус Христос підтвердив ідею, що Старий Заповіт — богонатхненний твір. Господь, цитуючи з Виходу, заявив: ...хіба не читали прореченого вам від Бога... (Мт. 22:31)*. Подібна захоплена заява зроблена письменниками новозавітної літератури. Наприклад, апостол Павло, звертаючись до братів-християн у Салоніках, хвалив їх за те, що вони прийняли його слово *...не як слово людське, але — як правдиво то є — Слово Боже... (1 Сол. 2:13)*. Апостол Петро заявив, що послання його улюбленого брата Павла були *писанням (2 Петра 3:16)*, і слово *писання* в Біблії використовується як технічний термін для богонатхненого послання. Тому Бог, згідно зі своїм свідченням, є в кінцевому підсумку Автором Біблії.

По-друге, якщо Бог є джерелом Біблії — й оскільки Він є досконалим (**Мт. 5:48**) і не є джерелом безладу чи суперечності, — ми очікували б, що ця книга буде абсолютно гармонійною. Саме так і є. Біблія є великим зразком єдності теми, плану, учення, історичних деталей тощо. Оскільки шістьдесят шість книг святої книги були написані протягом 1600 років і зробили це приблизно сорок різних людей, то ця глибока єдність не що інше, як диво. Ба більше, незважаючи на те, що деякі ворожі критики голосливо стверджують, що письменники Біблії іноді суперечать собі та іншим письменникам Писання, такі звинувачення просто не витримують чесного випробування та наукового дослідження.

По-третє, оскільки Бог святий (**Іс. 6:3**), ми б очікували, що Біблія має піднесений моральний тон. Саме це і виявляє людина. Її настанови *Люби свого ближнього, як самого себе (Мт. 7:12)* і *Тож усе, чого тільки бажаєте,*

щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви (Мт. 22:39) вражали та кидали виклик багатьом протягом століть. Жодна інша релігійна філософія у всьому світі не має такої високої моральної виразності, яка характерна для Слова Божого.

По-четверте, якщо Біблія від Бога, ми не очікували б, що якась група людей, незалежно від їхньої геніальності, могла б зробити книгу, яка перевершила б цей стародавній документ. Якщо хтось може, нехай *напише*! Світ чекає. Хоча Писання вже завершено дев'ятнадцять століть тому, але ще ніхто не зміг створити книгу для тих, хто живе, яка зробила б Біблію застарілою. Це вкрай незбагненно!

По-п'яте, якщо Біблія прийшла від вічного Бога (**Пс. 89:3**), ми б очікували, щоб вона була завжди насущна. Книги людей, хоч і написані найкращими вче-

мок усього почутого: *Бога бійся, й чини Його заповіді, бо належить це кожній людині! Бо Бог приведе кожну справу на суд, і все потаємне, — чи добре воно, чи лихе! (Еккл. 12:13–14)*. Людина, отже, прийшла від Бога; на ній лежить обов'язок служити своєму Творцеві; і вона, зрештою, зустрінеться з Господом на Суді. Біблійне оповідання пече наші серця таким драматичним посланням. Чи достатньо ми мудрі, щоб спаситися?

3. Біблія — це опис найбільшої Особи, яка коли-небудь жила на землі. Вона містить історію Ісуса з Назарету, Святого Сина Божого. Хоча існування та історія Христа можуть бути ясно документально підтверджені з написаного в давнину юдеями, греками, римлянами, але ніщо, крім Нового Заповіту, насправді не розкриває Його характер та мету Його місії. Без Христа жодна людина не може почати спілкування з Бо-

нає, але всяку, що плід родить, очищає її, щоб рясніше родила (**Ів. 15:2**). Через наше навернення ми з'єдналися з Господом, щоб ми могли приносити плід Богові (**Рим. 7:4**). Якщо людина й має вести загублених до Господа Ісуса та потім вести їх до духовної зрілості, то вона має відповідати такому благородному завданню, а це включає хороше знання Писання. Ви не можете навчати того, чого ви не знаєте. Біблія, отже, призначена для того, щоб спорядити нас для благородної праці із завоювання душ. Послухайте ці слова апостола: *Усе Писання Богом надхненне, і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності... (2 Тим. 3:16–17)*. Яка серйозна відповідальність — бути учителем Слова Божого. Занадто багато тих, хто хоче вигуків схвалення, які зазвичай дістає хороший вчитель, і хто водночас часто не приділяє належного часу вивченню Біблії, щоб відповідати такому важливому завданню. Нехай протверезять нас ці слова: *Не багато-хто ставайте, брати мої, учителями, знаючи, що більший осуд приймемо (Як. 3:1)*. Це було написано не для того, щоб у нас зникло бажання вчити, а щоб наголосити на серйозності цього.

7. Ми живемо у світі горя: у ньому є хвороби та смерть, біль і страх, смуток та горе. Наш опір Богові супроводжується злом (**Рим. 5:12**). Хоча всі ми можемо спробувати досягти кращих умов на цій землі, ми маємо зрештою визнати (і це абсолютна реальність), що ми ніколи не матимемо утопії в цьому житті. Ми маємо розглядати себе як мандрівників, які йдуть цією землею та шукають кращого місця (**1 Петр. 2:11, Євр. 11:16**). Перші святі шукали втіху від земних негараздів у Святому Письмі. Павло писав: *А все, що давніше написане (тобто старозавітні Писання), написане нам на науку, щоб терпінням і потіхом з Писання ми мали надію (Рим. 15:4)*. Було б неможливо навіть оцінити ту величезну кількість разів, коли страхи зменшувалися й дух заспокоювався втішною силою Слова з небес.

Псалом 22, наприклад, називають псалмом-солов'єм, тому що він солодко співає о півночі. За часи мого служіння Христу мене просили проводити десятки похоронних служб. Іноді такі прохання походили від тих, які були ледве чи релігійними. Чудово, однак, що мене ніколи не просили прочитати вибрані уривки з *Походження видів* Дарвіна або *Віку розуму* Тома Пейна. Атеїстична література не приносить жодного сонячного променя в морок трагедій життя. Численну ж кількість разів ті, які були пригнічені смертю або іншими лихами, діставали силу та сміливість із Вічної Книги.

ВИСНОВОК

Без сумніву, ніколи не було такого часу за останнє століття, коли так багато людей знають так мало про Слово живого Бога. Біблійне невігластво сьогодні на рівні епідемії навіть серед тих людей, які заявляють, що вони є істинними послідовниками Христа. Ми просто маємо надихати всіх на краще вивчення Божественного Писання.

Християни мають відокремити невеликий куточок у своїй оселі як притулок для щоденного вивчення Біблії. Треба приділити увагу тому, щоб зібрати хорошу бібліотеку, доступ до якої міг би набагато покращити розуміння людини з багатьох біблійних тем. Людина має дисциплінувати себе в тому, щоб регулярно приділяти час для навчання та молитви. Проповідників і вчителів необхідно надихати на те, щоб вони давали нам уроки, які вимагають від нас *глибше* копати до скарбів Слова. Корисні уривки Писання треба заучувати. Коротко кажучи, нам конче необхідно стати народом Книги знову.

Є щось більше, ніж просте читання Біблії. Є багато людей, які читають Писання з певним ступенем сталості і які ніколи насправді не вивчали їх. Вивчення — це робота, і немає швидкого та легкого шляху до зрілого знання Біблії. Соломон мав рацію, коли сказав, що *багато навчатися — мука для тіла (Еккл. 12:12)*, але коли це вивчення Одкровення з небес, то це щаслива втома. Абсолютно немає нічого більш захопливого, ніж старанне дослідження Святого Письма.

Вейн ДЖЕКсон,
<http://rubible.com>

ВАЖЛИВІСТЬ ЕФЕКТИВНОГО ВИВЧЕННЯ БІБЛІЇ

ними, зазвичай стають застарілими вже через кілька років, але Святе Письмо так само свіже, як і тоді, коли вийшло з-під натхненного пера. Хто може пояснити, чому книга, якій дев'ятнадцять століть (у завершній формі) може бути бестселером двадцятого століття?

По-шосте, якщо Біблія має Божественне походження, ми б очікували, що вона точно описує характер людини. Саме так і є. Хоча людина була створена правдою (**Еккл. 7:29**) і за образом Бога (**Бут. 1:26**), вона гріхом поступово відокремила себе від свого Творця (**Іс. 59:1–2**). Вона стала вкрай розбещеною (**Єр. 17:9**) і тому надмірно потребує допомоги. Людина не змогла б створити Біблію, якби хотіла, і не написала б її, якби могла. Людська філософія заявляє, що людина пробиває собі шлях угору (порівняйте з теорією еволюції), але Слово Боже виявляє людину в її справжньому світлі: що вона занепаде творіння.

По-сьоме, якщо Біблія від Бога, ми очікували б, що вона не буде просто туманною філософською та абстрактною науковою працею, а радше дасть конкретну інформацію щодо мети людини і як можна досягти цієї мети. Так і є, і тому важливо старанно та правильно вивчати цю святу книгу.

Зважаючи на попередній розгляд (тобто що Біблія є словом із небес), першочерговим завданням є очевидна необхідність досліджувати цей святий твір. Але зазначимо деякі конкретні цінності під час уважного вивчення Писань.

1. Людина — істота допитлива. Вона хоче знати, звідки прийшла; вона завжди шукає своє *коріння* (у жодного іншого організму немає такої цікавості). Ба більше, загально визнано, що залежно від того, якої точки зору дотримується людина щодо свого походження, те саме відбиватиметься на її поведінці. Наприклад, якщо людина вірить, що вона лише нижча тварина, і якщо вона логічно дотримується такої схильності, вона житиме на рівні тварини. І тисячі так і роблять! З іншого боку, якщо людина дізнається про свій шляхетний початок та обов'язки, які люди мають перед Творцем, багато хто може звернутися до Всевишнього. Тому питання *походження* дуже важливе, і немає іншого джерела, крім Біблії, яке має надійну інформацію.

2. Жодна людина не може жити щасливо без мети. Людина без почуття напруги є безцілним жалюгідним індивідом. Біблія виявляє нашу мету. Ми не створені, щоб прожити свої сімдесят тлітніх років тільки для того, щоб піти в забуття. Ми були створені для служіння, і наше найвище задоволення — у служінні Богові. Ми створені для Його слави (**Іс. 43:7**). Соломон висловив це так: *Підсу-*

гом Всесвіту (**Ів. 14:6**), а без Біблії ніхто не може знати Христа в тому сенсі, як це поняття вжито в Біблії (**1 Ів. 2:3**).

4. Біблія призначена для того, щоб уберегти людину від гріха. Псаломспівець визнав: *Я в серці своїм заховав Твоє слово, щоб мені не грішити проти Тебе (Пс. 118:11)*; *Закон Бога Його — в його серці, кроки його не спіткнуться (Пс. 36:31)*. Якби наш розум був сповнений святої істини, безперечно, ми були б краще споряджені проти ворога нашої душі. Коли сатана трічі атакував Спасителя, Він протистояв гріху, у кожному разі повторюючи: *Написано (Мт. 4:1–11)*. Людина, яка розмірковує день і ніч над Словом Єгови, подібна до плідного дерева, посадженого біля потоків вод (**Пс. 1:3**). Тому заради власної вигоди людині треба навчитися здорових засад вивчення Біблії.

5. Деякі ніколи не бачили лжепророка. Вони гадають, що такої істоти не буває. Однак у Христа не було такої ідеї, бо він ясно вчив: *Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас у одежі овечій, а всередині — хижі вовки (Мт. 7:15)*. Є різниця між істиною та помилкою. Істина — це істина; помилка — це помилка; і вони ніколи не зустрінуться. І ті, хто вірить і помиляється, очевидно будуть загубленими; немає нічого яснішого в Біблії, ніж це (порівняйте **2 Сол. 2:11–12**). Але як людина відірвине істину Богу від брехні сатани (**Ів. 8:44**)? Тільки у світлі Писання.

Розгляньте цей приклад. Стародавній садукей заперечував, що мертві воскреснуть із могил. У розмові із цими модерністами Христос зазначив, що їхня проблема була в тому, що вони не знали ані Писання, ані сили Божої (**Мт. 22:29**). Величезна кількість душ спотворюється щодня прихильниками хибної релігії просто тому, що вони не затверджені в основах вчення Слова Божого. Нам ще більше треба наслідувати приклад розбірливих громадян Верії, які, чути нове релігійне вчення, досліджували те, що вони чули, у світлі Писань, щоб визначити, чи було чи ні повчання точним (**Дії 17:11**). Стародавнє твердження *Погиє народ Мій за те, що не має знання: тому, що знання ти відкинув (Ос. 4:6)* є, як ніколи, правильним сьогодні! Біблію треба старанно вивчати, щоб зупинити просування релігійної помилки.

6. Християнин, завдяки своїй відповіді на Євангеліє (**Дії 2:38; Євр. 5:9**), став учасником благодаті Христа. Крім цього, він стає боржником усім людям (**Рим. 1:14**), щоб вони також могли дістати насолоду від спасіння. Приносити плід — це святий обов'язок. Ісус говорив Своїм учням: *Усяку галузку в Мене, що плоду не приносить, Він відти-*

Часто виникають запитання щодо зовнішнього образу Бога. Чи має Він зовнішній вигляд? Як Його взагалі собі уявляти? Адже погодьтеся, наша психіка влаштована так, що ми мислимо образами, а отже, нам необхідно хоч якось уявляти те, про що ми говоримо. Саме тому питання про Його конкретну форму спричиняють певні складності.

людськими властивостями. Наприклад, пояснюється, як радіє воді полита квітка. Або сонечко заходить, бо воно йде спати.

Але в такому разі чи є антропоморфна мова ознакою дитячої нерозвиненості? У жодному разі. Імовірно, це треба сприймати як своєрідну норму під час пояснення складних понять

доносить до читачів серйозну духовно-моральну науку. До речі, приклад байок зустрічається і в Біблії (Суд. 9:7-21; 2 Цар. 14:9).

Отже, антропоморфна мова є невіддільною частиною Святого Письма та використовується для опису вищих смислів. Її в жодному разі не можна сприймати буквально, оскільки вона

«Бог не чоловік...», або Як описати Бога?

Наприклад, насамперед нам добре відомо, що Бог є Дух (Ів. 4:24), Який не має тіла й костей (Іл. 24:39). Тобто природа Бога є незмірно й не виразно вищою щодо будь-яких фізичних форм і жодними фізичними параметрами не характеризується та не обмежується.

Але з іншого боку, як відомо, у Святому Письмі досить багато згадок про божественні частини тіла та взагалі зовнішній вигляд на кшталт людського. Наприклад, стверджується, що в Бога є очі (2 Хрон. 16:9; Зах. 2:8; Іс. 1:15), руки (Іс. 43:13; 65:2), лице, рот, губи (Мих. 4:4; Єр. 15:19) і ноги (Зах. 14:3-4). Водночас можна натрапити навіть на опис загальної подоби Господа із цілком людськими рисами: *...Бачив я Господа, що сидів на престолі Своїм, а все небесне військо стояло при Ньому з правиці Його та з лівиці Його (1 Цар. 22:19), а також Я бачив, аж ось поставили престоли, і всівся Старий днями. Одежа Його — біла, як сніг, а волосся голови Його — немов чиста вовна, а престол Його — огняне полум'я, колеса Його — палахкотючий огонь (Дан. 7:9).*

То чи має Господь людиноподібний зовнішній вигляд, якщо про нього так часто говорить Писання? Як взагалі примирити подібні описи із твердженнями про вищу, нефізичну природу Бога? Якби не такі регулярні та промовисті згадки такого роду, мабуть, проблема взагалі не стояла б. Але з урахуванням озвученого питання поєднання зовнішніх ознак із духовною природою Господа потребує особливого пояснення.

Головним секретом вирішення цієї, на перший погляд, непрості проблеми є особлива мова, якою користуються автори Святого Письма. Утім, не чужа вона й нам сьогодні, хоча подібна манера висловлюватись у наші дні застосовується дещо рідше. Це мова, яка, описуючи релігійні надприродні поняття вищого порядку, проєктує на них людські образи та властивості. Називається ця мова антропоморфною (від грец. *антропос* (людина) і *морфе* (вигляд, форма)).

Тобто вже можна зрозуміти, що антропоморфну мову Святого Письма не треба сприймати буквально, оскільки її прості засоби вираження насправді описують значно більш звеличені смисли. І тому очі, руки, ноги Господа, як і інші людиноподібні ознаки, є лише образи, дані нам для зрозумілості. Адже це загальновідомий факт: будь-який опис — це порівняння незнайомого із чимось знайомим.

Релігієзнавці та культурологи, які займаються вивченням подібних антропоморфізмів у релігіях та фольклорі, зазначають, що використання цієї мови в давнину було своєрідною нормою. У наші дні ми часто намагаємося уникнути метафоричності в мові і використовувати більш наукову або ділову мову з конкретними поняттями. Однак цілком очевидно, що далеко не все можна висловити конкретно.

Переконаймося в цьому. Насамперед звернімо увагу, що антропоморфна мова чимось нагадує дитячу. Справді, коли батько пояснює дитині ще незрозумілі явища, найчастіше використовується спосіб наділення природних об'єктів чи живих істот

Гравюра Юліуса Шнорра фон Карольсфельда (1794–1872)

простими словами. Тому продовжимо розмову про мову метафор і розглянемо ще кілька прикладів.

Хіба ми, дорослі та освічені люди, досі не користуємося словами *сонце зайшло* — *сонце зійшло*? Адже кожен із нас ще зі шкільної лави цілком точно знає, що це Земля обертається навколо Сонця і його заходу немає насправді, а лише сприймається таким.

Або фраза *шепоче лагідний дощ*, якою ми хочемо показати красу дощу та свій позитивний стан у цей момент. Проте ми продовжуємо в мові користуватися подібними фразами. Але не тому, що ми не в курсі того, як воно є насправді, а тому, що так простіше, зрозуміліше і, хоч би як дивно це є, краще відбиває справжній зміст.

Або приклад байок Івана Андрійовича Крилова зі своїми явними антропоморфними образами тварин. Навряд чи в когось можуть виникнути сумніви в тому, що метафорична мова байок із більшою легкістю, ніж важкі філософсько-наукові формулювання,

використовується не для вираження конкретики. Тому образ *гуманоїдно*го Бога лише метафора. Причому одночасно біблійні свідчення про духовну, звеличену вищу природу Бога мають саме пряме, а не переносне значення.

Як ми переконалися, ця мова властива рівною мірою і давнині, і нашім дням. Ми, сучасні люди, звикли думати, що мова конкретики, мова наукової термінології та понять є кращою та найточнішою мовою висловлювання. Однак вона дуже слабо здатна вдягнути в слова вищі поняття, як і взагалі людську мову. Мова метафори, казки, байки анітрохи не гірша, а в чомусь краща за наукову та філософську мови. Адже конкретика оперує лише нашим обмеженим раціональним рівнем знань, тоді як метафора дає змогу виявитися інтуїтивним знанням, а це інформація вищого рівня.

Олександр МИТРОФАНОВ,
<http://npocetop.net>

УВ'ЯЗНЕНОМУ НА ЗАМІТКУ

Християнські реабілітаційні центри

Любі друзі! Повідомляємо вам адреси реабілітаційних центрів для людей, які увірували в місцях позбавлення волі. Хай благословить вас Бог!

У К Р А Ї Н А

Київська обл., Макаріївський район. Телефони: +380 99 631-22-00, +380 96 010-11-01, +380 73 073-22-24.

Донецька обл., м. Слов'янськ, пров. Зірковий, 72, 84111. Християнський реабілітаційний центр церкви «Нове життя». Тел.: +380 50 819-69-33.

Донецька обл., м. Краматорськ, смт Ясногірка, вул. Петровського, 1л, 84391. Реабілітаційний центр для тих, хто звільняється з місць позбавлення волі, «Хліб насущний». Тел.: +380 66 069-05-00.

Запоріжжя, вул. Добровольчих батальйонів, 67а. Християнський центр реабілітації «Маранафа». Тел.: +380 (61) 289-29-20; +380 (61) 235-41-15.

Черкаська обл., м. Корсунь-Шевченківський, вул. Уколова, 13. Реабілітаційний центр «Відродження».

Б І Л О Р У С Ь

Центр реабілітації «Право на життя»: ул. Михалковская, 2-1, д. Рудня, Мозырський район, Гомельська обл., Беларусь, 247755. Телефони: *мужская реабилитация*: +375 (29) 733-7301 (Александр Аверьянов), +375 (33) 680-1910, +375 (33) 680-1930; *женская реабилитация*: +375 (33) 680-1919 (Вероника Аверьянова), +375 (33) 680-1929.

Сайт: www.shans.by
E-mail: pastor.aaa@gmail.com
Facebook: Александр А. Аверьянов
Skype: pastor.aaa72; pastor.travel

М О Л Д О В А

ФСР «Освобождение», церковь ХВЕ, г. Рыбница, Молдова. Ответственный: Александр Руснак; моб.: +373-778692-78. Ответственный за евангелизацию: Юрий Григорьев; моб.: +373-778163-08.

У В А Г А!

Дорогі читачі, сьогодні газета «В'язень» має статус трьох мов: української, російської та англійської. «В'язень» друкується в Україні та в Америці. Проте газета видається та розповсюджується виключно завдяки добровільним пожертвуванням. Для всіх, хто бажає зробити свій внесок для процвітання «В'язня», усі реквізити вказані в останній колонці номера. А для християн з Америки, хто бажає пожертвувати на газету «В'язень» і надати допомогу тюремному служінню, публікуємо відривний купон, де можна також перерахувати матеріальну допомогу та вказати конкретно, на що ви хочете пожертвувати. Нехай благословить вас Господь!

Our main focus is ministering to inmates in jails and prisons.

Hope of Freedom
P.O. Box 4053
Everett, WA 98208

That you may say to the prisoners, «Go forth», To those who are in darkness, «Show yourselves» (Is. 49:9).

MY DONATION:

☐ For prison ministry ☐ For the publication of this newsletter (Prisoner)

Amount: _____
Name: _____ Phone: _____
Address: _____

Questions:

Peter: (425) 346-4945, petyawa@gmail.com
Dasha: (206) 604-4594, dasha1@uw.edu

You may also donate online through PayPal at our website www.hopeoffreedom.org

We are now a federally-recognized 501(c)3 organization, so you can deduct your donations to us from your taxes!

ЗАПИТАННЯ – ВІДПОВІДЬ

Як розуміти слова Ісуса Христа: Коли праве око твоє спокушає тебе, – його вибери, і кинь від себе... (Мт. 5:29–30)?

Писання не потребують тлумачення. Прийміть буквально вищеведений текст, і вам не залишиться нічого іншого, як повністю все ампутувати. Зміст слів Ісуса набагато глибший і значніший. Він хоче, щоб ми зрозуміли серйозність наших власних проблем. Але, крім того, Він бажає, щоб ми підкорили Йому себе, наше життя, усі органи нашого тіла, щоб вони більше не були знаряддям гріха. Навпаки, з найпокірніших знарядь гріха Він хоче зробити знаряддя праведності. Руки та очі спасенної особи служать Богу. Проблема гріха набагато глибша та не піддається розв'язанню діями, спрямованими на певні частини нашого тіла. Ісус каже нам, що ця проблема вкорінена в нашому серці та розумі.

Слова про відсікання руки та виривання ока підготували слухачів для сприйняття найважливішої частини Його вчення, викладеного в цих текстах. Вони привернули увагу людей. Слухачі, які перебували на схилі гори, навряд чи заснули після таких слів. І тільки-но Ісус привернув їхню увагу, Він перейшов до головного та висловив дуже важливу думку. Запам'ятайте: немає нічого важливішого за нашу вічну долю. Аналогічна думка висловлена Ним у словах: *Коли хто... не зневажить свого батька та матері, і дружини й дітей, і братів і сестер, а до того й своєї душі, – той не може бути учнем Моїм!* (Луки 14:26). Говорячи так, Він має на увазі, що все, що постає між нами й Богом, небезпеч-

не для душі. Усе, що протидіє душі та її спасінню, є ворогом і має бути переможеним. Нічому не можна дати стати перепорою між нами та нашою вічною долею. Ісус зовсім не має на увазі, що погано мати здорові частини тіла або нам не потрібні наші родичі. Просто вони мають займати належне місце в системі наших пріоритетів. Краще калікою потрапити на небо, ніж здоровим вирушити до геєнни. Одного разу один із керівників ранньохристиянської Церкви висловився так: *Я не можу заборонити птахам літати над моєю головою. Але, безумовно, я можу заборонити їм звити гніздо в моєму волоссі або клювати мій ніс.* Ісус каже нам, що до гріха треба ставитися з усією серйозністю. Це означає, що християни не мають загравати зі спокусою та гріхом. Інакше настане день, коли гріх нас погубить. Гріх настільки підступний, що недозволені думки та розваги із часом можуть здатися нам життєвим шляхом. Гріх подібний до отруйної змії, його шлях веде до смерті. Біблія застерігає нас, щоб ми не тільки не давали гріху приве-

сти нас до смерті, але самі покінчили з ним: *...бо коли живе за тілом, то маєте вмерти, а коли Духом умертвляєте тілесні вчинки, то будете жити* (Римляни 8:13). Бог дає Свого Святого Духа, щоб допомогти нам у цій боротьбі. Ми не надані самі собі, аж ніяк ні. Через силу Духа ми можемо умертвляти тілесні вчинки. Ми маємо благодать про силу Духа на кожному кроці нашого життя. Усередині кожного з нас горить полум'я. Безумство — підкидати в нього ще більше палива. Нам треба триматися якомога далі від тих ситуацій, планів, книг та людей, які розпалюють у нас цей вогонь. Нам треба дещо вибрати та кинути зі свого життя. Але тут ми маємо бути напоготові. Легко стати надто впевненими у своїх силах. Нам потрібно постійно волати до Бога в молитві та не намагатися боротися з дияволом своїми силами. Не спираючись на Бога, ми приречені на поразку. Тільки через Божу силу ми можемо умертвити гріх у нашому житті.

Людмила ЯБЛУЧКІНА,
<https://sokrsokr.net>

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

Ізраїльська компанія BiblePics використовує штучний інтелект, щоб люди могли розмовляти з біблійними персонажами

Нова платформа під назвою BiblePics, створена Сінаєм Еліхаєм, покликана поєднати мудрість Біблії зі штучним інтелектом, пише журналіст The Jerusalem Post Цвіка Кляйн. Використовуючи візуальне оповідання та передові алгоритми штучного інтелекту, BiblePics сподівається запропонувати захопливий досвід, який вдихне життя в давні писання, зробивши їх доступними, привабливими та актуальними для людей різного віку та різних верств суспільства. В основі BiblePics лежить конвергенція штучного інтелекту та біблійних оповідань. Платформа використовує технологію штучного інтелекту, щоб спробувати покращити дослідження та розуміння Писань. За допомогою візуальних образів, інтерактивних інструментів та функцій, керованих штучним інтелектом, BiblePics намагається відправити користувачів у подорож, створюючи зв'язок із Біблією.

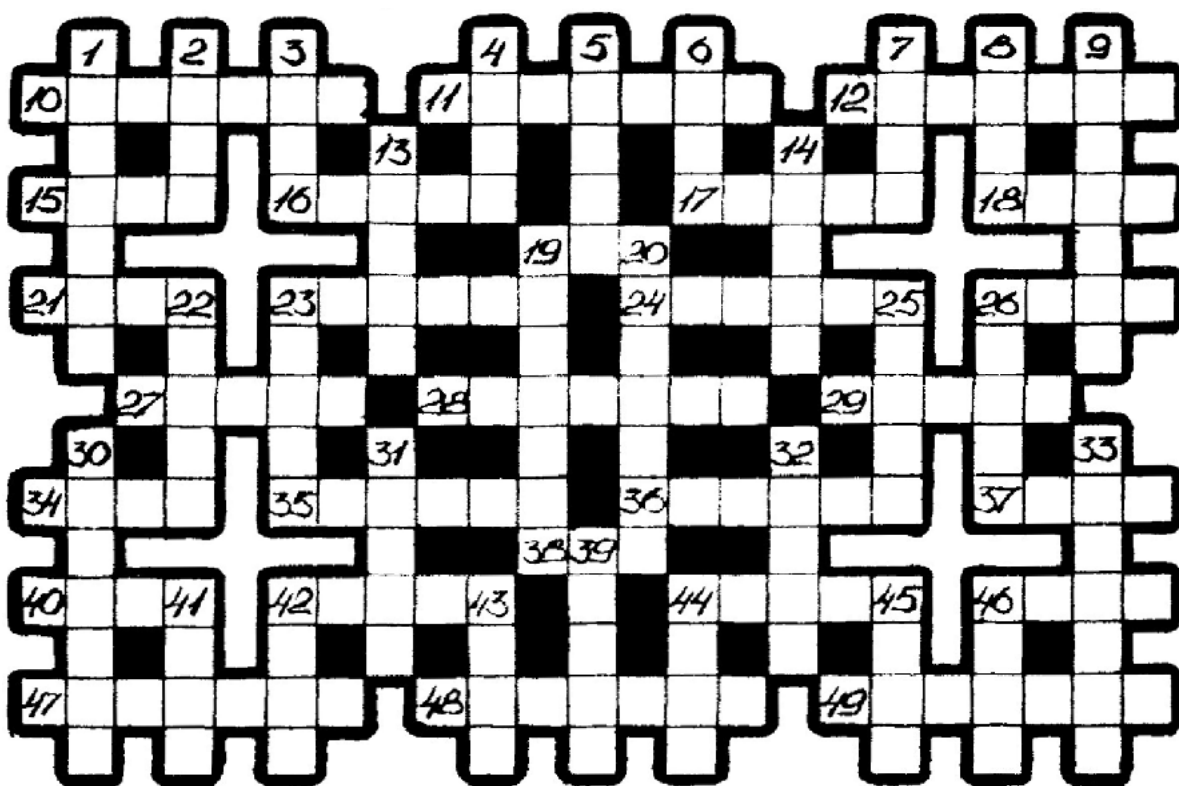
Натхнення прийшло до розробника з простої розмови зі своїм восьмирічним сином Йорданом, який висловив своє розчарування Біблією через її довгий текст і брак візуальної привабливості. Потім Еліхай сподівався подолати розрив між давніми текстами та сучасним читачем і дати змогу поколінням Z (людям, що народилися приблизно з 1996 по 2012 рік. — Прим. ред.) *проквітнути Біблією*. Для цього він працював над створенням платформи, яка б наповнювала Біблію захопливими візуальними ефектами, інтерактивними елементами та розмовами за допомогою штучного інтелекту.

Технологія штучного інтелекту є наріжним каменем BiblePics. За допомогою зображень, створених штучним інтелектом, команда прагне зачарувати уяву користувачів та сприяти глибшому зв'язку з біблійними історіями. Ці наочні матеріали покликані служити потужними інструментами для залучення як дітей, так і дорослих, даючи змогу їм зрозуміти та оцінити послання Писань. BiblePics також включає функцію чату на базі штучного інтелекту, яка має змогу користувачам брати участь у бесідах із біблійними персонажами. Користувачі можуть говорити з такими персонажами, як Адам, Єва, Мойсей та Авраам, а також із такими персонажами, як Ісус у Новому Заповіті (для клієнтів-християн), сподіваючись встановити особистий зв'язок із текстом. Крім того, інтерактивний характер функції чату покликаний допомогти користувачам зануритися в глибини Писань у розмовній манері, щоб стимулювати дослідження та сприяти глибшому розумінню. У цей час додаток BiblePics доступний для пристроїв Android у Google Play.

<https://lechaim.ru>

Християнський кросворд

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

10. Ктo грешит против собственного тела? 11. Последователь религиозного течения в Иудее. 12. Кожная болезнь. 15. Сын Вооза и Руфи. 16. Растение, которое использовалось при еврейских обрядах очищения. 17. Драгоценный камень. 18. Левитский город в колене Иссахаровом. 19. Мера объёма жидкостей. 21. Масло, используемое для обряда помазания. 23. Плоды маслины. 24. Военачальник Саула, убитый Иоавом. 26. Стоянка израильтян после перехода через Чёрное море. 27. Музыкальный инструмент. 28. Траурная одежда, изготовленная из грубой ткани. 29. Священник, вернувшийся из вавилонского плена вместе с Зоровавелем. 34. Жребий, служивший для определения Божьей воли. 35. Достаток, насыщение. 36. Одно из имён Бога. 37. «Но и тьма не затмит от Тебя, и ... светла, как день: как тьма, так и свет». 38. Сердце великой империи. 40. Кормушка для скота. 42. Начальник синагоги в Коринфе. 44. Что будет терпеть нестерпимая душа? 46. Тенета, ловушка. 47. «Кто отклоняет ухо своё от слушания закона, того и ... — мерзость». 48. Посвящённый, давший обет Богу. 49. Длинноногая птица.

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. Сорная трава. 2. Птица, запрещённая в пищу. 3. Танцы, пляски. 4. Друг Павла в Троице. 5. «Как возвышенны для меня помышления твои, Боже, и как велико ... их!» 6. Денежный штраф. 7. Область на южном берегу Чёрного моря, родина Акилы. 8. Мера веса. 9. Сжигание благоуханной смолы. 13. Ядовитая змея. 14. Битва, сражение. 19. Кто устами своими губит ближнего своего? 20. Гора в колене Ефремовом к югу от Сихема. 22. Царь израильский. 23. Орудие для пахоты. 25. «В устах разумного находится мудрость, но на теле глупого — ...». 26. Один из пяти главных городов

филистимлян. 30. Седалище царской власти. 31. Провинция на юго-западе Малой Азии. 32. Ветхозаветный пророк, сын Вафуила. 33. Духовный наставник. 39. Левый приток Иордана. 41. Один из предков Иисуса Христа. 42. Злые умыслы, заговор. 43. Стенание, сетование, вопль. 44. Что очищается милосердием и правдой? 45. Наперсник, товарищ. 46. Стоянка, лагерь.

Склав Сергій ЮГОВ.

ОТВЕТЫ НА КРОССВОРД

По горизонтали: 10. Блудник (1 Кор. 6:18). 11. Фарисей (Мф. 5:20). 12. Почечуй (Вт. 28:27). 15. Овид (Руф. 4:17). 16. Иссоп (Исх. 12:22). 17. Яхонт (Исх. 28:19). 18. Анем (1 Пар. 6:73). 19. Лог (Лев. 14:10). 21. Елей (Исх. 31:11). 23. Оливки (Мих. 6:15). 24. Авенир (2 Цар. 3:30). 26. Елим (Исх. 15:27). 27. Орган (Пс. 150:4). 28. Вретище (Мф. 11:21). 29. Ездра (Неем. 12:1). 34. Урим (Исх. 28:30). 35. Обилие (Флп. 4:12). 36. Иегова (Быт. 22:14). 37. Ночь (Пс. 138:12). 38. Рим (Рим. 1:7). 40. Ясли (Лк. 2:7). 42. Крисп (Деян. 18:8). 44. Голод (Пр. 19:15). 46. Сеть (Пр. 25:29). 47. Молитва (Пр. 28:9). 48. Назорей (Чис. 6:6). 49. Журавль (Иер. 8:7).

По вертикали: 1. Плевелы (Мф. 13:25). 2. Удод (Лев. 11:19). 3. Лики (Суд. 11:34). 4. Карп (2 Тим. 4:13). 5. Число (Пс. 138:17). 6. Пеня (Езд. 7:26). 7. Понт (Деян. 18:2). 8. Гера (Исх. 30:13). 9. Курение (Исх. 31:11). 13. Аспид (Рим. 3:13). 14. Война (Исх. 1:10). 19. Лицемер (Пр. 11:9). 20. Гаризим (Вт. 11:29). 22. Иорам (4 Цар. 8:16). 23. Орало (Ис. 2:4). 25. Розга (Пр. 10:13). 26. Екрон (Исх. 15:45). 30. Престол (Откр. 20:11). 31. Ликия (Деян. 27:5). 32. Иоиль (Иоил. 1:1). 33. Учитель (Ин. 1:38). 39. Иавок (Быт. 32:22). 41. Илий (Лк. 3:23). 42. Ковы (1 Цар. 22:8). 43. Плач (Иак. 4:9). 44. Грех (Пр. 16:6). 45. Друг (Мф. 20:13). 46. Стан (Чис. 2:3).

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ

Віктор МУРАЛЬ-СІКОРСЬКИЙ, Україна

Рожество

Тихая, чудесная,
Вот как сейчас — точь-в-точь,
Таинством исполнена
Рождественская ночь.
Светом озарённая
В ангельской хвале
Радость возвещённая
От Небес земле.
Мир! Благоволение!
А в душе — восторг!
Во Святом Рождении
Посетил нас Бог!
Аллилуйя Господу!
Слава и хвала
За Младенца чудного
И Его дела!
Братья, сёстры, радуйтесь!
Всех вас с Рождеством!
Милость Божью празднуйте
В трепете святом!

Твоя святость — слава во Вселенной!
А любовь, как эти облака,
Пусть прольет твой дождь
благословений!

Рождественское

Беспомощным и слабым
Пришёл ты в этот мир,
Но прямо с колыбели
Тобою я любим.
Сияньем простираясь
Во глубину и ширь,
На всех путях житейских
Тобою я храним.
Хвала Тебе, Спаситель,
Проливший Свою Кровь,
Чтобы над всей Вселенной
Возвысилась Любовь.
О, счастье неземное —
Так живо ощущать
Непостижимой силы
Святую благодать!
Хвалу пою сердечно
Небесной красоте.
Свет вечности чудесной
Явил Бог во Христе!

* * *

Бывает так, что я на грани срыва,
Невыносимо, больно, тяжело,
Как будто бы вот-вот сорвусь с обрыва,
А там, внизу, побитое стекло.
И вдруг во тьме сверкнёт

звезда надежды,
И вдруг я слышу голос неземной:
*Не бойся, сын Мой, ужас этой бездны
Не причинит вреда, ведь Я с тобой!*
И видится, как пролетают мимо
Осколки зла, как бы осинный рой,
И Нечто, что в словах неизъяснимо,
Вливает в душу радость и покой.
Молчать об этом — то же, что лукавить,
И я молюсь, чтобы язык мой мог
Благодарить, благодарить и славить
Спасителя за выдох свой и вдох!

* * *

Увидеть Творца можно в капле росы,
В цветке на зелёной лужайке,
В раскатилом грома весенней грозы,
В довеске до зиковской пайки.
Увидеть Его можно в тёплом дожде,
В прекрасных закатах, рассветах.
Творца можно видеть, скажу вам, везде —
В премудрых библейских советах.
Творец! В Нём ни тени, ни капли

нет лжи!
Он — Любовь! Суть Его неизменна,
Он чудесен, велик в спелом колосе ржи
И во всей необъятной Вселенной.
Не безумствуй, мой друг,

языком не греши,
Все твои отговорки нелепы.
Если Бог освятит закоулки души,
То ты сбросишь греховные цепи.
О, не медли, мой друг,

для чего изнывать
От бессмыслицы жизни суровой?
Почему заставляешь Христа себя ждать,
Чтобы с Ним достигать цели новой?
Не ищи на земле смысл счастья

в судьбе,
А задумайся, друг, о немногом:
Небеса! Небеса! Там жилище тебе
Приготовлено любящим Богом!

* * *

Облака плывут над головой —
Белые, как содовая пена.
Он воскрес, — кричу, —

Спаситель мой!

Душу амнистировал из плена!
Радуюсь свободе этой я,
Возношу на небеса моление,
Воля да исполнится Твоя
В тех, кто ожидает восхищенья!
Обрати, прошу, Всесильный Бог,
На мою страну Своё вниманье,
Дай ей пережить у Твоих ног
Возрождение через покаянье.
Осени Своим святым перстом
Для Тебя зажжённую лучину.
Воскреси для жизни со Христом
Нашу неньку — рідну Україну!
Твоя милость, Боже, велика,

Ілюстрація худ. Хейзел ЛІНКОЛЬН

* * *

Гори для Бога, брат, гори!
Люби того, кого не любят!
Всем о Иисусе говори,
И силы зла их не погубят.
Живи для Господа, живи!
Живи, как Бог велит, — по Слову,
Отверженных — благослови!
Есть шанс для них — воспрянуть снова.
Возможно, враг решит вспугнуть,
Ожесточая боль и голод.
Но ты иди, пройди свой путь,
Чтобы войти в Небесный город.
Как много в мире жутких мест,
Где так нужна любовь Христова!
Гори, живи, неси свой крест,
Любовь Христа — твоя основа!

* * *

Хвала и честь Тебе, мой Бог,
За этот день такой красивый,
В котором Ты меня берёшь,
И я воистину счастливый.
Хвала и честь Тебе, Христос,
Что Ты Своей чудесной силой
Меня простил и превознёс
Над суетою опустылой.
Хвала и честь, о Дух Святой,
Что Ты где хочешь, там и дышишь.
Благодарю всею душой
За благодать Рожденья Свыше!
Хвала и честь Тебе, Отец,
Отец Небесный, Вседержитель,
Миров бесчисленных Творец,
Ты — Бог мой!

Ты — души хранитель!
Хвала и честь! Хвала и честь!
Мой Бог над гениями Гений!
И не объять, не перечесть
Его святых благословений.
Хвала и честь! Хвала и честь!
Что Бог вчера, сегодня, завтра
Всё тот же: будет, был и есть,
Мой путь, мой смысл жизни. Правда!
Иисус — Господь!
Он — Жизнь! Он — Истина!
Он — Путь!
Он для людей источник силы.
Иди за Ним и верным будь,
И станешь истинно счастливым!

ДОРОГІ ЧИТАЧІ «В'ЯЗНЯ»!

Редакція звертається з проханням додавати до свого надісланого матеріалу (свідчень, проповідей, статей, творчості) свою точну поштову адресу для подальшого розсилання нових номерів «В'язня». Також буде-мо раді опублікувати в газеті ваш фотографії, якщо вони додаватимуться до надісланого матеріалу.

А тим, хто з вас лише на шляху до Бога, саме час звернутися до нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа в цій короткій, але сердечній молитві: **«Господи Ісусе, я вірю, що Ти Син Божий та що Ти помер за мої гріхи й воскрес для мого виправдання. Вірою я приймаю Тебе у своє серце як свого Господа та Спасителя. Пробач мені, будь ласка, усі мої гріхи, вільні та мимовільні, і даруй мені життя вічне. Амінь».**

ЗАОЧНІ БІБЛІЙНІ ШКОЛИ

Для всіх, хто бажає вивчати Слово Боже, надаються адреси заочних біблійних курсів:

1. Курс «Бути християнином» (з 10 уроків) місії «Світло на Сході» (Аллі Адамівні Давидюк), вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.
2. ЗБШ «Емаус», а/с 163, м. Київ, Україна, 03179.
3. ЗБШ «Емаус», а/с 1118, м. Черкаси, Україна, 18006.
4. ЗБШ «Емаус», а/с 28, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна, 72318.
5. ЗБШ, а/с 13106, м. Маріуполь, Донецька обл., Україна, 87513.
6. ЗБШ «Початки вчення Христового», вул. Плеханівська, 126, м. Харків, Україна, 61037, тел. +380662253421 (Павло).
7. ЗБШ «Емаус» (інструктору Маховик Наталії Володимирівні), вул. Тицинського, 29, м. Чернігів, 14021, тел. +380502533390.

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТІАНСЬКА ГАЗЕТА

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серії КВ № 19016-7806 Р від 08.06.2012; КВ № 20170-9970 РР від 15.08.2013

Шановні читачі!

Газета «В'язень» поширюється безплатно територією Америки (США, Канада), Німеччини, Ісландії, Чехії, Естонії, Молдови, Білорусі, Росії, Казахстану, України. Наклад газети залежить від добровільних пожертвувань. Надсилайте ваші матеріали та підтримайте фінансово це необхідне для суспільства видання.

Нехай благословить вас Господь!

Номер гривневої картки Приват-Банку для добровільних пожертв від фізичних осіб: **5168745609550931**.

Для безготівкового розрахунку та перерахувань з інших банків: **ПАО КБ «ПриватБанк», р/р 29244825509100, МФО 305299, ОКПО 14360570**.

Номер доларової картки на ім'я **Долгушина Ірина Миколаївна: 4731219122681756 (Visa card)**.

Для поштових переказів: **Долгушина Ірина Миколаївна, а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська обл., Україна, 93406**. Для переказів **Western Union** — **Долгушина Ірина Миколаївна**, для переказів **MoneyGram** — **Постільга Марія Ігорівна**.

Контакти зв'язку: **моб. тел. +380684378888, +380661395801; redakciya.uznik@yahoo.com**

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «В'ЯЗЕНЬ», а/с 60/15, м. Северодонецьк, Луганська область, Україна, 93406.

Головний редактор

Трубіцин Ігор Євгенович

(псевд. **Ігор Горік**).

Відповідальна за випуск **Ірина Долгушина**. Дизайн та верстка **Павло Володимирів**. Коректор **Олександр Бурцев**.

FactorDruk
PRINTING HOUSE

Надруковано згідно з наданим оригінал-макетом у друкарні «**Фактор-Друк**». **61030, м. Харків, вул. Саватурська, 51**.

Тираж 10 000 прим. Зам. № 10124.

Листування з читачами лише на сторінках газети. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з поглядом редакції. Творчі роботи публікуються мовою оригіналу. Відповідальність за точність наданих матеріалів несе автор. Редакція залишає за собою право на редагування та скорочення текстів. Рукописи та фотографії не повертаються.

На Рождество Христово

Из всех чудес в Писанье Божьем Великим, что ни говори,
Назвать чудесным, право, можно
Явление Бога во плоти.

Господь мой, Бог мой, Утешитель!
Дай сердцу моему слова,
Чтобы воспеть Тебя, Спаситель,
Твой светлый праздник Рождества!

Излейся миром и любовью
На всех, кто сквозь века бредёт,
И там, у ясель, к изголовью,
К Тебе в молитве припадёт.

Не то что трудно, страшно даже
Представить для себя вопрос:
Что было бы с планетой нашей,
Если бы не пришёл Христос?

Мал. Ігоря ОСОКІНА

Куда идти искать прощенье?
В чём смысл земного бытия?
Без Воплощенья, Воскресенья
Христа... увы, не знаю я.

Что наша жизнь? Она — мгновенье,
Вне вечности желаний крик.
О, пусть Твои благословенья,
Господь, наполнят смыслом миг!

И как бы ни был страшен омут
Безумцев грязной клеветы,
Но очернить они не смогут
Твоей небесной чистоты.

Я славлю Бога! Восклицаю,
Пою осанну Небесам,
С пророком Божьим повторяю:
Спаситель дан нам, Сын нам дан!

На Вифлеем направив взгляды,
Там, где свершилось Рождество,
Рад, что не пышные обряды
Определяли торжество.

Как счастлив я, что Бог мой слышит
Молитву сердца, повторяю:
За благодать рожденья свыше
Благодарю! Благодарю!

